SESSİZ HASTA'NIN YAZARINDAN

YİTİK KIZLAR

ROMAN

ALEX MICHAELIDES

Çeviri: Cenk Pamay

domingo

Edward Fosca bir katil! Mariana bundan emin ama hiçbir şey yapamıyor. Çünkü Cambridge Üniversitesi'nde Yunan Tragedyası profesörü olan Fosca, bütün kampüsün hayran olduğu, yakışıklı, karizmatik ve lekesiz bir adam. Özellikle **Genç Kızlar Kulübü** denen özel hayran topluluğundaki öğrencileriyle ilginç bir yakınlığı var.

Bu kızlardan birinin törensel şekilde katledilmesi üzerine Mariana, psikoterapi uzmanlığını polise yardım için kullanmaya başlıyor. Eski okulu Cambridge'de, kuleler ve taş duvarların sardığı bu cennette, antik geleneklerin uğursuz bir şeyi sakladığının farkında. Lehinde görgü tanığı olmasına rağmen, katilin Edward Fosca olduğundan zerre şüphesi yok. Ama bir profesör neden öğrencisini öldürür? Ve neden Yunan mitolojisinin "genç kızı" Persephone'nin ayinlerinden ve yeraltı dünyasına yolculuğundan söz edip duruyor?

Kampüste yeni bir cesedin bulunmasıyla, Mariana'nın suçlunun Fosca olduğunu kanıtlama çabası onu çöküşün kıyısına sürükleyecek bir saplantıya dönüşüyor.

Sessiz Hasta ile **Goodreads Yılın En İyi Gerilim Romanı** ödülünü kazanan Alex Michaelides'den, bugüne dek 40 dile çevrilmiş, soluksuz okuyacağınız bir roman.

"Michaelides'in uzun zamandır beklenen romanı… Anlatımı kuvvetli ve karşı konulmaz."

—NEW YORK TIMES

978-605-198-233-5

68 TL

KDV'den muaftır.

domingo

www.domingo.com.tr

YİTİK KIZLAR

YİTİK KIZLAR

ALEX
MICHAELIDES

Çeviri: Cenk Pamay

domingo

domingo

YİTİK KIZLAR
ALEX MICHAELIDES

Özgün ismi: The Maidens
© 2021 Astramare Limited

Türkçe yayın hakları:
© 2022 Bkz Yayıncılık Ticaret ve Sanayi Ltd. Şti.
Domingo, Bkz Yayıncılık markasıdır.
Sertifika No: 46105

Çeviri: Cenk Pamay
Editör: Algan Sezgintüredi
Son okuma: Ümran Özbalcı
Kapak ve sayfa uyarlama: Betül Güzhan

ISBN: 978 605 198 233 5

Baskı: Haziran 2022
Pasifik Ofset
Cihangir Mah. Güvercin Cad. No: 3/1 Baha İş Merkezi
A Blok Kat: 2 Haramidere Avcılar 34310 İstanbul
Tel: (212) 412 17 77 Sertifika No: 44451

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın tümünün veya içeriğinin herhangi bir bölümünün yayıncının yazılı izni olmadan, fotokopi yöntemi dahil, elektronik ya da mekanik herhangi bir yolla çoğaltılması yasaktır.

Bkz Yayıncılık Ticaret ve Sanayi Ltd. Şti.
Harbiye Mah. Cumhuriyet Cad. Pak Apt. No: 30
Kat: 1 Daire: 3 Şişli İstanbul
Tel: (212) 245 08 39
e-posta: domingo@domingo.com.tr
www.domingo.com.tr

Düşündüklerimi savunacak cesareti
bana veren Sophie Hannah'ya

Bana ilk aşkından öyküler anlatsana
Nisanda nasıl da umutla bahtını kovalar–
–ahmaklar; ta ki mezarlar kımıldayana,
Ve ölüler dansa başlayana kadar.

—ALFRED, LORD TENNYSON,
The Visions of Sin [Günahın Tasavvuru]

Giriş

Edward Fosca bir katildi.

Bu bir gerçekti. Bu, Mariana'nın sadece düşünsel anlamda, fikir olarak bildiği bir şey değildi. Bedeni biliyordu bunu. Kemiklerinde, kanında, her hücresinin derinliklerinde hissediyordu.

Edward Fosca suçluydu.

Ne var ki bunu kanıtlayamıyordu, belki de asla kanıtlayamayacaktı. Bu adam, en az iki kişi öldürmüş olan bu canavar, büyük ihtimalle özgür kalacaktı.

O kadar kendini beğenmiş, o kadar kendinden emindi ki. *Yanına kaldığını sanıyor*, diye düşündü. Kazandığını sanıyordu.

Ama kazanmamıştı. Henüz değil.

Mariana onu aklıyla alt etmeye kararlıydı. Buna mecburdu.

Bütün gece oturup tüm olanları hatırlayacaktı. Cambridge'deki bu küçük ve karanlık odada oturup düşünecek, bu işi çözecekti. Duvardaki elektrikli ısıtıcının yanan, karanlıkta parlayan, onu bir tür transa girme isteğine iten kırmızı çubuğunu seyretti.

Zihninde ta en başa dönecek, her şeyi hatırlayacaktı. Her detayı.

Ve onu yakalayacaktı.

Birinci Bölüm

Kederin korkuya ne denli benzer bir his olduğunu hiç kimse bana söylememişti.

—C. S. Lewis, *A Grief Observed* [Gözlemlenmiş Bir Keder]

I

Mariana birkaç gün önce Londra'da evindeydi.

Dizlerinin üstünde yere çökmüştü, etrafı kutularla çevriliydi. Sebastian'ın eşyasını toplamak üzere isteksiz bir girişimde daha bulunuyordu.

İyi gitmiyordu. Ölümünün üstünden bir yıl geçmişken eşyasının çoğu çeşitli yığınlar ve yarı boş kutular halinde evin etrafına saçılmıştı. Bu görevi bir türlü tamamlayamıyordu sanki.

Mariana hâlâ ona âşıktı. Sorun buydu. Sebastian'ı bir daha asla göremeyeceğini bilse de, o ebediyen gitmiş olsa da hâlâ ona âşıktı ve onca sevgisiyle ne yapacağını bilmiyordu. Çok fazla ve darmadağındı. Eski bir bez bebeğin sökük dikişlerinden çıkan sünger misali içinden dışarı sızıyor, dökülüyor, taşıyordu.

Keşke eşyasıyla yapmaya çalıştığı gibi ona duyduğu aşkı da bir kutuya kaldırabilseydi. Ne acınası bir manzaraydı: Bir adamın hayatı, kermeste satılacak istenmeyen eşya koleksiyonuna indirgenmişti.

Mariana en yakın kutuya uzandı. Bir çift ayakkabı çıkardı.

Üstüne düşündü: sahilde koşarken giydiği eski, yeşil spor ayakkabıları. Tabanlarına kum taneleri gömülmüştü ve hâlâ hafif ıslak bir hissi vardı.

Kurtul onlardan, dedi kendine. *At çöpe gitsin. Hadi.*

Düşünürken bile bunun imkânsız olduğunu biliyordu. Onlar o değildi, Sebastian değildi, sevdiği ve sonsuza kadar seveceği adam değildi. Sadece eski bir çift ayakkabıydı. Ancak buna rağmen onları bırakmak demek, kendine zarar vermek, sanki koluna bıçak dayayıp derisini kesmek demekti.

Mariana onun yerine ayakkabıları göğsüne bastırdı. Bir çocuğu kucaklar gibi onları sıkıca kucakladı. Ve ağladı.

Nasıl bu hale gelmişti?

Normalde kayıp gittiğini bile hissettirmeyecek –oysa şimdi kasırganın dümdüz ettiği ıssız bir arazi gibi arkasında uzanan– sadece bir senelik bir zaman diliminde Mariana'nın bildiği hayat yok olmuş, onu buraya getirmişti: otuz altısında, yalnız, bir pazar gecesi sarhoş; ölü bir adamın ayakkabılarına kutsal emanet misali sımsıkı tutunmuş. Bir bakıma öyleydiler gerçi.

Güzel bir şey, kutsal bir şey ölmüştü. Geriye sadece okuduğu kitaplar, giydiği giysiler, dokunduğu şeyler kalmıştı. Üstlerinde hâlâ onun kokusunu alabiliyordu, dilinin ucunda hâlâ onu tadabiliyordu.

Bu yüzden onun eşyasını atamazdı işte. Onlara tutunarak, bir nebze de olsa Sebastian'ı bir şekilde hayatta tutabiliyordu – bırakırsa onu tamamen kaybedecekti.

Mariana, marazi bir meraktan ve neyle boğuştuğunu anlamaya çalışmak için son zamanlarda Freud'un keder ve kayıpla ilgili tüm yazılarını yeniden okumuştu. Sevilen birinin ölümü ardından kaybın psikolojik olarak kabul edilmesi ve kişinin geride bırakılması gerektiğini yoksa melankoli diye adlandırdığı –ve bugün bizlerin depresyon dediği– patolojik keder tehlikesiyle karşı karşıya kalınacağını savunuyordu.

Mariana bunu anlıyordu. Sebastian'dan vazgeçmesi gerektiğini biliyordu ama yapamıyordu – çünkü ona hâlâ âşıktı. Onu seviyordu; ebediyen gitmiş, artık perdenin ötesinde olsa

da... "Perdenin ötesinde, perdenin ötesinde..." Neredendi bu? Tennyson, muhtemelen.

Perdenin ötesinde.

Verdiği his buydu işte. Mariana, Sebastian öldüğünden beri dünyayı renkli görmüyordu artık. Hayat perdenin ötesinde, hüzünden ibaret bir sisin ardında donuk, gri ve uzaktı.

Dünyadan, onun tüm gürültüsünden ve acısından saklanmak; kendini işine verip burada, küçük, sarı evinden oluşan bu kozanın içinde kalmak istiyordu.

Öyle de yapacaktı aslında, Zoe o ekim gecesi onu Cambridge'den aramamış olsaydı.

Pazartesi akşamı grubundan sonra Zoe'den gelen telefon. İşte böyle başlamıştı her şey.

Kâbus böyle başlamıştı.

2

Pazartesi akşamı grubu, Mariana'nın ön salonunda toplanırdı.

Ferah bir odaydı. Mariana ve Sebastian sarı eve taşındıktan kısa bir süre sonra orayı terapiye ayırmışlardı.

O eve çok düşkünlerdi. Kuzeybatı Londra'daki Primrose Tepesi'nin eteğindeydi ve yazın tepede açan çuhaçiçekleriyle aynı parlak sarıya boyanmıştı. Dış duvarlardan biri, üstüne tırmanmış hanımelinin mis kokulu beyaz çiçekleriyle kaplıydı ve koku yaz aylarında açık pencerelerden evin içine sızıp merdivenlerden üst kata ulaşır, koridor ve odalara yayılıp tatlılıkla doldururdu.

O pazartesi akşamı hava alışılmadık derecede sıcaktı. Ekim başı olmasına rağmen pastırma yazı inatçı bir parti misafiri gibi gitmeyi reddediyor, ağaçların üzerindeki kuruyan yaprakların artık kalkma zamanı geldi diyen imalarını kulak ardı ediyordu. Öğleden sonranın güneşi salona dolup taşmış, odayı kırmızıya çalan altın ışıklara boğmuştu. Mariana seanstan önce panjurları çekti ancak biraz hava girsin diye sürme pencereleri birkaç santim açık bıraktı.

Ardından sandalyeleri çember şeklinde dizdi.

Dokuz sandalye. Grubun her üyesi için birer tane, bir tane de kendine. Teoride sandalyelerin tıpatıp olması gerekirdi... Ama hayat işte. Buna ne kadar niyet ettiyse de yıllar içinde bir araya topladığı sandalyeler, farklı malzemelerden yapılmaydı ve envaiçeşit şekil ve boyutlara sahiplerdi. Sandalyelere karşı

rahat tavrı, gruplarını idare şeklinin tipik bir örneğiydi belki de. Mariana'nın tavrı gayriresmi, hatta alışılmışın dışındaydı.

Terapi, bilhassa grup terapisi, Mariana için ironik bir meslek seçimiydi. Çocukluğundan beri gruplara çelişkili duygular besler, hatta onlara kuşkuyla bakardı.

Yunanistan'da, Atina'nın eteklerinde büyümüştü. Siyah-yeşil zeytin ağaçlarıyla kaplı bir tepenin üstünde büyük, eski ve harap bir evde yaşarlardı. Mariana küçük bir kızken bahçedeki paslı salıncakta oturup uzaktaki başka bir tepenin üstünde dikili Partenon'un sütunlarına kadar uzanan, ayaklarının altındaki antik kenti düşünürdü. O kadar engin ve sonsuz görünür, o da bunun karşısında o kadar küçük ve önemsiz hissederdi ki onu bir uğursuzluk alameti gibi görürdü.

Atina'nın merkezindeki kalabalık ve coşkun pazara yapılan alışveriş gezilerinde kâhyaya eşlik etmek, Mariana'yı her zaman tedirgin ederdi. Eve yara bere almadan dönünce rahatlar, hatta biraz da şaşırırdı buna. Yaş aldıkça büyük gruplar gözünü korkutmaya devam etmişti. Okulda kendini kenarlarda bulur, sınıf arkadaşlarına ayak uyduramadığını hissederdi. Üstelik bu uyumsuzluk hissinden kurtulması da zordu. Yıllar sonra terapide anlamıştı ki okul bahçesi, aslında aile denen birimin evrensel uzantısıydı: Yani onun huzursuzluğu şimdi ve burası –okul bahçesi veya Atina'daki pazar veya kendini içinde bulabileceği herhangi bir grup– ile ilgili bir sebepten kaynaklanmaktan ziyade içinde yetiştiği aileyle, büyüdüğü yalnız evle ilgiliydi.

Evleri, Yunanistan güneşine rağmen her zaman soğuktu. Ve içinde bir boşluk mevcuttu. Gerek fiziksel gerek duygusal sıcaklıktan yoksundu. Bu büyük ölçüde Mariana'nın babasından kaynaklanıyordu. Birçok yönden dikkate değer bir adam olmasına rağmen –iyi görünümlü, güçlü, jilet gibi keskin– hayli karmaşık ve anlaması zor bir insandı. Mariana onun çocukken onarılamayacak bir hasar gördüğünden şüpheleniyordu. Onun anne babasıyla hiç tanışmamıştı ve onlardan nadiren

bahsederdi. Babası bir denizciydi ve annesi hakkında mümkün olduğunca az konuşmayı tercih ediyordu. Annesinin limanlarda çalıştığını söylediğinde yüzünü öyle bir utanç kaplamıştı ki Mariana onun bir fahişe olduğunu düşünürdü.

Babası Atina'nın kenar mahallelerinde ve Pire Limanı civarında büyümüştü. Gemilerde çalışmaya çocukken başlamış, çabucak ticarete atılmış ve kahveyle buğdayın yanı sıra –Mariana'nın tahminine göre– daha nahoş ürünlerin ithalatına dahil olmuştu. Yirmi beşine geldiğinde kendi teknesini almış, böylece kendi nakliyat işini kurmuştu. Kan, ter ve insafsızlığın karışımıyla kendine küçük bir imparatorluk inşa etmişti.

Bir nevi kral gibiydi, diye düşünürdü Mariana – ya da bir diktatör. Onun aşırı varlıklı bir adam olduğunu daha sonra keşfetmişti – yoksa Spartalıları andıran sade ve süssüz yaşam tarzlarından bunu anlamak mümkün değildi. Annesi –o kibar, narin, İngiliz annesi– hayatta olsaydı onu yumuşatırdı belki. Ama Mariana doğduktan kısa bir süre sonra, genç yaşta trajik bir şekilde ölmüştü.

Mariana, bu kaybın keskin farkındalığıyla büyümüştü. Terapist olarak bir bebeğin ilk benlik duygusunun anne babasının bakışlarından geldiğini biliyordu. Bizler, gözler üstümüzde doğarız ve ebeveynlerimizin ifadeleri, onların göz aynasında gördüklerimiz kendimizi nasıl gördüğümüzü belirler. Mariana annesinin bakışlarından mahrum kalmıştı ve babasına gelince, adam Mariana'ya doğrudan bakmakta bile zorlanırdı. Kızına hitap ederken genellikle omzunun üstüne doğru genel bir bakış atardı. Mariana durmadan pozisyonunu ayarlayıp ikide bir değiştirir, kenar kenar onun görüş hattına girer, babası tarafından görülmeyi umardı – ama nasıl oluyorsa yine görüş alanının dışında kalırdı.

Bakışlarını yakaladığı ender anlardaysa gözlerinde bir horgörü, alev almış bir hayal kırıklığı görürdü. Babasının gözleri ona gerçeği söylerdi: Kızı, yetersizdi. Mariana ne kadar uğraşırsa uğraşsın hep yetersizmiş gibi, hep yanlış şeyi yapmış ya

da söylemiş gibi hissederdi – sanki sırf varlığı bile babasını rahatsız etmeye yetiyordu. Konu ne olursa olsun babası ona hep zıt düşer, Petruchio'nun Kate'e yaptığı gibi onu terbiye ederdi – hava soğuk dese o sıcak der; güneşli dese yağmurlu diye ısrar ederdi. Ama onun tenkitlerine ve karşıtlığına rağmen Mariana onu severdi. O tek sahip olduğu şeydi ve onun sevgisine layık olmaya arzu duyardı.

Çocukluğunda çok az sevgi görmüştü. Bir ablası vardı ama yakın değillerdi. Elisa ondan yedi yaş büyüktü ve utangaç kardeşiyle hiç ilgilenmezdi. İşte böylece Mariana uzun yaz aylarını bir başına, kâhyanın sert bakışları altında bahçede kendi kendine oynayarak geçirmişti. Büyürken diğer insanların yanında biraz yalnız ve huzursuz hissettiğine şaşırmamak lazımdı.

Mariana'nın dönüp dolaşıp bir grup terapisti olmasındaki ironi, kendi gözünden kaçmamıştı elbette. Ancak kulağa bir paradoks gibi gelse de başkaları hakkındaki şu ikircikli duyguları epey işine yarıyordu. Grup terapisinde tedavinin odak noktası birey değil, gruptu: Başarılı bir grup terapisti olmak –bir dereceye kadar– görünmez olmak demekti.

Mariana bu konuda iyiydi.

Seanslarında her zaman elinden geldiğince grubun ayağının altından çekilirdi. Bir tek iletişim koptuğunda, ters giden bir şey olduğunda veya yorum yapmanın faydalı olabileceği noktalarda müdahale ederdi.

Bu pazartesi günüyse, neredeyse seans başlar başlamaz bir tartışma kopmuş, o ender müdahalelerden birini gerektirmişti. Sorun her zamanki gibi Henry'ydi.

3

Henry diğerlerinden geç gelmişti. Yüzü kıpkırmızıydı, nefes nefeseydi ve adımlarında bir dengesizlik vardı sanki. Mariana kafayı bulup bulmadığını merak etmişti. Buna şaşırmazdı. Henry'nin ilacını suiistimal ettiğinden kuşkulanıyordu – ama onun doktoru değil terapisti olduğu için bu konuda yapabileceği pek bir şey yoktu.

Henry Booth daha otuz beş yaşındaydı ama yaşı daha geçkin duruyordu. Kızılımsı saçlarına kırlar düşmüş, yüzüyse giydiği buruşuk gömlek gibi kırışıklarla kaplıydı. Ayrıca kaşları sürekli çatıktı ve burulmuş bir yay misali sürekli gergin olduğu izlenimini veriyordu. Mariana'ya bir sonraki yumruğu indirmeye –veya yemeye– hazırlanan bir boksörü ya da dövüşçüyü hatırlatıyordu.

Henry geç kaldığı için homurdanarak özür diledi, sonra elinde karton bardakta kahvesiyle oturdu.

Ve kahve bardağı, sorun oldu.

Liz hemen itiraz etti. Liz, yetmişlerinin ortalarında emekli bir öğretmendi; her şeyin, kendi deyimiyle "layıkıyla" yapılması konusunda çok titizdi. Mariana, onunla edindiği deneyimler süresince bir hayli uğraştırıcı, hatta sinir bozucu olduğuna kanaat getirmişti. Liz'in ne diyeceğini biliyordu.

"Buna müsaade yok," dedi Liz öfkeden titreyen parmağıyla Henry'nin kahve bardağını göstererek. "Dışarıdan *hiçbir şey* getirmemize müsaade yok. Hepimiz biliyoruz bunu."

Henry homurdandı. "Neden yokmuş?"

"Çünkü kurallar böyle, Henry."

"Siktir git, Liz."

"Ne? Mariana, az önce bana ne dediğini duydun mu?"

Liz anında gözyaşlarına boğuldu ve işler oradan itibaren sarpa sardı, Henry ile grubun öfke içinde ona karşı birleşen diğer üyeleri arasındaki şu her zamanki hararetli yüzleşmelerden biriyle sonuçlandı.

Mariana bunu nasıl karşıladığını görmek için Henry'yi dikkatle izliyor, onu kolluyordu. Tüm kabadayılığına rağmen son derece savunmasız bir bireydi. Henry çocukken, himayeye alınmadan ve bir koruyucu aileden diğerine sürüklenmeden önce babasının elinde korkunç derecede fiziksel ve cinsel istismara maruz kalmıştı. Yine de, tüm bu travmaya rağmen Henry son derece zeki bir insandı ve bir süreliğine zekâsı onu kurtarmaya yetecek gibi gözükmüştü: On sekizinde üniversitede fizik okumaya başlamıştı. Ancak geçmişi onu yakalamadan önce sadece birkaç hafta dayanabilmiş, büyük bir çöküş yaşamış, bundan asla tam olarak toparlayamamıştı. Bunu kendine zarar vermesi ve uyuşturucu bağımlılığı yüzünden hastanenin bir içine bir dışına tekrar tekrar savrulduğu üzücü bir süreç izlemişti – ta ki psikiyatristi onu Mariana'ya yönlendirene kadar.

Mariana'nın Henry'ye zaafı vardı; muhtemelen böylesine talihsiz olduğu için. Bununla birlikte, onu gruba almak konusunda kararsız kalmıştı. Tek sorun diğer üyelerden daha hasta olması değildi. Neticede ağır hastalar da grup içinde pekâlâ barınabilir, iyileşebilirlerdi – ama öte yandan grubu parçalanma noktasına getirecek kadar bozabilirlerdi de. Bir grup, kurulur kurulmaz daima kıskançlığa ve saldırıya maruz kalır – hem sadece grubun dışında kalan, dışarıda bırakılan güçler tarafından değil, aynı zamanda bizzat grubun *içindeki* karanlık ve tehlikeli güçler tarafından. İşte Henry de birkaç ay önce onlara katıldığından beri sürekli bir çatışma kaynağıydı. Bunu

beraberinde getiriyordu. İçinde çoğu zaman zapt etmesi güç olan gizli bir saldırganlık, köpüren bir öfke vardı.

Ama Mariana öyle kolay pes etmezdi; grubun kontrolünü elinde tutabildiği sürece onunla çalışmaya kararlıydı. O bu gruba, daire şeklinde oturan bu sekiz kişiye, onun iyileştirme gücüne inanıyordu. Mariana, daireler konusunda oldukça mistik düşüncelere kapılabiliyordu: Güneş'in, Ay'ın, Dünya'nın çizdiği daire; göklerde dönen gezegenler; tekerin, kilise kubbesinin... ya da bir evlilik yüzüğünün çizdiği daire. Platon ruhun da daire çizdiğini söylemişti ki bu Mariana'nın aklına yatıyordu. Neticede hayat da bir daire çizmiyor muydu? Doğumdan ölüme.

Grup terapisi iyi gittiğinde bu dairede bir nevi mucize, ayrı bir varlığın doğuşu gerçekleşirdi: bir grup ruhu, grup zihni; parçaların toplamından daha fazlası olan, terapistten veya üyelerin birey hallerinden daha zeki, çoğunlukla "büyük zihin" olarak anılan bir oluş. Bilge, iyileştirici ve kapsayıcılığı güçlü bir oluştu bu. Mariana bunun gücüne birçok kez ilk elden tanıklık etmişti. Yıllar içinde o ön salondaki çemberde nice ruhlar çağrılmış, nicesi huzura kavuşturulmuştu.

Bugün ruh çağırma sırası Liz'deydi. Kahve bardağı konusunu bir türlü bırakamıyordu. Henry'nin kuralların ona işlemediğini düşünmesi, onları böyle bir horgörüyle kırabilmesi onda çok fazla öfke ve kırgınlık uyandırıyordu; sonra Liz aniden fark etti ki Henry ona, kendinde her şeyi yapma hakkı gören ve son derece zorba ağabeyini hatırlatıyordu. Liz'in ağabeyine hissettiği bastırılmış öfke su yüzüne çıkmaya başlamıştı ki bu iyi bir şeydi, diye düşündü Mariana – yüzeye çıkması gerekiyordu zaten. Tabii Henry'nin psikolojik bir kum torbası niyetine kullanılmaya dayanabilmesi şartıyla.

Ki elbette bunu yapamadı.

Henry aniden ayağa fırladı ve ıstırap dolu bir çığlık attı. Kahve bardağını yere fırlattı. Dairenin ortasında bardak ikiye

bölündü – ve parkelerin üstüne gitgide büyüyen siyah kahve birikintisi yayıldı.

Grubun diğer üyeleri histerik bir öfke patlaması içinde anında seslerini yükselttiler. Liz yeniden gözyaşlarına boğuldu, Henry orayı terk etmeye kalktı. Ama Mariana onu kalıp olanları konuşmaya ikna etti.

"Alt tarafı boktan bir kahve bardağı, bu kadar büyütülecek ne var?" dedi Henry haksızlığa uğramış öfkeli bir çocuk gibi.

"Mesele kahve bardağı değil," dedi Mariana. "Mesele sınırlar – bu grubun sınırları, burada uyduğumuz kurallar. Bunu daha önce konuştuk. Güvende hissetmezsek terapinin parçası olamayız. Sınırlar güvende hissetmemizi sağlar. Terapinin özünde sınırlar yatar."

Henry ona boş boş baktı. Mariana onun anlamadığını biliyordu. Sınırlar, tabiatları gereği bir çocuk istismara uğradığında kaybolan ilk şeydi. Henry daha küçük bir çocukken tüm sınırları paramparça olmuştu. Sonuç olarak kavramı anlayamıyordu. Dolayısıyla genelde yaptığı gibi insanların kişisel veya psikolojik alanını işgal ederek onları rahatsız ettiğini de anlamıyordu – konuşurken insanın dibinde durur, Mariana'nın başka hiçbir hastada deneyimlemediği kadar ilgi isterdi. Üstelik gördüğü ilgi hiçbir zaman yetmezdi ona. İzin verse adam yanına taşınacaktı. Aralarındaki sınırı korumak, ilişkilerinin parametrelerini sağlıklı bir şekilde çizmek ona düşüyordu. Onun terapisti olarak işi buydu.

Ama Henry her zaman onu itiyor, iğneliyor, içine işlemeye çalışıyordu... ve bunu, idare etmesi gitgide zorlaşan şekillerde yapıyordu.

4

Henry sonrasında, diğerleri gittikten sonra –güya etrafı temizlemeye yardım etmek için– orada oyalandı. Ama Mariana bundan fazlası olduğunu biliyordu; konu o olunca hep daha fazlası vardı. Adam sessizce sallanıp onu izliyordu. Mariana onu gitmeye teşvik etti:

"Haydi Henry. Gitme vakti... Benden istediğin bir şey mi vardı?"

Henry başını salladı ama yanıt vermedi. Ardından cebine uzandı.

"Al," dedi. "Sana bir şey getirdim."

Cebinden bir yüzük çıkardı. Kırmızı, süslü püslü plastik bir şey. Tahıl gevreği kutusundan çıkmışa benziyordu.

"Senin için. Bir hediye."

Mariana başını iki yana salladı. "Bunu kabul edemeyeceğimi biliyorsun."

"Nedenmiş?"

"Bana bir şeyler getirmekten vazgeçmen gerek Henry. Tamam mı? Artık evine gitsen iyi olacak sahiden."

Ama adam kımıldamadı. Mariana bir an düşündü. Onunla böyle yüzleşmeyi planlamamıştı, zamanı değildi – ama bir şekilde yeri gelmiş gibi hissetti.

"Dinle, Henry," dedi. "Seninle konuşmamız gereken bir şey var."

"Neymiş?"

"Perşembe gecesi – benim akşam grubum bittikten sonra pencereden dışarı baktım. Ve dışarıda seni gördüm. Yolun karşısında, sokak lambasının orada. Evi izlerken."

"Ben değildim yahu."

"Evet sendin. Yüzünü gördüm. Hem bu seni orada ilk görüşüm değildi."

Henry kıpkırmızı kesilip göz temasından kaçtı. Başını iki yana salladı. "Ben değildim, ben—"

"Dinle. Yönettiğim diğer grupları merak etmen sorun değil. Ama bu bizim *burada*, grup içinde konuştuğumuz bir şey. Bunun üzerine harekete geçmen doğru değil. Beni gözetlemen doğru değil. Bu tarz bir davranış bana özel alanım işgal edilmiş gibi, tehdit altındaymışım gibi hissettiriyor ve—"

"Ben gözetlemiyorum! Ben sadece orada duruyordum. Ne var ağzına sıçayım?"

"Yani orada olduğunu itiraf ediyorsun?"

Henry ona doğru bir adım attı. "Neden sadece ikimiz olamıyoruz? Neden beni *onlarsız* göremiyorsun?"

"Nedenini biliyorsun. Çünkü ben seni grubun bir parçası olarak görüyorum – seninle bir yandan bireysel olarak görüşemem. Eğer bireysel terapiye gerek duyuyorsan seni başka bir meslektaşıma—"

"Hayır, ben *seni* istiyorum—"

Henry ona doğru ansızın bir adım daha attı. Mariana duruşunu korudu. Elini kaldırdı.

"Hayır. Dur. Tamam mı? Bu fazla yakın oldu. Henry—"

"Bekle. Bak—"

Onu engelleyemeden Henry kocaman, siyah kazağını kaldırdı – ve soluk tenli kılsız göğsündeki ürkütücü manzara meydana çıktı.

Tıraş jileti kullanılmış, tenine derin haç izleri kazınmıştı. Göğsünde ve karnında farklı ebatta, haç şeklinde kan kırmızısı

kesikler vardı. Kimisi yaştı, hâlâ kanıyor, kan damlatıyordu; diğerleriyse kabuk bağlamış, kan pıhtısından gözyaşları gibi sert ve kırmızı boncuklar oluşturmuştu.

Mariana midesinin kalktığını hissetti. İğrentiden kusacak gibi olup başını çevirmek istedi ama kendisinin bunu yapmasına müsaade etmedi. Bu elbette bir yardım çağrısı, ilgi istemek için yapılmış bir girişimdi – ama bundan fazlası da vardı: Bu aynı zamanda Mariana'ya yapılan duygusal bir saldırı, duygularına yapılan bir tecavüzdü. Henry nihayet onun savunmasını delip sinirini bozmayı başarmıştı ve bu yüzden ondan nefret ediyordu.

"Sen ne yaptın, Henry?"

"Ben... ben kendime mâni olamadım. Mecburdum. Sen ise... sen ise bunu görmek zorundaydın."

"Şimdi gördüğüme göre sence bu bana nasıl hissettirdi? Beni ne kadar allak bullak ettiğini tahmin edebiliyor musun? Ben sana yardım etmek istiyorum ama—"

"Ama ne?" Güldü. "Seni durduran ne?"

"Sana destek vermem için uygun zaman, grup toplantısıdır. Senin bu akşam buna fırsatın vardı ama bunu kullanmadın. Hepimiz yardımcı olabilirdik. Biz hepimiz sana yardım etmek için buradayız—"

"Ben *onların* yardımını istemiyorum... ben *seni* istiyorum. Mariana, sana ihtiyacım var..."

Mariana onu göndermesi gerektiğini biliyordu. Yaralarını temizlemek onun işi değildi. Tıbbi yardıma ihtiyacı vardı. Hem onun hem kendi hatırına katı olması gerekiyordu. Ama onu dışarı kovmaya içi elvermedi, Mariana'nın empatisi bir kez daha sağduyusuna galip geldi; hem ilk kez de olmuyordu bu.

"Bekle – bekle bir saniye."

Dolaba gitti, çekmeceyi açtı ve içini karıştırdı. İlkyardım setini çıkardı. Tam onu açacakken telefon çaldı.

Numaraya baktı. Zoe'ydi. Açtı.

"Zoe?"

"Müsait misin? Önemli."

"Bir saniye. Arayacağım seni." Mariana çağrıyı sonlandırıp Henry'ye döndü. İlkyardım setini ona fırlattı.

"Henry – al şunu. Yaranı temizle. Gerek olursa doktora git. Tamam mı? Ben seni yarın ararım."

"Bu kadar mı? Sen bir de kendine terapist mi diyorsun ağzına sıçayım?"

"Yeter. Kes. Git artık."

Mariana, Henry'yi itirazlarına aldırmaksızın sertçe hole çıkarıp oradan kapı dışarı etti. Ardından kapıyı kapadı. İçinden kilitlemek geldi ama bu dürtüye direndi.

Sonra mutfağa gitti. Buzdolabını açıp bir şişe *sauvingnon blanc* çıkardı.

Epey sarsılmış hissediyordu. Zoe'yi geri aramadan önce kendini toplamak zorundaydı. Kızcağıza daha fazla yük bindirmek istemiyordu. İlişkileri Sebastian'ın ölümünden beri dengesizdi – ve şu andan itibaren Mariana o dengeyi yeniden yakalamaya kararlıydı. Sakinleşmek için derin bir nefes aldı. Sonra kendine koca bir kadeh şarap koyup aradı.

Zoe ilk çalışta açtı.

"Mariana?"

Mariana ters bir şey olduğunu hemen anladı. Zoe'nin sesinde bir gerginlik, Mariana'nın kriz anlarıyla bağdaştırdığı bir aciliyet vardı. *Sesi korkmuş geliyor*, diye düşündü. Kendi kalp atışının hızlandığını hissetti.

"Hayatım... her şey yolunda mı? Ne oldu?"

Zoe yanıtlamadan önce bir saniyelik bir duraksama oldu. Kısık sesle konuştu. "Televizyonu aç," dedi. "Haberleri aç."

5

Mariana kumandaya uzandı.

Mikrodalganın üstünde duran eski püskü portatif televizyonu açtı – Sebastian'ın kutsal yadigârlarından biri; daha öğrenciyken almıştı ve Mariana'ya hafta sonu yemeklerini hazırlarken yardım eder gibi görünüp kriket ve ragbi seyrederdi. Son derece kaprisli bir televizyondu, hayata dönmeden önce birkaç saniye titreşti.

Mariana BBC haber kanalını açtı. Orta yaşlı bir erkek muhabir haber bildiriyordu. Açık alandaydı; hava kararmıştı ve neresi olduğunu kestirmesi zordu – bir tarla belki ya da çayır. Doğruca kameraya konuşuyordu.

"... ve Cambridge'de, Paradise olarak bilinen doğa koruma alanında bulundu. Şu an yanımda keşfi yapan kişi var... Bize neler olduğunu anlatır mısın?"

Soru kameranın dışındaki birine yöneltilmişti – ve kamera dönüp altmışlarında, kısa boylu, gergin, kırmızı suratlı bir adamı gösterdi. Adam, ışıktan kamaşan gözlerini kırpıştırdı. Tereddütle konuştu.

"Birkaç saat önceydi... saat dörtte köpeğimi yürütürüm hep, yani o saatlerde olmalı... belki çeyrek geçe, yirmi geçe falandır. Onu her zamanki gibi patikadan aşağı nehir kıyısına götürdüm... Paradise'ın içinden yürüyorduk ve..."

Bir an bocaladı, cümlesini tamamlamadı. Yeniden denedi: "Köpek... bataklığın oradaki uzun otların arasında kayboldu.

Ona seslendim ama çıkmak bilmedi. Kuş ya da tilki falan buldu sandım – gidip bakayım dedim. Ağaçların arasından yürüyüp... bataklığın kenarına vardım ve suyun orada... işte orada, orada bir..."

Adamın gözlerinde acayip bir ifade belirdi. Mariana'nın çok iyi tanıdığı bir ifade. *Korkunç bir şey görmüş*, diye düşündü. *Dinlemek istemiyorum. Ne olduğunu bilmek istemiyorum.*

Adam hiç durmadan devam etti; hızlı hızlı anlatıyordu artık, sanki içinden atması gerekiyordu.

"Bir kız vardı – yaşı yirmiyi geçmiyordur. Uzun, kızıl saçları vardı. Yani en azından ben kızıl diye düşündüm. Her yerde kan vardı, hem de çok..." Sesi kayboldu ve muhabir onu konuşturdu.

"Ölmüş müydü?"

"Aynen." Adam başını salladı. "Bıçaklanmış. Çok kez. Ve... yüzü... Tanrım korkunçtu... gözleri... gözleri açıktı... öylece bakıyordu... öylece bakıyordu—"

Adam koptu, gözlerini yaşlar doldurdu. *Şokta*, diye düşündü Mariana. *Onunla röportaj yapmaları yanlış – birinin bunu durdurması lazım.*

Sahiden de tam o anda muhabir –belki de fazla ileri gittiğini düşünerek– röportajı kesti ve kamera yeniden ona döndü.

"Burada Cambridge'den şok haberler var – polis keşfedilen bir cesedi soruşturuyor. Kanlı bir bıçak saldırısının kurbanı olan genç kadının yirmili yaşlarda—"

Mariana televizyonu kapadı. Şoka uğramış ve hareket etmekten âciz bir halde, bir an bakakaldı. Sonra elindeki telefonu hatırladı. Kulağına götürdü.

"Zoe? Hâlâ orada mısın?"

"Bu galiba... galiba Tara."

"Ne?"

Tara, Zoe'nin yakın dostuydu. Cambridge Üniversitesi'nde, St. Christopher Koleji'nde aynı dönemde okumuşlardı. Mariana gergin bir ses tonu kullanmamaya çalışırken tereddüt etti.

"Bunu neden söyledin?"

"Bana Tara gibi geldi... dünden beri kimse görmemiş... herkese sorup duruyorum ve ben... ben çok korkuyorum, ne yapacağımı bile—"

"Yavaşla. Tara'yı en son ne zaman gördün?"

"Dün gece." Zoe duraksadı. "Ve Mariana, o çok... çok tuhaf davranıyordu, ben—"

"Tuhaf derken?"

"Bir şeyler söyledi... delice şeyler söyledi."

"Delice derken?"

Bir duraksama oldu ve Zoe fısıltıyla karşılık verdi: "Detaya giremem şu an. Buraya gelir misin?"

"Tabii ki gelirim. Ama Zoe, dinle. Okulla konuştun mu? Onlara anlatman – dekana anlatman gerek."

"Ne söyleyeceğimi bilmiyorum."

"Bana söylediklerini anlat. Onun hakkında endişe duyduğunu anlat. Polise bildirirler, hem böylece Tara'nın anne babası—"

"Anne babası mı? İyi de... ya yanılıyorsam?"

"Yanıldığına *eminim*," dedi Mariana hissettiğinden çok daha emin bir sesle. "Tara'nın iyi olduğuna kuşkum yok ama emin olmalıyız. Bunu anlıyorsun, değil mi? Senin adına onları ben arayayım ister misin?"

"Yok, yok. Tamam... ben yaparım."

"İyi. O zaman şimdi git uyu, tamam mı? Sabaha ilk iş oradayım."

"Teşekkür ederim, Mariana. Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum."

Mariana çağrıyı sonlandırdı. Kendine koyduğu beyaz şarap, el değmemiş halde bir köşede duruyordu. Onu aldı ve bir dikişte bitirdi.

Şişeye uzanıp kendine bir kadeh daha koyarken eli titriyordu.

6

Mariana üst kata çıktı ve Cambridge'de bir-iki gece kalma ihtimaline karşı küçük bir çanta yaptı.

Düşüncelerinin de kendi gibi paniğe kapılmasına izin vermemeye çabalıyordu – ama zordu. Muazzam derecede gergin hissediyordu. Orada bir yerde bir adam vardı –saldırının aşırı vahşetine bakılacak olursa kuvvetle muhtemel bir adamdı bu– ve tehlikeli derecede hastaydı, üstelik genç bir kadını dehşet verici bir şekilde katletmişti... ve bu genç kadın, biricik Zoe'nin uyuduğu yerin belki de birkaç metre ötesinde yaşıyordu.

Kurbanın onun yerine Zoe olabileceği ihtimali, Mariana'nın aldırış etmemeye çalıştığı bir düşünceydi ama bunu bütünüyle bastıramıyordu. O kadar kötü hissediyordu ki böylesi bir korkuyu ömründe sadece bir kez yaşamıştı, o da Sebastian'ın öldüğü gün. Bir yetersizlik, bir güçsüzlük hissi, sevdiklerini korumaktan âciz olduğuna dair o iğrenç his.

Sağ eline bir bakış attı. Titremeyi kesemiyordu. Yumruk yapıp iyice sıktı. Buna izin vermeyecekti, dağılmayacaktı. Şimdi olmaz. Sakin kalacaktı. Odaklanacaktı.

Zoe'nin ona ihtiyacı vardı – tek önemli olan buydu.

Keşke Sebastian burada olsaydı, ne yapacağını bilirdi. Düşünüp taşınmaz, ertelemez, gece kalmak için çanta yapmazdı. Zoe'yle telefonu kapadıkları anda anahtarlarını kapıp kapıdan dışarı fırlardı. İşte Sebastian olsa böyle yapardı. O niye yapmıyordu peki?

Çünkü sen bir korkaksın, diye düşündü.

Bu gerçekti. Keşke Sebastian'ın gücünden biraz da onda olsaydı. Cesaretinden biraz. *Hadisene aşkım*, dediğini duyabiliyordu, *ver elini de şu piçlerle birlikte yüzleşelim.*

Mariana yatağa girip öylece yattı, düşündü, uykuya sürüklendi. Bir seneyi aşkın bir süredir ilk defa, bilincinden kopmadan önceki son düşünceleri merhum kocasına ait değildi.

Onun yerine başka bir adamı düşünürken buldu kendini: o zavallı kızcağıza dehşet yaşatan, eli bıçaklı, gölgemsi bir karaltı. Gözleri kırpışıp kapanırken Mariana'nın zihni ona yoğunlaştı. Adamı merak etti. Acaba şu an ne yapıyordu, neredeydi...

Ve ne düşünüyordu?

7

7 Ekim

Bir insanı öldürdün mü geri dönüşü yoktur.

Bunu görüyorum artık. Artık bambaşka bir insan olduğumu görüyorum.

Yeniden doğmaya benziyor biraz, sanırım. Ama alelade bir doğum değil – bir metamorfoz. Ancak küllerden doğan, bir anka değil bu sefer, daha çirkin bir mahluk: şekli bozulmuş, uçmaktan âciz, yırtıp deşmek için pençelerini kullanan bir yırtıcı.

Şu an bunu yazarken kontrolün bende olduğunu hissediyorum. Zamanda bu anda sakinim ve aklım yerinde.

Ama bir ben daha var.

Kana susamış, deli ve intikam arayan diğer benin ayyuka çıkması an meselesi. Üstelik intikamını alana dek durmayacak.

Ben tek zihinde iki kişiyim. Bir kısmım sırlarımı saklıyor –gerçeği bir tek o biliyor– ama o hapsedilmiş, zincire vurulmuş, uyuşturulmuş, sesten mahrum bırakılmış halde. Ancak başındaki gardiyanın dikkati anlık olarak dağıldığında çıkış bulabiliyor. Ben sarhoşken ya da uykuya dalarken o konuşmaya didiniyor. Ama kolay değil. İletişim düzensiz aralıklar halinde geliyor – esir kampından kaçmak için şifreli bir plan. Ama ne zaman fazla yaklaşsa gardiyan şifreyi bozuyor. Önüne bir duvar örülüyor. Zihnimi bir boşluk dolduruyor. Ulaşmaya çırpındığım o anı buhar oluyor.

Ama sebat etmeliyim. Mecburum. Bir şekilde, duman ve karanlığın içinden yolumu bulup onunla, aklı başında olan kısmımla,

insanları incitmek istemeyen parçamla temasa geçeceğim. Bana anlatabileceği çok şey var. Bilmem gereken çok şey. Nasıl, neden bu hale geldim... olmak istediğim kişiden bu kadar uzağa nasıl sürüklendim... neden bu kadar nefret ve öfke doluyum... neden içim bu kadar çarpık...

Yoksa kendime yalan mı söylüyorum? Yoksa hep böyleydim de bunu kabullenmek mi istemiyorum?

Hayır – buna inanamam.

Neticede herkesin kendi öyküsünün kahramanı olmaya hakkı var. Benim de kendi kahramanım olmama izin verilmesi gerek. Gerçi ben kahraman değilim.

Ben, baş düşmanım.

8

Ertesi sabah Mariana evden çıkarken Henry'yi gördüğünü sandı.

Yolun karşısında, ağacın tekinin altında sallanıp duruyordu.

Ama bir daha baktığında ortalıkta kimse yoktu. Herhalde hayal görüyorum, diye karar verdi – ki öyle olmasa bile şu an endişeleneceği daha önemli şeyler vardı. Henry'yi aklından kovdu ve metroya binip King's Cross istasyonuna gitti.

İstasyonda Cambridge'e giden hızlı trene bindi. Güneşli bir gündü ve gökyüzü sadece birkaç beyaz bulut demetiyle kaplı kusursuz bir maviydi. Pencere kenarına oturdu, tren yeşil çalıların ve rüzgârda salınan sarı bir denizi andıran altın buğdayların arasından hızla geçerken seyretti.

Mariana yüzüne düşen güneşe minnettardı çünkü titriyordu, ancak sıcağın eksikliğinden değil, kaygıdan. Olanlara telaşlanmaktan kendini alıkoyamıyordu. Dün geceden beri Zoe'den haber alamamıştı. Mariana ona bu sabah mesaj göndermiş, henüz yanıt gelmemişti.

Belki yanlış alarmdı; belki Zoe yanılmıştı?

Mariana bunu yürekten diliyordu fakat sırf Tara'yı şahsen tanıdığı için değildi bu – neticede Sebastian ölmeden birkaç ay önce onu Londra'da yatılı ağırlamışlardı. Mariana esas olarak, bencilce, Tara'yı Zoe'nin hatırına merak ediyordu.

Zoe çeşitli nedenlerden ötürü güç bir ergenlik dönemi geçirmiş ama atlatmayı başarmıştı – Sebastian bunu atlatmaktan

öte "savaştan zaferle çıkmış" diye tanımlardı. Sonuç olarak Cambridge Üniversitesi'nde İngiliz Edebiyatı okumaya hak kazanmıştı. Tara, Zoe'nin orada edindiği ilk arkadaşıydı ve onu kaybetmek, hem de böylesine akla sığmayacak kadar korkunç bir şekilde kaybetmek Zoe'yi büsbütün raydan çıkarabilir, diye düşündü Mariana.

Mariana nedense telefon konuşmalarını aklından çıkaramıyordu. Onu rahatsız eden bir şey vardı.

Ne olduğunu tam olarak saptayamıyordu.

Zoe'nin ses tonu muydu? Mariana, Zoe'nin bir şey gizlediğini hissediyordu. Zoe'ye Tara'nın söylediği "delice" şeyleri sorduğundaki o hafif tereddüt, o kaçış mıydı bunun sebebi?

Detayına giremem şu an.

Neden giremezdi?

Tara ona tam olarak ne demişti?

Belki de hiçbir şey dememiştir, diye düşündü Mariana. *Kes şunu – kes şunu yapmayı*. Trenle daha bir saat yolu vardı; kös kös oturup kendini çılgınlığa sürükleyemezdi. Yoksa vardığında enkaza dönüşmüş olurdu. Aklını oyalaması gerekiyordu.

Çantasına uzandı ve bir dergi çıkardı: *British Journal of Psychology*. Sayfaları karıştırdı ama makalelerin hiçbirine odaklanamadı.

Aklı kaçınılmaz olarak Sebastian'a gidiyordu. Cambridge'e onsuz dönmek Mariana'yı dehşetle dolduruyordu. Onun ölümünden beri oraya geri dönmemişti.

Birlikte sık sık Zoe'yi ziyarete giderlerdi ve Mariana'nın bu ziyaretlere dair güzel anıları vardı: Zoe'nin St. Christopher Koleji'ne taşındığı günü, onun bavulları açıp yerleşmesine yardım ettiklerini hatırladı. Birlikte geçirdikleri en güzel vakitlerden biriydi, çok sevdikleri üvey kızlarıyla gurur duyan anne baba gibiydiler.

O gün geri dönmeye hazırlandıklarında Zoe ona ne kadar küçük ve savunmasız görünmüştü. Mariana, vedalaşırlarken Sebastian'ın Zoe'ye nasıl şefkat dolu, sevgi dolu baktığını,

gözlerindeki kaygıyı görmüştü; sanki kendi çocuğuna bakıyordu ki bir bakıma öyle sayılırdı. Zoe'nin odasını terk ettiklerinde içleri Cambridge'den ayrılmaya elvermemiş, böylece gençken yaptıkları gibi kol kola nehrin kenarından yürümüşlerdi zira ikisi de öğrenciliklerini orada geçirmişti. Cambridge Üniversitesi, tıpkı şehrin kendisi gibi onların aşk öyküsüne giriftti.

Orası tanıştıkları yerdi, Mariana henüz on dokuzundayken.

Bu tanışma bir hayli şans eseri gerçekleşmişti. Hiç sebep yokken. İkisi üniversitenin farklı kolejlerinde, farklı bölümlerde okuyorlardı: Sebastian ekonomi okuyordu; Mariana'ysa İngilizce öğrencisiydi. Birbirlerini nasıl da kolay ıskalamış olabilecekleri düşüncesi onu korkuttu. Ne olurdu o zaman? Hayatı neye benzerdi? Daha mı iyi olurdu – daha mı kötü?

Mariana bugünlerde sonsuz bir şekilde anılarını eşeliyordu – geçmişi arıyor, onu daha berrak görmeye çalışıyor; birlikte yaptıkları yolculuğu anlayıp bağlama oturtmaya çabalıyordu. Yaptıkları minik şeyleri zihninde anımsamaya çalışıyor, unutulmuş diyalogları yeniden yaratmaya uğraşıyor, anbean Sebastian olsa ne der veya ne yapardı diye hayal ediyordu. Ama hatırladıklarının ne kadarı gerçekti, emin değildi; ne kadar hatırlamaya çalışırsa Sebastian o kadar mitleşiyordu sanki. O artık tamamen bir ruh, tamamen bir öyküydü.

Mariana İngiltere'ye taşındığında on sekiz yaşındaydı. Çocukluğundan beri romantik gördüğü bir ülkeydi. İngiliz annesinin Atina'daki o evde ardında bıraktığı, oraya ait onca şeye bakılırsa belki de bu kaçınılmazdı: her odada kitaplıklar ve raflar, İngiliz eserlerle tıkış tıkış o küçük kütüphane –romanlar, oyunlar, şiirler– üstelik hepsi Mariana doğmadan önce getirilmişti ve nasıl geldikleri onun için bir gizemdi.

Annesinin Atina'ya varışını sevgiyle hayal ederdi: kollarının altında kıyafet yerine kitaplarla dolu çanta ve bavullar. İşte annesinin yokluğunda o yalnız kızcağız, teselli ve dostluk için onun kitaplarından medet umardı. Yaz mevsiminin uzun

öğleden sonralarında Mariana bir kitabın ellerindeki hissiyatını, kâğıt kokusunu, bir sayfayı çevirmenin verdiği duyguyu gitgide daha çok sever olmuştu. Gölgede duran paslı salıncakta oturur, yeşil elma veya olgun şeftalisinden kıtır kıtır bir ısırık alır, öykünün tekinde kendini kaybederdi.

Mariana bu öykülerin arasında İngiltere'nin manzarasına ve İngilizliğe âşık olmuştu – muhtemelen bu sayfaların ötesinde hiç var olmamış bir İngiltere: sıcak yaz yağmurunun, çiçek açan elmaların İngiltere'si; dolambaçlı ırmakların ve söğüt ağaçlarının, köy meyhanelerinin ve kükreyen şöminelerin İngiltere'si. Afacan Beşler'in ve Peter Pan ile Wendy'nin; Kral Arthur ve Camelot'un; *Uğultulu Tepeler*'in ve Jane Austen'ın, Shakespeare'in – ve Tennyson'ın İngiltere'si.

İşte Sebastian da Mariana daha küçük bir kızken onun öyküsüne burada girmişti. Tüm iyi kahramanlar gibi varlığını ortaya çıkmadan çok önce hissettirmişti. Mariana kafasındaki bu romantik kahramanın henüz neye benzediğini bilmiyordu ama gerçek olduğundan emindi.

Orada bir yerdeydi – ve günün birinde onu bulacaktı.

Derken yıllar sonra bir öğrenci olarak Cambridge'e ilk vardığında öyle güzel, öyle rüyamsıydı ki sanki bir peri masalının içine –Tennyson'ın şiirlerinden birindeki büyülü bir şehre– adım atmıştı. Ve Mariana onu burada, bu sihirli yerde bulacağından emindi. Aşkı bulacaktı.

Ancak elbette acı gerçek, Cambridge'in bir peri masalı olmadığıydı; diğer her yer gibi sıradan bir mekândı işte. Mariana'nın hayalindeki sıkıntı –yıllar sonra terapide keşfettiği üzere– şuydu ki, oraya beraberinde kendini de götürmüştü. Küçükken okula uyum sağlamakta sıkıntı çeken bir çocuk olarak teneffüslerde yalnız ve huysuz bir hayalet misali koridorlarda gezinirdi – ayakları onu rahat hissettiği, sığınak bulduğu kütüphaneye doğru götürürdü. İşte aynı davranış, St. Christopher Koleji öğrencisiyken de kendini tekrar etmişti: Mariana vaktinin çoğunu kütüphanede geçirirdi ve sadece

birkaç arkadaşı vardı, onlar da kendi gibi utangaç, kitapsever öğrencilerdi. Kendi döneminden erkeklerden hiç ilgi görmez, kimse ona çıkma teklifi etmezdi.

Yeterince çekici değildi belki de? Annesinden çok kara saçlı ve çarpıcı siyah gözlere sahip babasına çekmişti. Yıllar sonra Sebastian ona sık sık ne kadar güzel olduğunu söylerdi ama sorun bunu asla kendi içinde hissetmemesiydi. Kendi şüphesine göre, *sahiden* güzelse bile bunun tek sebebi Sebastian'dı: Onun güneşinde sıcaklığa doymak, Mariana'nın bir çiçek gibi açmasını sağlamıştı. Ama bu, işin sonrasıydı – Mariana önceleri bir ergen olarak görünümüyle ilgili yok denecek kadar az özgüvene sahipti ki zayıf gözleri yüzünden on yaşından itibaren çirkin ve kalın çerçeveli gözlük takması da cabasıydı. On beşinde kontakt lens takmaya başlamış ve farklı görünmesini, farklı hissetmesini sağlayacak mı diye merak etmişti. Ayna önünde durup yansımasına bakar – kendini berrak bir şekilde görmeyi ne kadar denese de başaramaz, gördüğü şey asla onu mutlu etmezdi. Mariana o yaşta bile belli belirsiz anlamıştı ki çekici olmanın insanın iç dünyasıyla, içten gelen ve kendinde olmayan bir özgüvenle ilgisi vardı.

Her şeye karşın Mariana, tıpkı hayranı olduğu kurmaca karakterler gibi aşka inanırdı. Üniversitede talihsiz geçen ilk iki döneme rağmen umudu kesmeyi reddetmişti.

Külkedisi gibi balodan medet ummuştu.

St. Christopher Koleji'nin balosu The Backs adıyla anılan, nehir kenarına kadar uzanan geniş çimenliklerde düzenlenmişti. Yiyecek ve içecek, müzik ve dansla dolu çadırlar dikilmişti. Mariana bazı arkadaşlarla buluşmak üzere program yapmış, ancak kalabalığın içinde onları bulamamıştı. Baloya tek başına gelmek için tüm cesaretini harcamıştı, oysa şimdi pişmandı. Balo elbiseli güzel kızlar ve frak giymiş delikanlıların içinde korkunç derecede yabancı hissederek nehrin kenarında öylece dikilmişti. Herkes sınırsız bir incelik ve özgüvenle dolup taşıyordu. Mariana kendi duygularının –üzüntüsünün ve

utancının– çevresindeki neşeyle büsbütün uyumsuz olduğunu fark etmişti. Onun yeri belli ki orada dikilip kenarda durmak, hayata kenardan bakmaktı; aksini hayal etmek onun için ne büyük bir hataydı. Vazgeçip odasına dönmeye karar vermişti.

İşte tam o anda gürültülü bir şapırtı duydu.

Etrafa baktı. Ardından daha fazla şapırtı, kahkaha ve bağırışlar geldi. Nehrin yakın tarafında üç-beş oğlan kayık ve sandalların üstünde şakalaşıyorlardı – ve oğlanlardan biri dengesini kaybedip suya düşmüştü.

Mariana delikanlının etrafa sıçrattığı suları, ardından yeniden nehir yüzeyine çıkışını izledi. Oğlan kıyıya yüzdü; tuhaf bir mitolojik yaratık, suda doğmuş bir yarı tanrı misali kendini sudan dışarı çekti. O zamanlar daha on dokuzundaydı ama çocuğa değil, adama benziyordu. Uzun boylu, adaleli ve sırılsıklamdı; gömleği ve pantolonu üzerine yapışmış, sarı saçlarıysa yüzüne düşmüştü ve görüşünü engelliyordu. Ellerini yukarı uzattı, saçını ayırdı, arasından baktı – ve Mariana'yı gördü.

Tuhaf, zamansız bir andı. Birbirlerini gördükleri o ilk an. Sanki zaman yavaşlamış, uzayıp gerilmişti. Mariana donakalmış, bakışlarına tutulmuş, başka yöne bakamamıştı. Acayip bir duyguydu, yakından tanıdığı ama nerede ve ne zaman koptuğunu anımsamadığı birini görüp hatırlamaya benziyordu biraz.

Delikanlı, arkadaşlarının alaylarını duymazdan geldi ve gitgide büyüyen ilgi dolu bir tebessümle onun yanına yürüdü.

"Merhaba," dedi. "Adım Sebastian."

İşte böyle olmuştu.

Yunanca tabiri, "alınyazısı" idi. Yani o andan itibaren kaderleri mühürlenmişti. Geriye dönüp baktığında Mariana, kader gecesi olan o ilk gecenin ayrıntılarını –neden bahsettiklerini, ne kadar dans ettiklerini, ilk ne zaman öpüştüklerini– sık sık hatırlamaya çalışırdı. Ama ne kadar denerse denesin, detaylar kum taneleri gibi parmaklarının arasından kayıp

gidiyordu. Bir tek gün doğarken hâlâ öpüştüklerini hatırlıyordu, ondan sonrasıysa ayrılmaz bir bütündü.

Cambridge'de ilk yazlarını üç ay boyunca yan yana, birbirlerinin kollarında, dış dünyadan uzak geçirmişlerdi. Başı sonu olmayan bu yerde zaman durmuştu; hava her zaman güneşliydi ve günlerini sevişerek, sarhoş kafayla The Backs'te uzun piknikler yaparak ve nehir üstünde taş köprülerin altından, söğüt ağaçlarının ve açık arazilerde otlayan ineklerin yanından sandal sürerek geçirmişlerdi. Sebastian sandalın arkasına dikilirdi ve onları ilerletmek için sırıkla nehir yatağını ittirirken Mariana alkolden karıncalanan parmaklarını suda gezdirir, süzülerek geçen kuğuları seyre dalardı. O sırada bilmese de ona çoktan delicesine âşık olmuştu ve bundan asla geri dönüş yoktu.

Bir noktada birbirlerine dönüşmüş, cıva damlaları gibi birbirlerine eklenmişlerdi.

Farklılıkları olmadığı anlamına gelmiyordu bu elbet. Mariana'nın imtiyazlı çocukluğunun aksine Sebastian beş parasız büyümüştü. Annesi babası boşanmıştı ve ikisiyle de yakın değildi. Ona hayatta iyi bir başlangıç vermediklerini düşünürdü; ta en baştan itibaren kendi yolunu kendi çizmesi gerekmişti. Sebastian birçok yönden Mariana'nın babasını kendine yakın hissettiğini, o ihtiyarın başarı hırsını anlayabildiğini söylerdi. Para Sebastian için de önemliydi çünkü Mariana'nın aksine fakir büyümüştü, bu yüzden paraya saygı duyuyordu ve şehirde iyi bir yaşam sürmeye kararlıydı. "Böylece kendi geleceğimiz – ve çocuklarımızın geleceği için güvenli bir yaşam inşa edebiliriz," derdi.

Daha yirmisinde bile böyle konuşuyordu: saçma sapan bir yetişkinlik halleri. Üstelik hayatlarının geri kalanını birlikte geçireceklerini varsayacak kadar naifti. O günlerde sürekli gelecekte yaşar, durmaksızın onu planlar, geçmişten ve tanışmalarından önceki o mutsuz yıllardan asla söz etmezlerdi. Birçok açıdan Mariana ve Sebastian'ın hayatları; birbirlerini

buldukları, nehir kenarında birbirlerini gördükleri o ilk anda başlamıştı. Mariana aşklarının sonsuza dek süreceğine inanıyordu. Hiç bitmeyeceğine...

Geriye dönüp baktığında düşünüyordu da acaba bu varsayımda günahkârca bir şey mi vardı? Bir tür kibir miydi bu?

Belki.

Çünkü burada, bu trende yalnız başınaydı işte. Hayatlarının çeşitli evrelerinde ve farklı ruh hallerinde –çoğunlukla mutlu, kimi zaman değil– konuşarak, okuyarak ya da Mariana'nın başı onun omzunda uyuyarak geçirdikleri sayısız seyahati, bu sefer kendi başına yapıyordu. Oysa bunlar, yeniden sahip olmak için her şeyini verebileceği olaysız, sıradan anlardı.

Onu neredeyse burada –vagonda, yanında otururken– hayal edebiliyordu ve pencereden baktığında, arka planda geçip giden manzaranın üstünde Sebastian'ın yüzünün yansımasını kendininkinin yanında görmeyi yarı bekliyordu.

Ama onun yerine Mariana farklı bir surat gördü.

Gözlerini ona dikmiş bir adamın yüzü.

Sinirleri gerilmiş halde gözlerini kırpıştırdı. Adama bakış atmak için başını pencereden çevirdi. Karşısına oturmuş elma yiyordu. Gülümsedi.

9

Adam Mariana'ya bakmayı sürdürdü – gerçi ona adam demenin oldukça cömert kaçtığına kanaat getirmişti Mariana.

Anca yirmilerindeymiş gibi bir hali vardı: Çocuksu bir yüze, kıvırcık kahverengi saçlara ve tüysüz yanaklarında onu daha da genç gösteren çillere sahipti.

Sırık kadar uzun ve inceydi; koyu kadife bir ceket, kırışık beyaz gömlek, mavi-kırmızı-sarı renkli bir okul atkısı giymişti. Eski moda çelik çerçeveli gözlüğünün ardında kısmen gizlenen kahverengi gözleri zekâ ve merakla dolup taşıyor, Mariana'ya bariz bir ilgi gösteriyordu.

"Nasıl gidiyor?" dedi.

Mariana kafası hafif karışmış halde ona baktı. "Biz... tanışıyor muyuz?"

Sırıttı. "Henüz değil. Ama umuyorum."

Mariana cevap vermedi. Başını çevirdi. Bir duraksama oldu. Sonra çocuk şansını bir daha denedi.

"İster misin?"

İçindeki üzüm, muz ve elmalardan şişmiş büyük, kahverengi bir kese kâğıdı tutuyordu. "Alsana bir tane," dedi Mariana'ya uzatarak. "Bir muz al."

Mariana kibarca gülümsedi. Hoş bir sesi var, diye düşündü. Başını iki yana salladı.

"Yok, mersi."

"Kesinlikle emin misin?"

"Kesinlikle."

Mariana bunun bu etkileşime nokta koymasını umarak döndü ve dışarıya baktı. Pencereden yansımasını görebiliyordu ve onun hayal kırıklığı içinde omuz silkişini izledi. Anlaşılan o ki çocuk eline koluna pek de hâkim değildi çünkü işin sonunda bardağını devirip döktü. Çayının bir kısmı masaya ancak çoğu kucağına döküldü.

"Hay lanet."

Ayağa sıçrayıp cebinden bir mendil çıkardı. Masanın üzerindeki çay birikintisini silip pantolonundaki lekeye bandırdı. Ona mahcup bir bakış attı. "Özür dilerim. Sana sıçratmadım, değil mi?"

"Hayır."

"İyi."

Tekrar oturdu. Mariana onun bakışlarını üstünde hissedebiliyordu. Adam bir an sonra dedi ki: "Sen... öğrenci misin?"

Mariana başını salladı. "Hayır."

"Aha. Cambridge'de mi çalışıyorsun?"

Mariana başını salladı. "Hayır."

"O zaman sen... turist misin?"

"Hayır."

"Hmm." Kaşlarını çattı, belli ki şaşırmıştı.

Bir duraksama oldu. Mariana pes etti ve "Birini ziyarete gidiyorum... yeğenimi," dedi.

"Aha, sen bir *teyzesin*."

Sanki Mariana'yı bir kategoriye yerleştirince içi rahatlamıştı. Gülümsedi.

"Ben doktora yapıyorum," dedi ve Mariana sormadığı halde kendini anlattı. "Matematikçiyim... yani, kuramsal fizikçi aslına bakarsan."

Duraksadı ve mendille silmek üzere gözlüğünü çıkardı. Onlarsız epey çıplak bir hali vardı. Mariana ilk kez onun yakışıklı olduğunu, daha doğrusu yüzü biraz büyüdüğünde yakışıklı olacağını fark etti.

Çocuk gözlüğünü yeniden takıp ona baktı.

"Bu arada, Frederick. Ya da Fred. Adın ne?"

Mariana, Fred'e adını söylemek istemedi. Büyük ihtimalle çocuğun onunla flörtleşmeye çalıştığına dair –gurur verici ama aynı zamanda sinir bozucu– bir hisse kapıldığından. Çocuğun besbelli kendisi için çok genç olması bir yana böyle bir şeye hazır değildi, asla da olmayacaktı – düşüncesi bile mide bulandırıcı bir ihanet gibi geliyordu. Zoraki bir nezaketle cevap verdi.

"Benim adım... Mariana."

"Ah, ne kadar güzel bir isim."

Fred konuşmaya devam etti, onu sohbete dahil etmeye çalıştı. Ama Mariana'nın yanıtlarındaki hece sayısı gitgide azaldı. Kaçışını gerçekleştireceği ana dek sessizce dakikaları saydı.

Cambridge'e vardıklarında Mariana sıvışmaya, kalabalığın içinde kaybolmaya çalıştı. Ama Fred ona tren istasyonunun dışında yetişti.

"Kasabaya kadar sana eşlik edebilir miyim? Otobüse mi bineceksin?"

"Yürümeyi tercih ederim."

"Harika. Benim de bisikletim buradaydı zaten, seninle yürüyebilirim. Ya da binebilirsin istersen?"

Umutla ona baktı. Mariana elinde olmadan onun için üzüldü. Ancak bu sefer daha sert konuştu.

"Ben... yalnız olmayı tercih ederim. Eğer senin için bir sakıncası yoksa."

"Tabii ki... Anladım. Anlıyorum. Belki daha sonra bir kahve? Veya bir içki? Mesela bu akşam?"

Mariana başını iki yana salladı ve saatine bakıyormuş gibi yaptı. "Ben burada o kadar uzun kalmayacağım."

"Peki, telefon numaranı istesem?" Biraz kızardı ve yanaklarındaki çiller kıpkırmızı kesildi. "Bir sakıncası—?"

Mariana başını iki yana salladı. "Bence—"

"Hayır mı?"

"Hayır." Mariana utanarak bakışlarını kaçırdı. "Üzgünüm, ben—"

"Üzülme. Cesaretim kırılmadı. Yakında tekrar görüşürüz."

Sesindeki bir şey hafiften onun sinirlerine dokunuyordu. "Sanmam."

"Ah, görüşeceğiz. Ben bunu *önceden görebiliyorum*. Bu tür şeylere doğuştan yeteneğim var anlayacağın – genlerde var. Önsezi, kehanetler. Başkalarının görmediği şeyleri görürüm ben."

Fred gülümsedi ve yola çıktı. Bisikletlinin biri ona çarpmamak için gidonu kırdı.

"Dikkat et," dedi Mariana koluna dokunarak. Bisikletçi yanından geçerken Fred'e küfretti.

"Pardon," dedi. "Biraz sakarımdır da maalesef."

"Sadece biraz." Mariana gülümsedi. "Hoşça kal, Fred."

"Tekrar görüşünceye dek, Mariana."

Dizili bisikletlerin yanına gitti. Bisikletine bindi ve pedal çevirip el sallayarak yanından geçerken Mariana onu izledi. Sonra Fred köşeyi döndü ve gözden kayboldu.

Mariana rahat bir nefes aldı. Ardından kasabaya doğru yürümeye başladı.

10

St. Christopher'a giderken Mariana'nın orada ne bulacağına dair endişesi arttı.

Onu neyin beklediği konusunda hiçbir fikri sahip değildi – etrafta polis ya da basın olabilirdi ama Cambridge sokaklarına baktıkça buna inanması güç geliyordu: Kötü bir şey meydana geldiğine dair hiçbir işaret, hatta bir cinayet işlendiğine dair hiçbir belirti yoktu.

Londra'dan sonra oldukça huzurlu gelmişti. Trafik yok denecek kadar azdı, tek ses aralarda siyah akademik cüppeleriyle sürü gibi geçen bisikletli öğrencilerin zil korosu eşliğindeki kuş cıvıltılarıydı.

Mariana yürürken birkaç kez izlendiği –ya da takip edildiği– hissine kapıldı ve acaba bu Fred miydi, geri dönüp bisikletle peşine mi takılmıştı, diye merak etti ama düşünceyi paranoyakça bulup aklından kovdu.

Yine de emin olmak için birkaç kez omzundan geriye bakış attı – ve elbette hiç kimseyi görmedi.

Okul binasına yaklaştıkça çevresi her adımda daha da güzelleşiyordu: Başının üzerinde göğe yükselen kuleler vardı ve sokakların iki yanını kaplayan kayın ağaçlarının döktükleri altın yapraklar kaldırım boyunca yığınlar halinde birikmişti. Ferforje parmaklıklara uzun sıralar halinde siyah bisikletler zincirliydi ve parmaklıkların üzerindeki çiçeklikleri dolduran

sardunyalar, kırmızı tuğlalı okul duvarlarına pembe-beyaz renklerle can katıyordu.

Mariana muhtemelen birinci sınıfa giden ve Çömez Haftası etkinliklerinin parmaklıklara asılı posterlerini pürdikkat inceleyen bir grup öğrenciye baktı.

Şu öğrenciler, şu çömezler o kadar genç görünüyorlardı ki – adeta bebek gibiydiler. O ve Sebastian da bu kadar genç görünmüşler miydi hiç? Nedense bu imkânsız geliyordu. Ancak şu masum, şu saf yüzlere kötü bir şey olacağını hayal etmesi daha da zordu. Buna rağmen acaba ileride kaçını bir trajedi bekliyor diye düşünmeden edemedi.

Mariana'nın aklına bataklığa kurban giden o zavallı kızcağız geldi yine – o her kimse. Zoe'nin arkadaşı Tara olmasa bile birinin dostu, birinin kızıydı. İşin dehşet veren kısmı da buydu işte. Hepimiz içten içe trajedilerin sadece başkalarının başına geleceğini umarız. Ama Mariana er ya da geç herkesin başına geldiğini biliyordu.

Ölüm, Mariana'ya yabancı değildi; çocukluğundan beri onun yol arkadaşıydı – hep yakınında durur, omzunun tam üstünde süzülürdü. Kimi zaman Yunan mitolojisindeki kötü ruhlu bir tanrıça tarafından sevdiği herkesi kaybetmek üzere lanetlendiğini hissediyordu. Daha bebekken annesi kanserden ölmüştü. Yıllar sonraysa korkunç bir araba kazası Mariana'nın kız kardeşinin ve kocasının canını almış, Zoe'yi öksüz bırakmıştı. Üstelik kalp krizi Mariana'nın babasını zeytinlikte yakalamış ve yapış yapış, ezik zeytinlerin üstünde ölüsünü bırakmıştı.

En sonuncusu –ve en fecisi– ise Sebastian'dı.

Aslına bakılırsa birlikte çok az sene geçirmişlerdi. Mezun olduktan sonra Londra'ya taşınmışlar, Sebastian şehir merkezinde çalışırken Mariana da grup terapistliğiyle sonuçlanacak dolambaçlı yolculuğuna başlamıştı. Sebastian'ın inatçı, girişimci bir ruhu vardı ve kendi işini kurmak istiyordu. Bu yüzden Mariana ona bu konuyu babasıyla konuşmasını teklif etmişti.

Aslında bunun sonunu önceden görmesi gerekirdi – ama babasının Sebastian'ı kanatları altına alıp onu aile işine sokacağına; işin önce Sebastian'a, sonra da gelecekte çocuklarına miras kalacağına dair içten içe duygusal bir umut beslemekteydi. İşte Mariana'nın hayal gücü onu ta bu kadar uzağa sürükleyebiliyordu – iyi ki bundan babasına ya da Sebastian'a bahsetmemişti. Neticede ilk bir araya gelişleri bir felaket olmuştu. Sebastian, Mariana'yı istemek için romantik bir görevle Atina'ya uçmuş oysa babası daha ilk görüşte ondan hoşlanmamıştı. Sebastian'a iş teklif etmek şöyle dursun, onu servet avcısı olmakla suçlamıştı. Mariana'ya Sebastian'la evlendiği gün onu vasiyetinden çıkaracağını söylemişti.

İşin ironik yanı, Sebastian'ın da en nihayetinde nakliye işine girmiş olmasıydı – ama babasının yer aldığı sektörün tam karşısında duruyordu. Sebastian ticari sektöre sırtını dönmüştü, onun yerine çok ihtiyaç duyulan malların –gıda ve diğer temel ihtiyaç maddelerinin– dünyanın dört bir yanındaki çaresiz ve temel imkânlardan mahrum topluluklara ulaştırılmasına yardımcı olacak işletmeler kuruyordu. Birçok yönden, diye düşünüyordu Mariana, babasının aynadaki ters yansımasıydı. Ve bu onun için sürekli bir gurur kaynağıydı.

O dertli ihtiyar nihayet öldüğünde onları bir kez daha şaşırtmıştı. Sonunda her şeyi Mariana'ya bırakmıştı. Bir servet. Sebastian, babasının bu kadar zengin olduğu halde sürdüğü yaşam karşısında şaşırmıştı: "Yani, adam fakir gibi yaşamış. Hiç tadını çıkaramamış. Ne anlamı vardı ki o zaman?"

Mariana bir an düşünmek zorunda kalmıştı. "Güvence," demişti. "Tüm o paranın onu bir şekilde koruyacağına inanıyordu. Sanırım... korkuyordu."

"Korkuyor muydu? Neyden?"

Mariana'nın buna bir cevabı yoktu. Söyleyecek bir şey bulamamış bir halde başını sallamıştı. "Bunu onun bile bildiğini sanmıyorum."

Bu mirasa rağmen o ve Sebastian kendilerini tek bir müsrif alışverişle şımartmışlardı: İlk görüşte âşık oldukları, Primrose Tepesi'nin eteğindeki küçük, sarı evi satın almışlardı. Paranın geri kalanı –Sebastian'ın ısrarı üzerine– gelecek için, çocukları için kenara ayrılmıştı.

Çocuk meselesi aralarındaki tek hassas noktaydı. Sebastian'ın arada bir içkiyi fazla kaçırıp ya da nadiren çocuk arzusu depreştiğinde gündeme getirip üstüne bastırmaktan kendini alamadığı bir yaraydı. Zihnindeki aile resmini tamamlamak ve –ister oğlan ister kız– çocuk sahibi olmak için yanıp tutuşuyordu. Aslında Mariana da çocuk arzulamıyor değildi ama beklemek istiyordu. Eğitimini bitirip psikoterapi işine başlamak istiyordu – ki bu birkaç sene sürebilirdi ama ne olacaktı yani? Dünya kadar zamanları vardı, öyle değil mi?

Meğer yoktu işte – ve bu, Mariana'nın tek pişmanlığıydı: geleceği cepte görecek kadar kibirli ve aptalca davranmak.

Otuzlarının başındayken denemeye razı olmuş ancak hamile kalmakta zorluk yaşamıştı. Bu ani ve beklenmedik tökezleme kaygıya kapılmasına yol açmıştı – ve doktoru ona kaygının durumu kolaylaştırmayacağını söylemişti.

Dr. Beck yaşlı bir adamdı ve babacan bir tavra sahipti ki Mariana bunu güven verici buluyordu. Doğurganlık testine ve olası tedavilere başlamadan önce Mariana ve Sebastian'ın her türlü stresten uzak bir tatile çıkmalarını önermişti.

"Gidin eğlenin, birkaç hafta kumsalda rahatlayın," demişti Dr. Beck göz kırparak. "Bakın bakalım nasıl gidiyor. Birazcık rahatlamak çoğu zaman harikalar yaratabilir."

Sebastian pek hevesli değildi – sırada bekleyen çok işi vardı ve Londra'dan ayrılmak istemiyordu. Mariana çok sonra öğrenmişti ki Sebastian, işletmelerin birçoğu o yaz zor durumda olduğu için mali açıdan büyük bir baskı altındaydı. Para için ona gelmeyecek kadar gururluydu – ondan bir kez olsun tek kuruş almamıştı. Ve Mariana, hayatının son birkaç ayında parayla ilgili tüm bu gereksiz endişeleri taşıdığını ölümünden

sonra öğrenince yüreği burkulmuştu. Nasıl fark edememişti? Gerçek şu ki o yaz kendini çocuk sahibi olma konusundaki endişeleriyle bencilce yiyip bitirmişti.

İşte böylece ağustosta Yunanistan gezisine çıkmak için Sebastian'a ite kaka iki haftalık izin aldırmıştı; Mariana'nın ailesinin Naksos Adası'nda uçurum tepesindeki yazlıklarını ziyaret edeceklerdi.

Atina'ya giden uçağa binmiş, sonra limandan adaya feribotla gitmişlerdi. Uğurlu bir yolculuk, diye düşünmüştü Mariana – gökyüzünde tek bir bulut yoktu ve deniz sakin, cam gibi dümdüzdü.

Naksos limanında araba kiralayıp eve sahilden gitmişlerdi. Burası eskiden Mariana'nın babasına, artık teknik olarak Mariana ve Sebastian'a aitti – gerçi burayı hiç kullanmamışlardı.

Evin kendisi tozlu ve haraptı – ama masmavi Ege Denizi'ne bakan uçurumun üstünde tünediği yer, insanı hayret içinde bırakırdı. Kayaya oyulmuş basamaklar uçurumun yüzeyinden aşağıya, ta sahile kadar iniyordu ve kum tanelerinin arasına milyonlarca yıl boyunca ufalanmış sonsuz sayıda pembe mercan parçaları karışmış olan plaj, arka plandaki mavi deniz ve gökyüzüyle pembe pırıltılar saçıyordu.

Cennet gibi, diye düşünmüştü Mariana – ve büyülü. Daha şimdiden rahatladığını hissedebiliyor, Naksos'un ondan beklenen küçük mucizeyi gerçekleştireceğine içten içe bir umut besliyordu.

İlk birkaç günü sahilde gevşeyip tembellik yaparak geçirmişlerdi. Sebastian sonunda geldiklerine memnun olduğunu söylemişti – aylardır ilk kez rahatlıyordu. Sahilde eski polisiye romanları okumak gibi çocukça bir âdeti vardı ve Mariana kumda bir güneşliğin altında uyurken o da ayağına çarpan dalgalar eşliğinde kendini Agatha Christie'nin *Cinayet Alfabesi*'ne mutlu mutlu kaptırmıştı.

Sonra, üçüncü gün Mariana tapınağı görmek için tepelere çıkmayı teklif etti.

Çocukken antik tapınağı ziyaret ettiğini, harabeyi dolaşıp hayal gücünden gelen her türlü büyüyle onu süslediğini anımsıyordu. Sebastian'ın bunu deneyimlemesini istemişti. Böylece piknik hazırlığı yapıp yola koyulmuşlardı.

Tepelere tırmandıkça gitgide daralan ve sonunda keçi pislikleriyle dolu toprak bir patikaya dönüşen eski, dolambaçlı dağ yolundan gitmişlerdi.

İşte orada en tepedeki bir platonun üstünde, tapınak harabesi duruyordu.

Bu Eski Yunan tapınağı bir zamanlar parıldayan oysa şimdi kirli beyaz ve hava şartlarından yıpranmış Naksos mermerinden yapılmaydı. Üç bin sene sonra geriye tek kalan, mavi gökyüzünün altında siluetleri görünen bir avuç kırık sütundu.

Tapınak hasat tanrıçası –yaşam tanrıçası– Demeter'le ölüm tanrıçası olan kızı Persephone'ye adanmıştı. Bu iki tanrıçaya genelde birlikte tapılırdı; aynı madalyonun iki yüzüydüler – anne ve kızı, yaşam ve ölüm. Persephone, Yunancada "genç kız" anlamına gelen *Kore* olarak anılıyordu.

Piknik yapmak için güzel mekândı. Mavi battaniyeyi bir zeytin ağacının benekli gölgesinin altına sermiş, buzluğun içindekileri çıkarmışlardı: bir şişe *sauvignon blanc*, karpuz ve dilimlenmiş, tuzlu Yunan peyniri. Bıçak getirmeyi unutmuşlardı – bu yüzden Sebastian karpuzu bir kayaya kafatası gibi vurarak parçalara ayırmıştı. Onun kemik misali tohumlarını tükürüp tatlı etini yemişlerdi.

Sebastian ona pis, yapış yapış bir öpücük kondurmuştu. "Seni seviyorum," diye fısıldamıştı. "Daima, hep—"

"—ve sonsuza dek," demişti Mariana onu öperken.

Piknikten sonra harabeleri gezmişlerdi. Mariana, Sebastian'ın heyecanlı bir çocuk gibi yukarı tırmanışını seyretmişti. Onu izlerken Demeter'e ve Genç Kız'a sessizce dua etmişti. Sebastian ve kendisi için, mutlulukları ve aşkları için dua etmişti.

Ve duayı fısıldadığı sırada birden güneşin önüne bir bulut kıvrılmış, Sebastian'ın bedeni mavi gökyüzünün altında karanlık bir siluete dönüşmüştü. Mariana sebebini bilmeden korkmuş, içi ürpermişti.

Fakat bu an, geldiği gibi gitmişti. Bir saniye içinde güneş çıkmış, Mariana bunu tamamen unutmuştu.

Ancak sonrasında hatırlayacaktı elbet.

Ertesi sabah Sebastian şafakta kalktı. Eski yeşil spor ayakkabılarını giydi ve Mariana'ya sahilde koşuya çıkacağını fısıldadı. Onu öptü ve gitti.

Mariana yarı uykuda yarı uyanık, geçen zamandan bihaber yatakta yatmış – dışarıdaki rüzgârı dinlemişti. Esinti olarak başlayan şey hiddetlenmiş, zeytin dallarını uğultu eşliğinde kırıp geçiyor, ağaçların cam üstünde sabırsızca tıkırdayan uzun parmaklar misali pencerelere takır tukur çarpmasına yol açıyordu.

Mariana bir an dalgaların ne kadar büyük olduğunu – ve Sebastian'ın koşudan sonra sıklıkla yaptığı gibi yüzmeye gidip gitmediğini merak etti. Ama endişeli değildi. O son derece kuvvetli bir yüzücü, son derece güçlü bir adamdı. O yıkılmaz, diye düşünüyordu.

Denizden esen rüzgâr gitgide büyüyordu. Ama Sebastian hâlâ eve dönmemişti.

Endişelenmeye başlayan ama aldırış etmemeye çalışan Mariana evden çıktı.

Sert rüzgâr onu uçurur korkusuyla kayalara sımsıkı tutunarak uçurumun cephesindeki basamaklardan indi.

Sahilde Sebastian'dan hiçbir iz yoktu. Rüzgâr pembe kumları savurup yüzüne fırlatıyordu; etrafı ararken elini gözlerine siper etmek zorunda kalmıştı. Onu denizde de görememişti – tek gördüğü ta ufka kadar uzanan ve denizi çalkalayan siyah, devasa dalgalardı.

Adını seslendi: "Sebastian! Sebastian! Seb—"

Ama rüzgâr kelimeleri yüzüne geri savuruyordu. Paniğe kapıldığını hissetti. Kulaklarında uğuldayan rüzgâr ve onun ötesinde sırtlan çığlıklarını andıran dursuz duraksız ağustosböcekleri korosu yüzünden düşünemiyordu.

Uzaklardan gelen bir ses daha vardı, kahkaha sesi miydi bu?

Bir tanrıçanın soğuk, alaycı gülüşü müydü?

Hayır, dur, dur – odaklanması, konsantre olması, onu bulması gerekiyordu. Neredeydi? Yüzmeye gitmiş olamazdı herhalde – bu havada mümkün değildi. Bu kadar aptalca bir şeyi asla yapmazdı...

Derken onları gördü.

Ayakkabılarını.

Eski yeşil spor ayakkabıları itinayla kumun üstüne... suyun kenarına konmuştu.

Bundan sonrası tamamen bulanıktı. Mariana histerik bir halde suların içinde yürümüş, Harpia'lar gibi uluyarak çığlık atmış, çığlıklar atmıştı...

Sonrası... hiçlik.

Üç gün sonra Sebastian'ın cesedi kıyıya vurmuştu.

II

O zamandan, yani Sebastian'ın ölümünden bu yana hemen hemen on dört ay geçmişti. Ancak Mariana birçok açıdan hâlâ orada, hâlâ Naksos sahilinde kapana kısılmıştı ve sonsuza kadar da öyle kalacaktı.

Sıkışıp kalmış, felce uğramıştı; Hades kendine gelin almak üzere biricik kızı Persephone'yi kaçırıp Ölüler Ülkesine götürdüğünde Demeter'in düştüğü haldeydi. Demeter kederinin altında ezilip harap olmuştu. Hareket etmeyi, biri tarafından kımıldatılmayı reddetmişti. Sadece oturup ağlamıştı. Demeter'i kuşatan tabiat dünyası da onunla yas tutmuş; yaz kışa, gün geceye dönmüştü. Toprak da mateme, daha doğrusu melankoliye boğulmuştu.

Mariana bunu kendi haliyle bağdaştırıyordu. Üstelik şimdi, St. Christopher'a yaklaştıkça içindeki korkunun her adımda büyüdüğünü hissediyordu çünkü aşina sokaklar zihnine sel gibi dolan anıları zapt etmeyi güç kılıyordu – Sebastian'ın hayaletleri her köşede bekliyordu. Düşman bölgesinden fark edilmeden geçmeye çalışan bir asker misali başını eğiyor, yukarı bakmıyordu. Zoe'ye bir faydası dokunacaksa kendini toplaması gerekiyordu.

Buraya bu yüzden gelmişti – Zoe için. Tanrı biliyor ya Mariana, Cambridge'i bir daha asla görmemeyi yeğlerdi ve bu iş düşündüğünden daha zor bir hal alıyordu – ama Zoe için yapacaktı. Artık yanında sadece Zoe kalmıştı.

Mariana, King's Parade caddesinden sapıp çok iyi bildiği engebeli taş sokağa çıktı. Sokağın sonundaki eski ahşap bahçe kapısına kadar parke taşlarının üstünden yürüdü. Kapıya baktı.

St. Christopher Koleji'nin giriş kapısı onun en az iki katı boyundaydı ve tarihten kalma, sarmaşık kaplı kırmızı tuğlalı bir duvara oyulmuştu. Bu kapıya ilk yaklaştığı zamanı hatırladı: daha on yedisinde Yunanistan'dan başvuru görüşmesi için gelmiş, kendini çok küçük ve bir şarlatan gibi gören son derece ürkmüş yalnız bir kız çocuğu.

Ne kadar komik ki yirmi yıl sonra şimdi, birebir aynı hissediyordu.

Kapıyı iterek açtı ve içeri girdi.

12

St. Christopher Koleji, tıpkı hatırladığı gibiydi.

Mariana burayı tekrar görmekten korkmuştu –burası onun aşk hikâyesinin arka planıydı– ama neyse ki okulun güzelliği imdadına yetişmişti ve yüreği burkulmak yerine şarkı söylüyordu.

St. Christopher, Cambridge kolejlerinin en eskileri ve en güzelleri arasındaydı. Birkaç avludan, nehre inen bahçelerden oluşuyordu ve okul yüzyıllar boyunca yeniden inşa edilip genişledikçe gotik, neoklasik, Rönesans gibi mimari tarzların birleşimi haline gelmişti. Gelişigüzel, organik bir büyümeydi bu ve Mariana, onu daha da güzel kıldığını düşünüyordu.

İlk ve en büyük avlu olan Ana Avluda, hademe odasının yanında durdu. Önünde, avlunun karşı tarafındaki morsalkımlarla kaplı koyu yeşil duvara kadar uzanan kusursuz yeşil bir çimenlik vardı. Aralara beyaz sarmaşık gülleri serpilmiş yeşillikler, tuğlaların üstünden gösterişli bir kilim gibi sarkıp ta şapel duvarlarına kadar uzanıyor, şapelin vitray pencereleri güneş ışığında yeşil-mavi-kırmızı parıldarken okul korosunun provası ve ahenk içinde yükselen sesler dışarı kadar geliyordu.

Bir fısıltı –belki de Sebastian'ın sesi– Mariana'ya burada güvende olduğunu söylüyordu. Burada dinlenebilir, hasret kaldığı huzuru bulabilirdi.

Bir iç çekişiyle neredeyse tüm bedeni rahatladı. Birden gelen alışılmadık bir memnuniyet duygusu hissetti: Bu duvarla-

rın, bu sütunların ve kemerlerin zaman ya da değişimden etkilenmemiş yaşı, kederini bir an bir çeşit perspektife oturtmasını sağladı. Bu büyülü yerin ne ona ne Sebastian'a ait olduğunu gördü; burası onlara ait değildi – kendine aitti. Ve onların öyküsü burada gerçekleşen sayısız hikâyeden sadece biriydi. Hiçbiri bir diğerinden daha önemli değildi.

Etrafına baktı, onu kuşatan vızır vızır koşuşturmaca manzarasını gülümseyerek içine çekti. Dönem başlayalı biraz vakit geçmişti aslında ama son dakika hazırlıkları hâlâ sürüyordu ve ortama gösteriden hemen önce tiyatroda görülebilecek elle tutulur bir beklenti duygusu hâkimdi. Bahçıvanın teki çimlerin diğer tarafında otları biçiyordu. Siyah takım elbiseli, melon şapkalı ve büyük yeşil önlüklü bir okul hademesi, ucuna toz fırçası takılı uzun bir sırıktan faydalanarak ta yüksekteki kemerlere ve köşe bucağa uzanıp örümcek ağlarını süpürüyordu. Diğer birkaç hademe, muhtemelen mezuniyet fotoğrafları için çimenlerin üzerine uzun tahta sıralar diziyorlardı.

Mariana, birinci sınıf öğrencisi olduğu her halinden belli gergin tavırlı bir gencin ellerinde bavullarla ağız dalaşına girmiş bir çift ebeveyn eşliğinde avluda ilerleyişini izledi. Şefkatle gülümsedi.

Bunun ardından avlunun karşı yakasında başka bir şey gördü: üniformalı polis memurlarından oluşan koyu renkli bir öbek.

Ve Mariana'nın gülümsemesi yavaşça soldu.

Polisler dekanla birlikte odasından çıkıyorlardı. Mariana bu mesafeden bile dekanın kızarmış yüzünü ve telaşını görebiliyordu.

Bu sadece bir anlama gelebilirdi. En kötüsü olmuştu. Polis buradaydı – demek ki Zoe haklıydı: Tara ölmüştü ve bataklıkta bulunan onun cesediydi.

Mariana'nın Zoe'yi bulması gerekiyordu. Hemen. Döndü ve acele adımlarla bir sonraki avluya yöneldi.

Düşünceleri yüzünden dikkati dağıldığı için adamın biri ismini ikinci kez seslenene dek duymadı.

"Mariana? Mariana!"

Arkasına döndü. Bir adam ona el sallıyordu. Kim olduğunu anlayamayıp gözlerini kısarak baktı. Aslında gözü ısırıyordu sanki.

"Mariana," dedi adam bu sefer kendinden daha emin. "Bekle."

Mariana durdu. Adam kocaman gülümseyerek kaldırım taşlarının üstünden ona doğru yürürken bekledi.

Tabii ya, diye düşündü. *Julian.*

Mariana onu gülümsemesinden tanımıştı; bugünlerde epey meşhur bir gülümsemeydi.

Julian Ashcroft ve Mariana, Londra'da birlikte Psikoterapi okumuşlardı. Onu televizyon dışında yıllardır görmemişti – haber programlarına veya gerçek suç belgesellerine sık sık çıkan bir ekran yüzüydü. Adli psikolojide uzman olmuş, İngiliz seri katiller ve anneleri hakkında çok satan bir kitap yazmıştı. Sanki deliliğe ve ölüme arzulu bir şehvet besliyordu ki Mariana bunu biraz tatsız buluyordu.

Yaklaşırken onu inceledi. Julian artık otuzlarının sonlarındaydı. Orta boyluydu, şık bir mavi ceket, bembeyaz bir gömlek, lacivert kot pantolon giymişti. Saçları dağınık stildeki adamın açık mavi renkte dikkat çekici gözleri ve sık faydalandığı kusursuz beyaz bir gülümsemesi vardı. Onda yapay olan bir şey var, diye düşündü Mariana, ki muhtemelen bu onu televizyon ekranı için ideal kılıyordu.

"Merhaba Julian."

"Mariana," dedi adam yanına vardığı sırada. "Bu ne sürpriz. Sen olduğuna emindim. Burada ne yapıyorsun? Polisle mi geldin yoksa?"

"Hayır hayır. Yeğenim burada öğrenci."

"Ah anladım. Hay aksi! Ben de birlikte çalışacağız sandım

bir an." Julian ona bir tebessüm gönderdi. Gizli bir şey söylercesine sesini alçalttı. "Yardım için beni çağırdılar da."

Mariana onun neden bahsettiğini tahmin edebilse de konunun açılmasından ödü kopuyordu. Gerçekliği doğrulansın istemiyordu ama yapacak bir şey yoktu.

"Tara Hampton. Değil mi?"

Julian ona hafif bir şaşkınlıkla baktı ve başını salladı. "Doğru. Demin teşhis edildi. Nasıl bildin?"

Mariana omuz silkti. "Birkaç gündür kayıp. Yeğenim söyledi."

Gözlerinin dolduğunu fark etti ve hemen onları sildi. Bakışlarını Julian'a dikti. "Henüz bir ipucu var mı?"

"Yok." Julian başını iki yana salladı. "Henüz yok. Yakında çıkar, umarım. Ne kadar çabuk o kadar iyi, açıkçası. Korkunç bir vahşet."

"Sence bunu yapanı tanıyor muydu?"

Julian başını salladı. "Muhtemel görünüyor. Bu düzeyde bir öfkeyi genelde en yakınlarımıza ve en sevdiklerimize ayırırız, haksız mıyım?"

"Olabilir." Mariana bunun üstüne düşündü.

"Bire on bahse girerim erkek arkadaşı."

"Bir sevgilisi olduğunu sanmıyorum."

Julian saatine baktı. "Benim şimdi başmüfettişle görüşmem lazım ama şunu da söyleyeyim, bunu daha ayrıntılı tartışmaktan memnuniyet duyarım... belki bir kadeh bir şey içerken?" Gülümsedi. "Seni gördüğüme sevindim Mariana. Yıllar oldu. Arayı kapatalım bir ara..."

Ama Mariana çoktan yürüyüp uzaklaşmıştı. "Pardon Julian – yeğenimi bulmam gerek."

13

Zoe'nin odası dikdörtgen bir çimenlik etrafına kurulmuş öğrenci yurtlarından oluşan, diğer avlulara kıyasla nispeten küçük kalan Eros Avlusundaydı.

Çimen bahçesinin göbeğinde ok ve yayını sımsıkı tutan, rengi atmış bir Eros heykeli duruyordu. Yüzyılların yağmuru ve pası onu epey eskitmiş, onu çocuk yüzlü bir melekten ziyade küçük, yeşil, ihtiyar bir adama dönüştürmüştü.

Avlunun tüm çevresinde öğrenci odalarına çıkan çeşitli merdivenler vardı. Her köşeden uzun, gri, taştan bir çıkma kule yükseliyordu. Mariana kulelerden birine yaklaşırken üçüncü katın penceresine baktı ve Zoe'nin orada oturduğunu gördü.

Zoe onu görmemişti ve Mariana bir an orada durup onu izledi. Kemerli pencereler kafesliydi ve kurşun çerçevelere oturtulmuş baklava biçimindeki cam panellerle kaplıydı. Küçük paneller Zoe'nin görüntüsünü parçalara bölüp onu baklava desenli bir yapboz haline getirmişti ve Mariana bir anlığına o yapboz parçalarından başka bir resim yarattı: yirmi yaşında bir kadın yerine altı yaşında, şapşal ve tatlı, al yanaklı ve atkuyruklu bir kız.

Mariana o küçük kıza karşı büyük bir ilgi ve şefkat duyuyordu. Zavallı küçük Zoe... çok şey yaşamıştı; bu korkunç haberi verip onu daha fazla incitmek düşüncesi Mariana'nın içini ürpertti. Ancak başını salladı, ötelemeyi bıraktı ve bir koşu kuleye girdi.

Zoe'nin odasına çıkan eski, sarmal, eğri büğrü ahşap merdiveni tırmandı. Kapı aralıktı, böylece içeri girdi.

Küçük, sıcak bir odaydı – koltuklara saçılmış giysiler ve lavabodaki kirli fincanlarla biraz dağınıktı. İçeride bir yazı masası, küçük bir şömine ve Zoe'nin kitaplarla çevrili halde oturduğu pencereli cumbada minderli bir oturak vardı.

Mariana'yı görünce küçük bir çığlık attı. Ayağa kalktı ve kendini Mariana'nın kollarına savurdu.

"Geldin. Geleceğini düşünmemiştim."

"Elbette geldim."

Mariana bir adım geri atmaya çalıştı ama Zoe bir türlü bırakmak bilmeyince kucaklamaya boyun eğmekten başka seçeneği kalmadı. Onun sıcaklığını, şefkatini hissetti. Bu şekilde dokunulmak çok yabancı gelmişti. Zoe'yi gördüğüne ne kadar mutlu olduğunu fark etti. Birden oldukça duygusallaştı.

Zoe, Sebastian'dan sonra Mariana'nın en sevdiği insandı. İngiltere'de yatılı okula gittiği için Mariana ve Sebastian onu gayriresmi olarak evlat edinmişlerdi – Zoe'nin küçük sarı evde yatak odası vardı ve yarıyıl tatilleriyle bayramlarda onlarda kalırdı. Babası İngiliz olduğu için İngiltere'de okumuştu; Zoe aslında sadece çeyrek Yunandı. Babasının ten rengine ve mavi gözlerine sahipti – bu yüzden bu çeyrek Yunanlık kendini pek belli etmiyordu ve Mariana, günün birinde bu kendini gösterecek olursa acaba nasıl gösterir diye merak ederdi – tabii İngiliz özel okul eğitiminin o kocaman ıslak battaniyesi altında boğulup gitmezse.

Zoe sonunda Mariana'yı serbest bıraktı ve Mariana elinden geldiğince nazik bir tavırla Tara'nın cesedinin teşhis edildiği haberini verdi.

Zoe ona bakakaldı. Haberi alırken gözyaşları yanaklarından aşağı süzüldü. Mariana onu kollarına geri çekti. Zoe ağlarken ona sarıldı.

"Geçti artık," diye fısıldadı Mariana. "Her şey düzelecek."

Zoe'yi yavaşça yatağa yönlendirdi ve oturttu. Zoe hıçkırık-

larını durdurmayı başardığında Mariana onlara çay demledi. Küçük lavaboda iki kupayı yıkadı ve su ısıtıcısını çalıştırdı.

Zoe tüm bu süre boyunca yatakta dimdik oturdu, dizlerini göğsüne dayadı, gözleri boşluğa kenetlendi ve yanaklarından süzülen gözyaşlarını silmeye bile zahmet etmedi. Çok eskilerden kalma pelüş oyuncağına sarılmıştı: yırtık pırtık, siyah-beyaz çizgili bir zebra. Zebranın bir gözü noksandı ve dikiş yerlerinden parçalanıyordu. Bebekliğinden beri Zoe'nin arkadaşıydı ve çok hırpalanmış, çok sevgi görmüştü. Zoe şimdi ona tutunuyor, onu sımsıkı tutuyor, ileri geri sallanıyordu.

Mariana buhar tüten güzelim çayı darmadağın sehpanın üzerine koydu. Zoe'yi endişeyle izledi. İşin gerçeği, Zoe ergenlikte çok fena bir depresyon geçirmişti. Sık sık ağlama nöbetlerine yakalanır, aralardaysa ağlayamayacak kadar depresif, boynu bükük, tepkisiz ve duygusuz ruh hallerine yakalanırdı – ki Mariana bununla baş etmeyi gözyaşlarından daha zor bulurdu. O yıllarda Zoe'ye ulaşması zordu, gerçi anne babasını daha küçücükken kaybederek yaşadığı travma göz önüne alındığında bu pek de şaşırtıcı sayılmazdı.

Zoe bir nisan ayında sömestr tatilini onlarda geçirirken hayatını sonsuza dek değiştirecek o telefon çağrısı gelmişti. Telefona Sebastian bakmış, Zoe'ye Mariana'nın kız kardeşi ve kocası olan anne babasının araba kazasında öldüğünü o söylemek zorunda kalmıştı. Zoe darmadağın olmuş, Sebastian ona el uzatıp yanından ayırmamıştı. O andan itibaren, o ve Mariana Zoe'nin üstüne titremişlerdi, muhtemelen biraz da fazla – ama kendi annesini de kaybetmiş olan Mariana, Zoe'ye genç yaşta özlemini duyduğu her şeyi vermeye kararlıydı: anne sevgisi, sıcaklık, şefkat. Elbette bu duygular karşılık bulmuştu – Zoe aldığı kadar sevgiyi ona geri vermişti.

Nihayet Zoe kederini azar azar atlatmayı başarmış, bu onları biraz olsun rahatlatmıştı – yaş aldıkça depresyonu azalmış, kendini okula verebilmiş, ergenliğini başladığından çok daha iyi bir halde geride bırakmıştı. Ama hem Mariana hem

Sebastian, üniversitenin sosyal baskılarıyla Zoe'nin nasıl başa çıkacağı konusunda endişeliydiler – bu yüzden Tara'yla kurduğu yakın dostluk içlerine su serpmişti. Daha sonra, Sebastian'ın ölümünün ardından Mariana, Zoe'nin sırtını yaslayabileceği yakın bir dostu olduğu için minnettar hissetmişti. Çünkü Mariana'nınki yoktu artık; onu kaybetmişti.

Oysa şimdi Tara'nın bu yeni kaybı –iyi bir arkadaşın korkunç kaybı– Zoe'yi nasıl etkileyecekti? Bunu zaman gösterecekti.

"Zoe, al. Biraz çay iç. Şoka iyi gelir."

Cevap yok.

"Zoe?"

Zoe sanki birden onu duydu. Yaşla dolu cam gibi gözlerle Mariana'ya baktı.

"Benim hatam," diye fısıldadı. "*Onun ölmesi büsbütün benim suçum.*"

"Böyle söyleme. Bu doğru ola—"

"Doğru. Beni dinle. Anlamıyorsun."

"Neyi anlamıyorum?"

Mariana yatağın kenarına oturdu ve Zoe'nin devam etmesini bekledi.

"Benim hatam, Mariana. Bir şey yapmam gerekirdi... o gece... Tara'yı gördükten sonra... birine anlatmam gerekirdi... polisi aramam gerekirdi. O zaman hâlâ hayatta olabilirdi..."

"Polis mi? Niçin?"

Zoe yanıt vermedi. Mariana kaşlarını çattı.

"Tara sana ne dedi? Delice şeyler söyledi, demiştin?"

Zoe'nin gözleri yaşlarla doldu. Kasvetli bir sessizlik içinde ileri geri sallandı. Mariana, en iyi yaklaşımın yanında olmak, sabırlı olmak ve Zoe'nin içini ne zaman boşaltmak isterse o zaman boşaltmasına müsaade etmek olduğunu biliyordu. Ama zaman yoktu. Alçak sesle, güven verici ancak kararlı bir tonda konuştu.

"Sana ne dedi, Zoe?"

"Sana söylememeliydim. Tara kimseye söylemeyeyim diye bana yemin ettirdi."

"Anlıyorum – onun güvenine ihanet etmek istemiyorsun. Ama ne yazık ki bunun için çok geç."

Zoe ona uzun uzun baktı. Mariana onun yüzünü incelerken kızarmış yanakları, kocaman açılmış gözleri, bir çocuğun gözlerini gördü: korkmuş, saklamak istemediği ama söylemeye çok korktuğu bir sırla dolup taşan küçük bir kız.

Sonra Zoe nihayet pes etti:

"Dünden önceki gece Tara geldi ve beni odamda buldu. Fena dağıtmıştı. Bir şeyden kafası güzeldi, ne olduğunu bilmiyorum. Son derece üzgündü... ve bana korku duyduğunu söyledi..."

"Korku mu? Neyin korkusu?"

"Dedi ki birinin onu öldürmesinden korkuyormuş."

Mariana bir an Zoe'ye baktı. "Devam et."

"Kimseye söylemeyeyim diye bana söz verdirdi – dedi ki eğer söylersem ve o öğrenirse onu öldürürmüş."

"'O'? Kimden söz ediyormuş? Onu kimin öldürmekle tehdit ettiğini söyledi mi?"

Zoe başını aşağı yukarı salladı ama cevap vermedi.

Mariana soruyu tekrarladı. "Kimmiş, Zoe?"

Zoe kararsızca başını iki yana salladı. "Kulağa o kadar delice geliyordu ki—"

"Fark etmez, söyle bana."

"Dedi ki buradaki öğretmenlerden biriymiş. Bir profesör."

Mariana afallamış halde gözlerini kırpıştırdı. "Burada, St. Christopher'da mı?"

Zoe başını salladı. "Evet."

"Anladım. İsmi ne?"

Zoe duraksadı. Alçak sesle konuştu.

"Edward Fosca."

14

Bir saatten kısa bir süre sonra Zoe hikâyesini Başmüfettiş Sadhu Sangha'ya tekrarlıyordu.

Müfettiş, dekanın ofisine el koymuştu. Ana Avluya bakan geniş bir odaydı. Bir duvarda güzelim, oyma bir maun kitaplık ve deri ciltli kitaplardan bir koleksiyon vardı. Diğer duvarlar eski dekanların portreleriyle kaplıydı ve gizlemeye ihtiyaç duymadıkları bir şüpheyle polis memurlarını izliyorlardı.

Başmüfettiş Sangha koca masanın ardında oturuyordu. Yanında taşıdığı matarayı açtı ve kendine bir fincan çay koydu. Ellili yaşlarının başında, koyu renk gözlere ve kır düşmüş kısa bir sakala sahipti; şık bir gri ceket giymiş, kravat takmıştı. Sih olduğundan göz alıcı kraliyet mavisi renginde bir sarık takmıştı. Buyurgan, güçlü bir mevcudiyete sahipti ancak gergin bir enerjisi vardı –saldırmaya hazır aç bir kurt gibiydi– ve hiç durmadan ya ayağını yere vuruyor ya da parmaklarını tıpırdatıyordu.

Mariana'ya göre adam biraz sinirliydi sanki. Onda Zoe'nin söylediklerine tüm dikkatini vermediği izlenimini yaratmıştı. İlgilenmiş görünmüyordu. *Onu ciddiye almıyor*, diye düşündü Mariana.

Ama yanılıyordu. Adam onu *gayet* ciddiye alıyordu. Çayını elinden bıraktı ve kocaman siyah gözlerini Zoe'ye dikti.

"Peki, sana bunu söylediğinde sen ne düşündün?" dedi. "Ona inandın mı?"

"Bilmiyorum..." dedi Zoe. "Dağıtmıştı anlayacağınız, kafası güzeldi. Ama onun kafası her zaman güzeldi zaten, yani..." Zoe omuz silkti ve üstüne bir an düşündü. "Demek istediğim, kulağıma o kadar tuhaf geldi ki..."

"Profesör Fosca'nın onu *neden* öldürmekle tehdit ettiğini söyledi mi?"

Zoe biraz rahatsız olmuştu sanki. "Bana yattıklarını söyledi. Bir de kavga mı etmişler ne... ve onu okula söyleyip kovdurmakla tehdit etmiş. O da eğer bunu yaparsa..."

"Onu öldüreceğini mi söylemiş?"

Zoe başını salladı. Eteğindeki taşları döktüğü için rahatlamıştı sanki. "Aynen."

Müfettiş sanki bir an bunun üstüne düşündü. Sonra aniden ayağa kalktı.

"Profesör Fosca'yla konuşacağım. Burada bekle, olur mu? Ayrıca Zoe, ifadeni almamız gerekiyor."

Odadan ayrıldı ve Zoe onun yokluğunda hikâyesini bir kâğıda not düşen kıdemsiz bir memura anlattı. Mariana neler olduğunu merak ederek huzursuzca bekledi.

Aradan uzun bir saat geçti. Derken Müfettiş Sangha geri döndü. Yeniden oturdu.

"Profesör Fosca son derece yardıma hazır davrandı," dedi. "Onun ifadesini aldım. Tara'nın öldüğü sırada –akşam saatiyle onda– sınıflarından birinde dersi bitirmek üzere olduğunu anlattı. Ders akşam saat sekizden ona kadar sürmüş ve altı öğrenci katılmış. Bana isimlerini verdi. Şimdiye kadar iki tanesiyle konuştuk, her ikisi de hikâyesini doğruluyor." Müfettiş, Zoe'ye düşünceli bir bakış attı. "Netice olarak profesöre karşı herhangi bir suçlamada bulunmayacağım, Tara'nın ölümünden onun sorumlu olmadığına –Tara'nın söylediklerine rağmen– son derece emin hissediyorum."

"Anlıyorum," dedi Zoe fısıltıyla.

Zoe bakışlarını aşağı indirip gözlerini kendi kucağına dikti. Mariana onun endişeli göründüğünü düşündü.

"Peki, bana Conrad Ellis hakkında ne söyleyebilirsin?" dedi müfettiş. "Burada öğrenci değilmiş, kasabada yaşıyor galiba. Tara'nın sevgilisi miydi?"

Zoe başını iki yana salladı. "Sevgilisi değildi. Arada takılıyorlardı, o kadar."

"Anlıyorum." Müfettiş notlarına başvurdu. "Göründüğü kadarıyla önceden iki mahkûmiyeti varmış: uyuşturucu satmaktan ve ağır fiili saldırıdan..." Zoe'ye bakış attı. "Üstelik komşuları onların birden fazla kez şiddetli bir şekilde tartıştıklarını duymuşlar."

Zoe omuz silkti. "Tıpkı onun gibi o da dağıtırdı... ama onu asla incitmez, eğer demek istediğiniz buysa. Öyle biri değildir. İyi çocuktur."

"Hmm. Sahiden melek gibi çocuk." Müfettiş ikna olmuş görünmüyordu. Çayını bitirdi, sonra kapağı tekrar mataraya taktı.

Dava kapandı, diye düşündü Mariana.

"Biliyor musunuz müfettiş," dedi Mariana Zoe'nin adına içerlenmiş bir halde, "bence ona kulak verseniz iyi olur."

"Affedersiniz?" Müfettiş Sangha gözlerini kırpıştırdı. Mariana'nın konuştuğuna şaşırmış bir hali vardı. "Bana hatırlatır mısınız," dedi, "siz kimdiniz?"

"Ben Zoe'nin teyzesi ve velisiyim. Ayrıca, gerektiğinde destekçisiyim."

Müfettiş Sangha bunu duyunca sanki biraz komiğine gitti. "Gördüğüm kadarıyla yeğeninizin kendini ifade etmek için bir desteğe ihtiyacı yok."

"Diyeceğim, Zoe insanların karakterini değerlendirmede iyidir. Hep öyle olmuştur. Conrad'ı tanıyorsa ve onun masum olduğunu düşünüyorsa, onu ciddiye almalısınız."

Müfettişin gülümsemesi soldu. "Ben onu sorguya aldığımda kendi görüşümü kendim belirlerim – tabii sizin için sakıncası yoksa. Şunu bir açıklığa kavuşturalım, burada sorumlu benim ve bana ne yapacağımın söylenmesini hiç iyi karşılamam—"

"Ben size ne yapmanız gerektiğini söyle—"

"Keza sözümün kesilmesini de. Bu yüzden soruşturmamdan uzak durmanızı ve ayağımın altından çekilmenizi şiddetle tavsiye ederim. Anlaşıldı mı?"

Mariana itiraz etmek üzereydi ki kendini tuttu. Zoraki bir tebessüm takındı.

"Gayet iyi anlaşıldı," dedi.

15

Zoe ve Mariana, dekanın ofisinden ayrıldıktan sonra avlunun ucunda dikili, üstündeki kütüphaneyi destekleyen on iki mermer sütundan ibaret kolonların arasından yürüdüler. Sütunlar çok eskiydi, renkleri solmuştu ve üstlerinde damarları andıran çatlaklar vardı. Uzun gölgeleri yere yansıyor, aralarından yürüyen iki kadını ikide bir karanlığa gömüyordu.

Mariana kolunu Zoe'ye doladı. "Hayatım, iyi misin?" dedi.

Zoe omuz silkti. "Ben... ben bilmiyorum."

"Sence Tara sana yalan söylemiş olabilir mi acaba?"

Zoe acı çekiyordu sanki. "Bilmiyorum. Ben..."

Zoe aniden donakaldı ve yürümeyi kesti. Adamın teki adeta yoktan var olup ansızın bir sütunun arkasından önlerine çıktı.

Orada öylece durdu, yollarını kapadı. Zoe'ye baktı.

"Merhaba, Zoe."

"Profesör Fosca," dedi Zoe hafif bir nefes çekişle.

"Nasılsın? İyi misin? Olanlara inanamıyorum. Şok içindeyim."

Mariana adamın Amerikan aksanına sahip olduğunu fark etti. Konuşmasında yumuşak, oynak bir hava vardı ve sözcüklerin kenarlarına azıcık da olsa İngiliz aksanı bulaşmıştı.

"Ah, zavallım," dedi. "Çok üzgünüm Zoe. Büsbütün yıkılmış olmalısın—"

Heyecanlı bir tonda konuşuyor, gerçekten canı sıkılmış görünüyordu. Adam Zoe'ye uzandı – ve Zoe istemsizce, geriye doğru hafif çekildi. Mariana da profesör de bunu fark ettiler. Adam Zoe'ye tuhaf bir bakış attı.

"Dinle," dedi. "Müfettişe söylediklerimin aynısını sana da söyleyeceğim. Bunu benden duyman önemli – hem de şimdi."

Fosca, Mariana'yı görmezden geliyor, yalnızca Zoe'ye hitap ediyordu. Böylece Mariana adam konuşurken onu inceledi. Beklediğinden daha genç, çok daha yakışıklıydı. Kırklarının başlarında, uzun boylu ve atletik yapılı bir adamdı. Elmacık kemikleri çıkık, çarpıcı bakan gözleriyse siyahtı. Adamın her şeyi siyahtı: siyah gözler, siyah sakal, siyah giysiler. Uzun ve siyah saçları başının arkasında dağınık bir topuzla toplanmıştı. Siyah bir akademik cüppe giymiş, gömleğini içine sokmamış, kravatı gevşekti. Resmin bütünsel etkisi karizmatik, hatta *Byronvari* bir tablo çiziyordu.

"Gerçek şu ki," dedi, "ben muhtemelen durumu iyi idare edemedim. Söyleyeceklerimi senin de teyit edeceğinden eminim, Zoe çünkü Tara akademik eğitimiyle güçbela başa çıkıyordu. Daha doğrusu durumu yerlerdeydi, hem de derslere katılması ve sınıf çalışmalarını tamamlaması konusunda ısrarlı çabalarıma rağmen. Bu yüzden bana başka seçenek bırakmamıştı. Onu karşıma alıp çok açık konuştum. Ona dedim ki, sorunun artık uyuşturucu mudur ya da ilişki sıkıntıları mıdır bilemiyorum ama bu yıl sınıfı geçmek için yeterince ilerleme kaydedemedin. Ona bu sene bütün derslerden kaldığını ve onları yeniden alması gerekeceğini söyledim. Ya öyle olacaktı ya ihraç edilecekti."

Bitap bir tavırla başını iki yana salladı. "Ve Tara'ya bunu söylediğimde histeri krizine kapıldı. Babasının onu öldüreceğini söyledi. Fikrimi değiştirmem için bana yalvardı. Ben de ona söz konusu bile olamaz, dedim. Sonra tavrı değişti. Oldukça agresif davranmaya başladı. Beni tehdit etti. Kariyerimi

mahvedeceğini, beni kovduracağını söyledi." İç çekti. "Herhalde yapmaya kalkıştığı şey de buydu, sanırım. Sana söylediği her şey –şu cinsel istismar iddiaları– benim itibarımı zedelemek için bariz bir girişim."

Sesini alçalttı. "Ben hiçbir öğrencimle asla cinsel ilişkiye girmem – bu insan güvenine yapılacak iğrenç bir ihanettir ve insanın gücünü suiistimal etmesi anlamına gelir. Senin de bildiğin gibi ben Tara'ya son derece düşkündüm. İşte bu yüzden ondan böyle suçlama geldiğini duymak çok acı verici."

Mariana elinde olmadan Fosca'yı bütünüyle inandırıcı bulmuştu. Davranışlarında yalan söylediğini düşündürecek uzaktan yakından hiçbir şey yoktu. Söylediği her şeyde gerçeklik payı vardı. Tara, babası hakkında konuşurken onu sık sık korku dolu ifadelerle anlatırdı ve Zoe, İskoçya'daki evlerine yaptığı ziyarette Tara'nın babasının ev sahipliğini katı, hatta aşırı kuralcı olarak nitelendirmişti. Mariana, Tara'nın sınıfta kalmasına onun nasıl bir tepki verebileceğini pekâlâ hayal edebiliyordu. Ayrıca ona bunu söyleme düşüncesinin Tara'yı nasıl histerik ve çaresiz bir hale sokabileceğini de tahmin edebiliyordu.

Durumu nasıl kaldırdığını görmek için Zoe'ye bir bakış attı. Söylemesi zordu. Zoe besbelli ki gergindi ve gözlerini utanç içinde taş zemine dikmişti.

"Umarım bu, durumu açıklığa kavuşturmuştur," dedi Fosca. "Şimdi önemli olan bunu her kim yaptıysa yakalanması için polise yardım etmemiz. Onlara Tara'nın ilişkide olduğu şu Conrad Ellis'i soruşturmalarını önerdim. Duyduklarıma bakılırsa sağlam pabuç değilmiş."

Zoe cevap vermedi. Fosca ona uzun uzun baktı.

"Zoe? İyi miyiz? Tanrı biliyor ya şu anda uğraşacak yeterince şeyimiz var zaten – bir de senin benden şüphe duymanla uğraşmayalım şimdi."

Zoe kafasını kaldırıp ona baktı. Yavaşça başını salladı.

"İyiyiz," dedi.

"Güzel." Ancak tamamen tatmin olmuş değildi sanki. "Gitmem gerek. Sonra görüşürüz. Kendine iyi bak tamam mı?"

Fosca bakışlarını ilk kez Mariana'ya yöneltti ve ona kısa bir baş selamı verdi. Ardından döndü ve yürüyüp gitti, bir sütunun arkasında gözden kayboldu.

Bir duraksama oldu. Zoe, Mariana'ya döndü. Çekinceli görünüyordu.

"Eee?" dedi hafif bir iç çekerek. "Şimdi ne olacak?"

Mariana bir an düşündü. "Ben Conrad'la konuşacağım."

"İyi de nasıl? Müfettişi duydun."

Mariana karşılık vermedi. Julian Ashcroft'u dekanın ofisinden çıkarken gördü. Yürüyerek avludan geçişini izledi.

Kendi kendine başını salladı. "Aklımda bir fikir var," dedi.

16

Mariana o öğleden sonra Conrad Ellis'i karakolda görmeyi başardı.

"Merhaba Conrad," dedi. "İsmim Mariana."

Conrad, Başmüfettiş Sangha'yla yaptığı görüşmenin hemen ardından tutuklanmıştı – ellerinde dolaylı veya doğrudan bir kanıt olmamasına rağmen polis, aradıkları adamın o olduğundan emindi.

Tara sağ olarak en son saat sekizde başhademe Bay Morris tarafından görülmüş, adam onu okulun ana kapısından dışarı çıkarken görmüştü. Conrad'sa Tara'yı dairesinde beklediğini ama Tara'nın hiç gelmediğini söylemişti – ancak ortada bir tek Conrad'ın sözleri vardı; herhangi bir görgü tanığı yoktu.

Dairesindeki kapsamlı aramalara rağmen cinayet silahı bulunamamıştı. Kıyafetleri ve diğer eşyası, Conrad'ı cinayetle ilişkilendirecek bir şey bulma ümidiyle adli test için alıkonmuştu.

Mariana, Julian onu görmesine yardım etmeyi seve seve kabul ettiğinde şaşırmıştı.

"Seni yanımda sokabilirim," demişti Julian. "Zaten psikolojik değerlendirme yapmam gerekiyor, dilersen sen de gözlemleyebilirsin." Sonra ona göz kırpmıştı. "Tabii Sangha'ya yakalanmazsak."

"Teşekkürler. Borcum olsun sana."

Julian'ın bu dalavereden zevk alıyor bir hali vardı. Birlikte polis karakoluna girmişlerdi ve Conrad Ellis'in hücreden çıkarılıp yukarı getirilmesini talep ederken Mariana'ya göz kırpmıştı.

Birkaç dakika sonra Conrad'la sorgu odasında oturuyorlardı. Soğuk, penceresiz, havasız bir odaydı. İçinde bulunmak hoş bir duygu değildi – gerçi muhtemelen amaç da buydu.

"Conrad, ben bir psikoterapistim," dedi Mariana. "Ayrıca Zoe'nin teyzesiyim. Zoe'yi tanıyorsun, değil mi? St. Christopher'dan?"

Conrad'ın bir an için kafası karıştı sanki; sonra gözlerinde zayıf bir ışık belirdi ve dalgın dalgın başını salladı. "Zoe... Tara'nın arkadaşı?"

"Doğru. Sana başsağlığı dilememi istedi benden... Tara için."

"İyi kızdır, Zoe... Severim onu. Diğerleri gibi değil."

"Diğerleri?"

"Tara'nın arkadaşları." Conrad yüzünü astı. "Ben onlara 'cadılar' diyorum."

"Öyle mi? Onun arkadaşlarından hoşlanmıyorsun yani?"

"Asıl onlar benden hoşlanmıyor."

"Nedenmiş o?"

Conrad omuz silkti. Boş, ifadesiz bakıyordu. Mariana ondan duygusal bir tepki, onu daha iyi okumasına yardımcı olacak bir şey bekliyordu ama yoktu. Aklına hastası Henry geldi. Yıllar boyu ardı arkası kesilmeyen alkol ve uyuşturucudan kalma o aynı donuk bakışa sahipti.

Conrad'ın görünüşü onun aleyhine bir tablo çiziyordu – sorunun bir parçası da buydu. Kaba saba, dev cüsseliydi ve dövmelerle kaplıydı. Yine de Zoe haklıydı; onda bir nezaket, bir kibarlık vardı. Bir şey söylediğinde konuşması yavaş, kafası karışıktı; başına ne geldiği konusunda pek de net bir fikre sahip değil gibiydi.

"Ben anlamıyorum... neden onu incittiğimi düşünüyorlar ki? Ben ona zarar vermedim. Onu seviyorum... seviyordum."

Mariana tepkisini görmek için Julian'a bakış attı. Bir nebze olsun etkilenmiş görünmüyordu. Conrad'a hayatı ve nasıl yetiştirildiği hakkında her türlü soru sormayı sürdürüyor,

sorgulama ne kadar uzarsa mülakat o kadar işkenceye dönüyor, Conrad için işler daha karanlık bir hale bürünüyordu.

Oysa Mariana onun masum olduğuna gitgide daha çok inanıyordu. Yalan söylemiyordu; bu adamın kalbi kırıktı. Bir noktada Julian'ın sorgulamasından bitkin düştü, sinirleri çöktü ve başını ellerinin arasına alıp sessizce ağladı.

Mülakatın sonunda Mariana yeniden konuştu.

"Profesör Fosca'yı tanıyor musun?" diye sordu. "Tara'nın öğretmeni?"

"Hı-hı."

"Peki nereden tanıyorsun onu? Tara vesilesiyle mi?"

Başını salladı. "Ona birkaç kez mal satmıştım."

Mariana gözlerini kırpıştırdı. Julian'a bakış attı. "Uyuşturucu mu demek istiyorsun?"

"Ne tür?" diye sordu Julian.

Omuz silkti. "Ne isterse o işte."

"Yani onu düzenli olarak mı görüyordun? Profesör Fosca'yı?"

Bir omuz silkiş daha. "Yeterince sık işte."

"Tara'yla ilişkileri konusunda ne düşünüyorsun? Sana herhangi yönden tuhaf gelen bir şey var mıydı?"

"Yani," dedi Conrad omuz silkip, "neticede ondan hoşlanıyordu, öyle değil mi?"

Mariana'yla Julian aralarında bakıştılar.

"Öyle mi?"

Mariana ona daha fazla baskı yapacaktı ama Julian aniden görüşmeyi sonlandırdı. Rapor için bu kadarının yeterli olduğunu söyledi.

"Umarım bunu aydınlatıcı bulmuşsundur," dedi Julian karakoldan ayrılırlarken. "Ne performans ama, sence de öyle değil mi?"

Mariana ona şaşkınlık içinde baktı. "Numara yapmıyordu ki. Bunu yapacak kapasiteye sahip değil."

"İnan bana Mariana, gözyaşları hep tiyatrodur. O değilse kendine acımadır. Daha önce çok gördüm. Bu işi benim kadar uzun süre yaptığında, her vakanın birbirine can sıkacak derecede benzer olduğunu görüyorsun."

Ona baktı. "Profesör Fosca'ya uyuşturucu satmış olmasını endişe verici bulmuyor musun?"

Julian, bu husus önemsizmişçesine omuz silkti. "Ara sıra biraz ot almak onu katil yapmaz."

"Peki ya Fosca'nın kızdan hoşlandığı konusunda Conrad'ın söylediklerine ne demeli?"

"Ne olmuş hoşlanıyorsa? Herkes kızın ne kadar güzel olduğunu anlatıyor. Hem sen de tanıyordun onu, değil mi? Sahi ne işi varmış ki bu moronla?"

Mariana üzgün bir şekilde başını iki yana salladı. "Tahminimce Conrad'ı sadece araç olarak kullanıyordu."

"Uyuşturucu mu?"

Mariana iç çekip başını salladı.

Julian ona bakış attı.

"Hadi. Seni arabayla geri bırakayım – veya bir kadeh bir şey de içebiliriz?"

"Yapamam, okula geri dönmem gerek. Saat altıda Tara için tören düzenliyorlar."

"Pekâlâ, başka bir akşam o zaman?" Göz kırptı. "Bana borçlusun, unuttun mu? Ya yarın?"

"Burada olmayacağım maalesef – yarın ayrılıyorum."

"Tamam, bir ara bir şeyler ayarlarız. Gerekirse seni Londra'da yakalarım."

Julian güldü – ama gözleriyle değil, diye fark etti Mariana. Gözleri soğuk, sert, nezaketten uzaktı. Adamın kendisine bakışında Mariana'yı belirgin derecede rahatsız eden bir şey vardı.

St. Christopher'a döndüklerinde içi oldukça rahatlamıştı. Ondan sıyrılabilirdi artık.

17

Saat altıda şapelde Tara için özel tören düzenlendi.

Okul şapeli 1612 yılında taştan ve keresteden inşa edilmişti. Abanoz rengi mermer bir zemine, Aziz Christopher'ın hayatından olayları gösteren ve capcanlı mavilerle, kırmızılarla, yeşillerle boyanmış vitray pencerelere, hanedan armaları ve altın rengine boyanmış Latince sloganlarla süslü yüksek bir tavana sahipti.

Sıralar, öğretim üyeleri ve öğrencilerle doluydu. Mariana ve Zoe öne yakın oturdular. Tara'nın anne babası, dekan ve okul müdürüyle birlikte oturuyorlardı.

Tara'nın anne babası, Lord ve Leydi Hampton, cesedi teşhis etmek için İskoçya'dan uçakla gelmişlerdi. Mariana, uzak bir taşradaki malikânelerinden Edinburgh Havaalanı'na uzanan tüm o yol boyunca, onun ardından Stansted'e uçuşları süresince akıllarının onlara nasıl işkence ettiğini hayal edebiliyordu. Düşünmeye – umutlanmaya, korkmaya ve endişeye kapılmalarına yetecek kadar uzun bir seyahatti. En nihayetinde Cambridge'deki morga yaptıkları son yolculuk, şüphelerini zalimce ortadan kaldırmıştı: Kızlarına yeniden kavuşmuş, ona neler yapıldığını görmüşlerdi.

Lord ve Leydi Hampton kaskatı bir halde oturuyorlardı; yüzleri bembeyazdı, buruşmuş, donmuştu. Mariana pürdikkat onları izledi – o duyguyu hatırladı: dondurucuya atılmışçasına, buz gibi soğuk, şoktan uyuşmuş bir hal. Ama uzun

sürmüyordu ve sonraki evreye kıyasla bir lütuf sayılırdı çünkü buzlar eriyecek, şokun etkisi geçecek, ne kadar büyük bir kayıp yaşadıklarını tecrübe etmeye başlayacaklardı.

Mariana, Profesör Fosca'nın kilisede boy gösterdiğini gördü. Adam ara boşluktan yürüdü ve peşinden onu takip eden, altı adet genç kadından oluşan bir grup göze çarptı. Göze çarptı çünkü hepsi çok güzeldi ve uzun, beyaz elbiseler giymişlerdi. Kendinden emin bir havayla, ayrıca izlendiklerinin bilinciyle kendilerinin farkında yürüyorlardı. Geçerlerken diğer öğrenciler onlara baktılar.

Tara'nın arkadaşları bunlar mıydı, diye merak etti Mariana; hani Conrad'ın hiç hoşlanmadığı şu kızlar? "Cadılar"?

Tören başladığında yas tutanların üzerine kasvetli bir sessizlik çöktü. Boyunlarına beyaz dantel fırfır takmış kırmızı cüppeli çocuk korosu kilise orgu eşliğinde ve mum ışığında Latince bir ilahi okudu, meleksi sesleri helezon halinde yükselerek karanlığın içine karıştı.

Bu asıl cenaze töreni değildi; esas gömü İskoçya'da gerçekleşecekti. Ortada yas tutacak bir beden yoktu. Mariana, morgda tek başına yatan o zavallı, perişan kızı düşündü.

Ve sevgilisinin Naksos'taki hastanede beton bir levha üzerinde kendisine nasıl geri getirildiğini hatırlamadan edemedi. Sebastian'ı gördüğünde vücudu hâlâ ıslaktı, yere sular damlıyordu ve saçıyla gözlerinde kum vardı. Teninde balıkların ısırdığı küçük et parçalarının geride bıraktığı delikler mevcuttu. Parmak uçlarından biri eksikti, deniz alıp götürmüştü.

Mariana sanki balmumuyla kaplı bu cansız cesedi görür görmez onun Sebastian olmadığını hemen anlamıştı. Bu sadece bir kabuktu. Sebastian gitmişti... ama nereye?

Mariana, onun ölümünden sonraki günlerde hissizdi. Uzun bir süre şoktan çıkamamış, olanı kabul edememiş, inanamamıştı. Onu bir daha asla görmeyecek, sesini asla duymayacak, dokunuşunu asla hissetmeyecek olması imkânsız geliyordu.

Nerede o? diye sürekli düşünüyordu. *Nereye gitti?*

Sonra gerçeklik nüfuz etmeye başladıkça, bir tür gecikmeli çöküş yaşadı – ve tüm gözyaşları yıkılan bir barajdan taşan sular misali, kederden ibaret bir şelale gibi hayatını ve olduğunu düşündüğü kişiyi sürükleyip götürdü.

Ardından öfke geldi.

Mariana'yı ve yakınındaki herkesi tüketmekle tehdit eden kavurucu bir hiddet, kör edici bir kızgınlık. Mariana hayatında ilk kez gerçekten fiziksel acı vermek istemiş, birine saldırıp canını yakmak istemişti; bilhassa kendi canını.

Kendini suçlamıştı – elbette suçlayacaktı. Naksos'a gitmeleri için ısrar eden oydu; Sebastian'ın istediği gibi Londra'da kalsalardı hâlâ yaşıyor olacaktı.

Bir yandan Sebastian'ı da suçlamıştı. Bu kadar pervasız olmaya nasıl cüret etmişti? O havada yüzmeye, kendi ve onun hayatıyla ilgili bu kadar dikkatsiz olmaya nasıl cüret etmişti?

Mariana'nın gündüzleri kötü, geceleriyse daha beterdi. İlk başta yeteri miktarda alkol ve uyku hapı karıştırmak ona ilaçtan inşa edilmiş geçici bir sığınak sağlamış, gerçi batan gemiler ve tren kazaları ve sel felaketleriyle dolu ardı arkası kesilmeyen kâbuslardan sıyrılamamıştı. Rüyasında sonsuz yolculuklara atılıyor, ıssız kutup manzaralarında keşfe çıkıyor, buz gibi rüzgârda ve karda yalpalayarak durmadan Sebastian'ı arıyor ama onu asla bulamıyordu.

Sonra haplar etki göstermeyi bırakmış, onun hasreti içinde sabah üçe-dörde kadar uyanık yatmaya başlamıştı. Özleminin susuzluğunu giderecek hiçbir şey yoktu; bir tek karanlığa yansıyan hatıraları: birlikte geçirdikleri günlerin, gecelerin, kışların ve yazların titreşen görüntüleri. Sonunda keder ve uykusuzluktan yarı delirmiş halde doktoruna geri dönmüştü. Uyku haplarını suiistimal ettiği besbelli ortadayken Dr. Beck ona başka bir reçete yazmaya karşı çıkmıştı. Onun yerine tebdilimekân önerisinde bulunmuştu.

"Sen varlıklı bir kadınsın," demiş, duygusuzca şöyle ekle-

mişti: "Bakacak çocuğun da yok. Neden yurtdışına çıkmıyorsun? Seyahat etmiyorsun? Dünyayı gezmiyorsun?"

Dr. Beck'in onu gönderdiği son gezinin kocasının ölümüyle sonuçlandığını göz önüne alan Mariana, tavsiyesine uymamayı seçmişti. Onun yerine hayal gücünün derinliklerine geri çekilmişti.

Gözlerini kapatıp Naksos'taki yıkık tapınağı –mavi gökyüzünün altındaki kirli beyaz sütunları– düşünür, Genç Kız'a mutlulukları ve aşkları için fısıldadığı duayı hatırlardı.

Suçlu o muydu yoksa? Tanrıça bir şekilde gücenmiş miydi? Persephone, kıskanmış olabilir miydi? Yoksa bu yakışıklı adama ilk bakışta âşık olup tıpkı bir zamanlar kendine yapıldığı gibi onun üstünde hak iddia ederek Ölüler Ülkesine mi götürmüştü onu?

Sebastian'ın ölümünden doğaüstünü, tanrıçanın kaprisli arzularını sorumlu tutmak bunu bir şekilde daha katlanılır kılıyordu. Çünkü diğer alternatif onun ölümünün anlamsız, rastgele olduğu ve hiçbir şey ifade etmediği anlamına geliyordu... ki bu onun dayanabileceğinden fazlaydı.

Kes şunu, diye düşündü. *Kes, kes şunu*. Kendine acıyan hazin yaşların gözlerinde biriktiğini hissedebiliyordu. Onları sildi. Yıkılmak istemiyordu, burada olmazdı. Buradan, bu şapelden çıkması gerekiyordu.

"Benim biraz hava almam lazım," diye fısıldadı Zoe'ye.

Zoe başını salladı ve ona destek olmak için çabucak elini sıktı. Mariana ayağa kalktı ve aceleyle dışarı çıktı.

Loş ışıklı kalabalık şapelden ayrılıp boş avluya çıkarken anında bir rahatlama hissetti.

Görünürde kimse yoktu. Ana Avlu sessiz ve durgundu. Avluya aralıklı yerleştirilmiş uzun lamba direkleri dışında hava loştu. Etraflarına hale saçan lambalar karanlıkta parlıyordu. Nehirden sızan yoğun bir sis okulun içine doğru süzülüyordu.

Mariana gözyaşlarını sildi. Gökyüzüne baktı. Londra'da görünmez olan bütün yıldızlar burada pasparlak ışıldıyordu. Sonsuz bir karanlıkta titreşen milyarlarca elmas.

Orada bir yerde olmalıydı.

"Sebastian?" diye fısıldadı. "Neredesin?"

Dinledi, izledi ve bir tür işaret bekledi: kayan bir yıldız, Ay'ın önünden geçen bir bulut... bir şey... herhangi bir şey.

Ama hiçbir şey yoktu.

Sadece karanlık.

18

Törenden sonra insanlar avluda küçük gruplar halinde birbirlerine karışmış sohbet ediyorlardı. Mariana'yla Zoe diğerlerinden ayrı durdular ve Mariana, ona Conrad'ı ziyaretinden çabucak bahsedip onun değerlendirmesiyle hemfikir olduğunu söyledi.

"Gördün mü?" dedi Zoe. "Conrad masum. O yapmadı. Bir şekilde ona yardım etmeliyiz."

"Elimizden başka ne gelir, bilmiyorum," dedi Mariana.

"Bir şey yapmalıyız. Tara'nın bir başkasıyla yattığından çok eminim. Conrad'dan başkasıyla. Birkaç kez ima etti bunu... Belki telefonunda bir ipucu vardır? Ya da *laptop*'ında? Bence gidip odasına girmeye çalışalım—"

Mariana başını iki yana salladı. "Bunu yapamayız, Zoe."

"Nedenmiş?"

"Bence her şeyi polise bırakmalıyız."

"Ama müfettişi duydun. Olayı araştırmıyorlar – kararlarını vermişler. Bir şey yapmamız gerek." Derin bir iç çekti. "Keşke Sebastian burada olsaydı. O ne yapacağını bilirdi."

Mariana bu imalı siteme karşı çıkmadı. "Bence de keşke burada olsaydı." Duraksadı. "Düşünüyordum da benimle birkaç günlüğüne Londra'ya gelmeye ne dersin?"

Ağzından çıkar çıkmaz yanlış bir şey söylediğini biliyordu. Zoe şoka uğramış bir ifadeyle ona baktı.

"Ne?"

"Uzaklaşmak iyi gelebilir."

"Ben öylece *kaçıp gidemem*. Bu hiçbir şeyi değiştirmez ki. Sebastian olsa böyle mi derdi sence?"

"Hayır," dedi Mariana birden rahatsız hissederek. "Ama ben Sebastian değilim."

"Hayır," dedi Zoe onun sinirini yansıtarak. "Değilsin. Sebastian kalmanı isterdi. Söyleyeceği şey bu olurdu."

Mariana bir an hiçbir şey demedi. Sonra geçen geceki telefon konuşmalarından beri hissettiği bir endişeyi dile getirmeye karar verdi.

"Zoe... bana her şeyi anlattığından emin misin?"

"Hangi konuda?"

"Bilemiyorum işte. Bu olay hakkında... Tara hakkında. Ben düşünüp duruyorum da... benden bir şey sakladığın hissinden kaçamıyorum."

Zoe başını iki yana salladı. "Yo, hiçbir şey saklamıyorum."

Uzaklara baktı. Mariana'nın şüphesi devam ediyordu. Onu endişelendiriyordu.

"Zoe. Bana güveniyor musun?"

"Sormana gerek bile yok."

"O zaman beni dinle. Bu önemli bak. Bana söylemediğin bir şey var. Bunu anlayabiliyorum. Seziyorum. Bu yüzden bana güven. Lütfen..."

Zoe tereddüt etti, sonra gardını indirdi. "Mariana, dinle—"

Derken Mariana'nın omzundan öteye bakan Zoe bir şey gördü; onu susturan bir şey. Gözlerinde bir anlığına acayip, korku dolu bir ifade belirip kayboldu. Yeniden Mariana'ya döndü ve başını iki yana salladı. "Söyleyecek... hiçbir şey yok. Yeminle bak."

Mariana, Zoe'nin ne gördüğüne bakmak için ardına döndü, şapel girişinin yanında dikilmiş Profesör Fosca'yla maiyeti olan beyaz elbiseli güzel kızların derin fısıltılar içinde konuştuklarını gördü.

Fosca bir sigara yaktı. Dumanın içinden gözleri Mariana'nınkilerle buluştu ve bir an birbirlerine baktılar.

Sonra profesör grubu terk etti ve gülümseyerek yanlarına yürüdü. Mariana, adam yaklaşırken Zoe'nin nefes altından hafifçe iç çektiğini duydu.

"Merhaba" dedi yanlarına varınca. "Daha önce kendimi tanıtma fırsatım olmadı. Adım Edward Fosca."

"Mariana... Andros." Aslında kızlık soyadını kullanmak istememişti. Ama ağzından çıkıvermişti işte. "Zoe'nin teyzesiyim."

"Kim olduğunuzu biliyorum. Zoe bana sizden bahsetti. Kocanız için başınız sağ olsun."

"Ah," dedi Mariana afallamış halde. "Teşekkür ederim."

"Tabii Zoe için de başsağlığı diliyorum," dedi ona bakış atarak. "Zaten enişte sini kaybetmişken bir de Tara için yeniden yas tutmak durumunda şimdi."

Zoe bir karşılık vermedi; sadece omuz silkip Fosca'nın bakışlarından kaçtı.

Zoe'nin orada söylemediği, söylemekten kaçındığı bir şey vardı. *Ondan korkuyor*, diye düşündü Mariana birden. *Neden?*

Mariana, Fosca'yı uzaktan yakından tehditkâr bulmuyordu. Ona göre bütünüyle samimi ve anlayış doluydu. Adam ona yürekten bir bakış attı. "Tüm öğrenciler için o kadar üzülüyorum ki," dedi. "Tüm okulu değil belki ama tüm sınıfı moralman mahvedecek."

Zoe birdenbire Mariana'ya döndü. "Gitmem gerek – arkadaşlarımla buluşup içmeye çıkacaktım. Gelmek ister misin?"

Mariana başını iki yana salladı. "Clarissa'ya ona uğrayacağımı söyledim. Seni sonra bulurum."

Zoe başını salladı ve yürüyüp uzaklaştı.

Mariana demin Fosca'nın durduğu yere döndü ve şaşkınlık içinde fark etti ki adam çoktan gitmiş, hızlı adımlarla avludan uzaklaşıyordu.

Az önce dikildiği yerde, havaya karışıp kaybolmadan önce kıvrılıp süzülen sigara dumanı dışında bir şey yoktu.

19

"Bana Profesör Fosca'yı anlatsana," dedi Mariana.

Clarissa iki adet zarif porselen fincana gümüş çaydanlıktan kehribar rengi çay koyarken ona meraklı bir bakış attı. Mariana'ya altlığıyla birlikte fincanı uzattı.

"Profesör Fosca mı? Neden sordun onu?"

Mariana detaya girmemenin daha iyi olacağına kanaat getirdi. "Bir nedeni yok," dedi. "Zoe bahsetti de."

Clarissa omuz silkti. "Çok iyi tanımıyorum – sadece birkaç yıldır bizimle. Son derece zeki. Amerikalı. Doktorasını Harvard'da Robertson'ın yanında yapmış."

Mariana'nın karşısında kalan, pencere yanındaki soluk limon yeşili koltuğa oturdu. Mariana'ya sevgiyle gülümsedi. Profesör Clarissa Miller yetmişlerin sonlarındaydı ve dağınık gri saçlarının altında gizli, yaşlanmayan bir yüzü vardı. Beyaz ipek bir gömlek, tüvit bir etek giymişti ve üzerinde muhtemelen öğrencilerinin çoğundan eski, bol, yeşil bir örgü hırka vardı.

Mariana öğrenciyken onun ders programı sorumlusu Clarissa'ydı. St. Christopher'daki öğretimin çoğu öğretmen-öğrenci arasında bire bir gerçekleşirdi ve ders genellikle öğretmenin odalarından birinde yapılırdı. Öğleden sonra herhangi bir zamanda, hatta kimi zaman daha erken saatte öğretmenin takdirine bağlı olarak neredeyse her zaman alkol de ikram edilirdi –Clarissa'nın durumunda okul binasının labirentsi

şarap mahzenlerinden gelme enfes bir *Beaujolais*– böylece edebiyatın yanı sıra içki eğitimi de verilirdi.

Bu aynı zamanda derslerin daha kişisel bir tat barındırması, öğretmen-öğrenci arasındaki çizgilerin bulanması anlamına geliyordu. Sırlar paylaşılır, samimiyet karşılıklı olarak artardı. Yalnız ve annesiz bu Yunan kızcağızın hali Clarissa'ya dokunmuş, hatta ilgisini çekmişti belki de. Mariana'nın St. Christopher'da geçirdiği süre boyunca onunla bir anne gibi ilgilenmişti. Mariana'ysa Clarissa'dan ilham almıştı. Bunun tek sebebi profesörün erkek egemen bir alandaki olağanüstü akademik başarıları değil, aynı zamanda bilgisi ve bu bilgiyi paylaşma şevkiydi. Ayrıca Clarissa'nın sabrı ve nezaketi –bir de ara sıra huysuzluğu– Mariana'nın hayatına giren diğer öğretmenlere kıyasla ondan çok daha fazla şey alması anlamına gelmişti.

Mariana mezun olduktan sonra ara sıra gönderilen notlar ve kartpostallar sayesinde temasta kalmışlardı, ta ki günün birinde Clarissa'dan, tüm zorluklara rağmen internet çağına onun da katıldığını bildiren beklenmedik bir *e-posta* gelene dek. Sebastian öldükten sonra Mariana'ya güzel ve içten bir ileti göndermişti, Mariana bunu öyle dokunaklı bulmuştu ki onu kaydedip birden fazla kez okumuştu.

"Duyduğuma göre Profesör Fosca, Tara'nın dersine giriyormuş, ha?" dedi Mariana.

Clarissa başını salladı. "Doğru; evet, öyleydi. Zavallı kızcağız... Adamın onun için bir hayli endişelendiğinden haberim vardı."

"Öyle mi?"

"Evet, Tara'nın akademik olarak ucu ucuna ilerlediğini söylemişti. Kız çok sorunlu, dediydi." İç çekip başını iki yana salladı. "Korkunç bir olay. Korkunç."

"Evet. Evet öyle."

Mariana çayını yudumladı ve Clarissa'nın tütünle piposunu dolduruşunu izledi. Koyu renkli kiraz ağacından, şık bir şeydi.

Pipo içmek Clarissa'ya rahmetli kocasından geçmiş bir alışkanlıktı. Odaları duman ve baharatlı ağır pipo tütünü kokardı; yıllar içinde koku duvarlara, kitap sayfalarına, bizzat Clarissa'ya sinmişti. Zaman zaman dayanılmaz olurdu ve Mariana, geçmişte öğrencilerin dersler sırasında Clarissa'nın pipo içmesine itiraz ettiklerinden haberdardı – ve Clarissa, zaman içinde değişen sağlık ve güvenlik standartlarına uymak zorunda kalınca, sonunda bu alışkanlığını öğrencilere dayatmaktan mecburen vazgeçmişti.

Fakat Mariana buna aldırmazdı; hatta şimdi burada otururken bu kokuyu ne kadar özlediğini fark etmişti. Dış dünyada nadiren karşılaştığı pipo dumanında hemen güven bulur; bu ağır kokulu, kara ve dalgalı dumanı irfan ve öğrenimle özdeşleştirirdi – bir de şefkatle.

Clarissa piposunu yaktı ve üflediği duman bulutlarının arkasında kayboldu. "Buna anlam vermekte zorlanıyorum," dedi. "Söyleyecek söz bulamıyorum, biliyor musun? Bana burada tecrit altında ne kadar korunaklı hayatlar yaşadığımızı düşündürüyor – naif, hatta belki de dış dünyanın dehşetlerinden bile bile habersiz."

Mariana içten içe ona katılıyordu. Hayatı kitaptan okumak, insanı ona kesinlikle hazırlamıyordu. Bunu zor yoldan öğrenmişti. Ama bunu söylemedi. Sadece başını salladı.

"Böylesi bir şiddet, dehşet verici. İnsanın buna akıl erdirmesi zor."

Clarissa pipoyu Mariana'ya doğrulttu. Piposunu sık sık bir sahne aksesuarı gibi kullanır, havaya tütün savurup közlerin konduğu kilimin üstünde kara delikler bırakırdı. "Yunanların bir sözü vardı, sen de bilirsin. Böylesi bir öfke için."

Mariana merak etti. "Öyle mi?"

"*Menis*. İngilizcede tam karşılığı yok. Hatırlarsın, Homeros *İlyada*'ya 'μῆνιν ἄειδε θεὰ Πηληϊάδεω Ἀχιλῆος' diye başlar: 'Söyle tanrıça, Akhilleus'un *menis*'ini söyle.'"

"Hah. Tam olarak ne anlama geliyor?"

Clarissa bir an düşündü. "Sanırım en yakın çeviri: bir nevi kontrol dışı öfke, dehşetli bir öfke... *cinnet*."

Mariana başını salladı. "Cinnet, evet... bir cinnet bu."

Clarissa pipoyu küçük gümüş kül tablasına koydu. Mariana'ya küçük bir tebessüm gönderdi. "Burada olman beni çok mutlu etti, canım benim. Senin çok yardımın dokunacak."

"Ben sadece bu gece kalıyorum – sırf Zoe için geldim."

Clarissa, hayal kırıklığına uğradı sanki. "O kadar mı?"

"Yani, Londra'ya geri dönmek zorundayım. Hastalarım var benim—"

"Gayet tabii de..." Clarissa omuz silkti. "Birkaç gün daha kalmayı düşünmez misin? Okulun hatırına?"

"Nasıl yardımcı olabilirim, bilemiyorum. Ben psikoterapistim, dedektif değil."

"Bunun farkındayım. Ancak sen grup terapisinde uzman bir psikoterapistsin... Peki, bu bir grup meselesi değilse nedir?"

"Evet de—"

"Üstelik sen de St. Christopher'da öğrenciydin – bu sana polisin ne kadar iyi niyetli olursa olsun asla sahip olmadığı bir içgörü ve anlayış düzeyi sağlıyor."

Mariana başını iki yana salladı. Bir kez daha sıkboğaz edilmekten biraz rahatsız hissetti. "Ben kriminolog değilim. Bu gerçekten benim alanım değil."

Clarissa hayal kırıklığına uğramıştı sanki ama bir yorum yapmadı. Bunun yerine bir süre Mariana'yı izledi. Sonra daha yumuşak bir tonda konuştu.

"Affet beni, canım benim. Fark ettim de sana bir kez olsun nasıl bir his olduğunu sormadım."

"Neyin?"

"Sebastian'sız burada olmanın."

Clarissa'nın ondan ilk söz edişiydi. Mariana biraz hazırlıksız yakalanmıştı. Ne diyeceğini bilemedi.

"Nasıl bir his olduğunu bilmiyorum."

"*Tuhaf* olmalı herhalde?"

Mariana başını salladı. "'Tuhaf' güzel bir kelime."

"Timmy öldükten sonra benim için de tuhaftı. O hep yanımda diye düşünürken – birdenbire, artık yoktu. Sürekli bir sütunun arkasından fırlayıp bana sürpriz yapmasını bekliyordum... Hâlâ bekliyorum."

Clarissa, Profesör Timothy Miller'la otuz yıllık evliydi. Cambridge'li iki meşhur eksantrik kollarının altında kitaplarla, taranmamış saçlarıyla, ara sıra giydikleri farklı çorap tekleriyle derin sohbetler içinde sık sık birlikte şehirde dolaşırken görülürlerdi. Mariana ömründe karşılaştığı en mutlu çiftlerden biri olduklarını düşünürdü, ancak Timmy on sene önce ölmüştü.

"Gittikçe kolaylaşacak," dedi Clarissa.

"Öyle mi?"

"İleriye bakmayı sürdürmek önemli. İlelebet omzundan geriye, geçmişe bakmamalısın. Geleceği düşün."

Mariana başını iki yana salladı. "Dürüst olmak gerekirse, pek bir gelecek göremiyorum... hatta hiçbir şey göremiyorum. Sanki her şey..." Kelimeleri aradı. Sonra hatırladı: "Perdenin ötesinde. Neredendi bu? 'Perdenin ötesinde, perdenin ötesinde—'"

"Tennyson." Clarissa tereddütsüz konuştu. "*In Memoriam'dan* – elli altıncı kıta, yanılmıyorsam."

Mariana gülümsedi. Okuldaki çoğu öğretim üyesinin beyni bir ansiklopediydi; ancak Clarissa'nınki bütün bir kütüphaneydi. Profesör gözlerini kapayıp ezberden okumaya başladı.

"'Ey hayat ne de narin, ne de nafilesin be! / O dingin ve kutsal ses asla dönmeyecek mi! / Nerede bulacağım bir umut, bir teselli? / *Perdenin ötesinde, perdenin ötesinde...*'"

Mariana hüzünle başını salladı. "Evet... evet, işte bu."

"Ne yazık ki Tennyson bugünlerde pek kıymet görmüyor." Clarissa gülümsedi, ardından saatine bir bakış attı. "Bu gece

kalacaksan sana bir oda ayarlamalıyız. Ben bir hademe odasını arayayım."

"Teşekkür ederim."

"Bekle bir saniye."

Yaşlı kadın güçbela ayağa kalktı ve kitaplığa gitti. Aradığı bir kitabı bulana kadar parmağını kitap sırtlarında gezdirdi. Sonra onu raftan çekip çıkardı ve Mariana'nın ellerine tutuşturdu.

"Al. Timmy öldükten sonra bunun büyük bir teselli kaynağı olduğunu keşfettim."

İnce, siyah, deri kaplı bir ciltti. Kapakta rengi solmuş altın kabartma harflerle, *IN MEMORIAM A.H.H.* Alfred Tennyson*, yazıyordu.

Clarissa, Mariana'ya ısrarcı bir bakış attı. "Oku."

* *Arthur Henry Hallam'ın Anısına. (ç.n.)*

20

Bay Morris, Mariana'ya bir oda buldu. Kendisi başhademeydi.

Mariana onunla hademe odasında buluştuğunda şaşkınlığa uğramıştı. İhtiyar Bay Morris'i çok iyi hatırlıyordu: Yaşı geçkin, babacan, okul çevresinde sevilen, lisans öğrencilerine gösterdiği hoşgörüyle tanınan bir adamdı.

Oysa bu Bay Morris genç, yaşı otuzdan küçük, uzun boylu ve yapılıydı. Köşeli bir çenesi ve yandan ayrılıp iyice yapıştırılmış koyu kahve saçları vardı. Koyu renk bir takım elbise, mavi-yeşil okul kravatı ve siyah, melon şapka giymişti.

Mariana'nın şaşkın bakışı karşısında gülümsedi.

"Başka birini bekliyormuş gibi bir haliniz var, hanımefendi."

Mariana utanarak başını salladı. "Ben aslında... Bay Morris—"

"Benim dedemdi. Birkaç sene önce vefat etti."

"Ay, anladım, özür dilerim—"

"Dert etmeyin. Her zaman olan şey – diğer hademeler hiç ona çekmemişim diye sataşırken sık sık adını anıyorlar zaten." Göz kırpıp şapkasının ucunu devirdi. "Bu taraftan hanımefendi. Beni takip edin."

Mariana onun kibar ve resmi tavrının başka bir çağa ait olduğunu düşündü. Daha güzel bir çağa belki.

İtirazlarına rağmen adam çantasını taşımakta ısrar etti. "Bizim burada işimiz ne? Siz de bilirsiniz ki St. Christopher zamanın durduğu yegâne yerdir."

Adam ona gülümsedi. Büsbütün müsterih bir hali vardı; kendinden son derece emin havasıyla basbayağı kendi topraklarının efendisiydi – ki Mariana'nın deneyimlerine göre bu tüm hademeler için geçerliydi ve haksız sayılmazlardı: Günbegün idare ettikleri okul onlarsız çabucak darmadağın olurdu.

Mariana, Morris'i Cebrail Avlusundaki odaya kadar takip etti. Öğrenciliğinin son senesinde de aynı avluda kalmıştı. Yanından geçerlerken eski merdivenine, Sebastian'la birlikte milyon kez inip çıktıkları taş basamaklara bakış attı.

Morris'i avlunun köşesine, yıpranmış ve lekeli granit dilimlerinden inşa edilmiş sekizgen biçimindeki çıkma kuleye kadar takip etti; kule merdiveni okulun misafir odalarına uzanıyordu. İçeri girdiler ve meşe panolarla kaplı sarmal basamaklardan ikinci kata çıktılar.

Morris kapının kilidini, sonra kapıyı açtı ve Mariana'ya anahtarı verdi.

"Buyurun hanımefendi."

"Teşekkürler."

Mariana içeri girdi ve etrafına baktı. Küçük bir odaydı: pencereli bir cumba, şömine, bir de karyolası burgulu şekerlemeleri andıran dört direkle çevrili, meşe ağacından yapılma bir yatak. Yatağın tüm etrafını kuşatan, ağır kumaştan bir cibinlik vardı. Mariana bunun biraz boğucu geldiğini düşündü.

"Nispeten büyük öğrencilere ayırdığımız daha güzel odalardan biridir bu," dedi Morris. "Gerçi biraz küçük, belki." Mariana'nın çantasını yatağın yanına, yere koydu. "Umarım rahat edersiniz."

"Teşekkür ederim, çok naziksin."

Cinayetten söz etmemiş olsalar da bilhassa aklından hiç çıkmadığı için bir şekilde bundan bahsetme ihtiyacını duydu.

"Olanlar çok korkunç."

Morris başını salladı. "Değil mi?"

"Okuldaki herkesi son derece üzmüş olmalı."

"Evet, öyle. Ne mutlu ki ihtiyar dedem bunu görecek kadar yaşamadı. Mahvolurdu."

"Sen onu tanır mıydın?"

"Tara'yı mı?" Morris başını iki yana salladı. "Sadece ismen. O... eee... okulda tanınırdı, diyelim. O ve arkadaşları."

"Arkadaşları?"

"Evet. Oldukça... kışkırtıcı bir grup genç kadın."

"'Kışkırtıcı' mı? İlginç bir kelime seçimi."

"Öyle mi dersiniz, hanımefendi?"

Adam konudan kaçıyordu ve Mariana nedenini merak etmişti.

"Bununla ne demek istedin?"

Morris gülümsedi. "Demek istediğim, onlar biraz... yaygaracıdır, bilmem anlatabiliyor muyum? Gözümüzü onlardan ve partilerinden ayıramıyoruz mecburen. Hatta birkaç kez onlara engel olmak zorunda kaldım. Her türlü halt dönüyor."

"Anlıyorum."

Adamın ifadesini okumak zordu. Mariana, görgülü ve güler yüzlü tavrının altında ne yattığını merak ediyordu. Gerçekten ne düşünüyordu acaba?

Morris gülümsedi. "Tara'yı merak ettiyseniz yerinizde olsam yatakçılardan biriyle konuşurdum. Okulda neler olup bittiğini en iyi onlar bilir. Türlü türlü dedikodular."

"Aklıma yazdım, teşekkür ederim."

"Başka bir şey yoksa hanımefendi, ben sizi rahat bırakayım. İyi geceler."

Morris kapıya yürüdü ve sessizce dışarı çıktı. Kapıyı arkasından, çıt çıkarmadan kapadı.

Uzun ve yorucu bir günün ardından Mariana nihayet yalnızdı. Yorgun argın yatağa oturdu.

Saatine baktı. Dokuzdu. Yatsa iyi olurdu ama uyuyamayacağını biliyordu. Fazla gergin, fazla üzgündü.

Sonra, küçük seyahat valizini açarken Clarissa'nın ona verdiği ince ciltli şiir kitabını buldu.

In Memoriam.

Yatağa oturdu ve kitabı açtı. Yıllar sayfaları kurutmuş, bükmüş ve sertleştirmiş, kâğıtları kırışık ve buruşuk halde bırakmıştı. Kapağını açtı ve parmak uçlarıyla pürüzlü sayfaları okşadı.

Ne demişti Clarissa bunun hakkında? Artık ona farklı bir gözle mi bakacaktı? Neden? Sebastian yüzünden mi?

Mariana öğrenciyken şiiri okuduğunu hatırladı. Muazzam uzunluğu karşısında çoğu kişi gibi onun da gözü korkmuştu. Üç bin satırdan uzundu ve onu sırf baştan sona okumak bile büyük başarıydı. Zamanında pek bir şey hissettirmemişti – ama o zamanlar gençti, mutluydu, âşıktı ve hüzünlü şiirlere ihtiyacı yoktu.

Mariana, eski bir âlim tarafından yazılmış önsözde Alfred Tennyson'ın mutsuz bir çocukluk geçirdiğini okudu. Tennyson'lar, "kara talihleri" ile nam salmışlardı. Babası alkolik ve uyuşturucu bağımlısıydı, ayrıca şiddet de sergiliyordu. Tennyson'ın kardeşleri depresyondan, akıl hastalıklarından mustariplerdi. Ya hastanelik olmuş ya da intihar etmişlerdi. Alfred on sekiz yaşında evden kaçmış, tıpkı Mariana gibi o da Cambridge'de özgürlüğün ve güzelliğin dünyasıyla tanışmıştı. Hem o da aşkı burada bulmuştu. Arthur Henry Hallam ve Tennyson arasındaki ilişki cinsel olsun olmasın besbelli ki derinden bir aşktı: Okuldaki ilk senelerinin sonunda tanıştıkları günden itibaren uyanık oldukları her ânı birlikte geçirmişlerdi. Sıklıkla el ele yürürken görülürlerdi, ta ki birkaç yıl sonrasına, 1833'e dek... Hallam ansızın anevrizmadan ölmüştü.

Hallam'ın ölümünden sonra Tennyson asla kendine gelemedi denebilirdi. Tennyson depresif, dağıtmış, kendini bırakmış bir halde kederine boyun eğmişti. Darmadağın olmuştu. Sonraki on yedi yıl boyunca yastan çıkmamış, bölük pörçük şiirler –satırlar, mısralar, ağıtlar– yazmıştı ve hepsi Hallam üzerineydi. En nihayetinde bu mısralar, devasa tek bir şiir olarak bir araya toplanmış, *In Memoriam A.H.H.* olarak

yayımlanmış ve kısa zamanda İngiliz dilinin gelmiş geçmiş en müthiş yazılı şiirlerinden biri olarak kabul edilmişti.

Mariana yatağa tüneyip okumaya girişti. Çok geçmeden adamın sesinin acı verecek kadar özgün ve aşina geldiğini keşfetti – sanki acayip, beden dışı bir deneyim yaşıyor hissine kapıldı ve Mariana'nın ifade edemediği duyguları dile getiren Tennyson'ın sesi, onun *kendi* sesi oldu: "Gönlüm bazen yarı günah addeder / Kederimi sözcüklere dökmeyi; / Zira sözler de tıpkı Doğa gibi / Gerçeği yarı söyler, yarı gizler." Tennyson da tıpkı Mariana gibi Hallam'ın ölümünden bir yıl sonra Cambridge'e geri dönmüştü. Hallam'la birlikte yürüdüğü sokaklarda gezmiş, "aynı görünüyor, ama aynı değil," diye düşünmüştü. Hallam'ın odasının dışında durmuş, "kapıda başka bir isim olduğunu" görmüştü.

Sonra Mariana, bütün İngiliz diline mal olacak kadar meşhur o dizelere rastladı – bir sürü başka dizenin arasına gömülüyken hâlâ ona sinsice arkadan yaklaşmayı başarabilmiş, onu gafil avlayıp nefesini kesmeyi başarmışlardı:

Ne gelirse gelsin başıma;
Yastayken bile hissederim;
Sevip kaybetmeyi yeğlerim
Asla sevmemeye kıyasla...

Mariana'nın gözleri yaşlarla doldu. Kitabı indirdi ve pencereden dışarı baktı. Ancak dışarısı karanlıktı ve yüzü ona geri yansıyordu. Gözyaşları yanaklarından aşağı süzülürken kendine baktı.

*Şimdi nerede*sin? diye düşündü. *Nereye gidiyorsun?*

Ne yapıyorsun?

Zoe haklıydı – kaçıyordu gerçekten. Ama nereye? Londra'ya mı? Primrose Tepesi'ndeki hayaletli eve mi? Orası artık bir ev değildi ki, saklandığı bir delikti sadece.

Kabul etse de etmese de Zoe'nin burada ona ihtiyacı vardı; Mariana onu öylece terk edemezdi – söz konusu bile olamazdı.

Birden, Zoe'nin şapelin dışında söylediği şeyi hatırladı: Sebastian olsa, Mariana'ya kalmasını söylerdi. Zoe haklıydı.

Sebastian, Mariana'nın teslim olmayıp savaşmasını isterdi.

O zaman?

Aklı, Profesör Fosca'nın avludaki performansına gitti. "Performans" doğru sözcüktü belki de. Konuşma tarzı biraz fazla cilalı, hatta "prova edilmiş" gibi miydi sanki? Gerçi görgü tanıkları vardı ve öğrencilerini onun adına yalan söylemeye ikna etmediyse eğer –ki bu pek olası görünmüyordu– masum olması gerekti...

Yine de?

Tutmayan bir şey vardı. Akla yatmayan bir şey.

Tara, Fosca'yı suçlayıp onu öldürmekle tehdit ettiğini söylemiş ve ardından... birkaç saat sonra Tara ölmüştü.

Cambridge'de bir-iki gün kalıp Tara'nın profesörle ilişkisi hakkında birkaç soru sormaktan zarar gelmezdi. Profesör Fosca kesinlikle biraz daha araştırılabilirdi.

Hem madem polis adamı takibe almayacaktı, o zaman belki de Mariana –Zoe'nin dostuna bir onur borcu olarak– bu genç kadının hikâyesini dinlemeli... onu ciddiye almalıydı.

Çünkü belli ki bunu ondan başka hiç kimse yapmayacaktı.

İkinci Bölüm

Benim psikanalize büyük ölçüde karşı çıktığım husus ıstırabın bir hata, bir zayıflık göstergesi, hatta bir hastalık belirtisi olduğuna dair peşin hükümdür. Oysa bugüne kadar bildiğimiz en yüce gerçekler, muhtemelen insanların acılarından ortaya çıkmıştır.

—Arthur Miller

Ne Lestrigonlara rastlarsın,
Ne Kikloplara, ne azgın Poseidon'a,
Onları sen kendi ruhunda taşımadıkça,
Kendi ruhun onları dikmedikçe karşına.

—K. P. Kavafis, "İthaka"*

* Çev. Cevat Çapan, *Kavafis'ten Kırk Şiir*, Adam Yayınları.

I

Bu gece yine uyuyamadım. Fazla enerjik, fazla gerginim. Aşırı heyecanlısın, derdi annem görse.

Bu yüzden çabalamaktan vazgeçtim – ve yürüyüşe çıktım.

Şehrin ıssız sokaklarında dolaşırken bir tilkiyle karşılaştım. Geldiğimi duymamıştı ve şaşkınlıkla başını kaldırdı.

Daha önce birine hiç bu kadar yaklaşmamıştım. Ne muhteşem bir yaratık! O kürk, o kuyruk... o siyah gözler, doğruca bana geri bakıyor.

İçlerine baktım ve... ne gördüm?

Tarif etmesi zor – o saniye o hayvanın gözlerinde yaratılışın tüm harikasını, evrenin harikasını gördüm. Tanrıyı görmek gibiydi. Ve... bir an için... tuhaf bir hisse kapıldım. Bir çeşit mevcudiyet. Sanki Tanrı oradaydı; o sokakta, yanımda, elimi tutuyordu.

Birden kendimi güvende hissettim. Sakin, huzurlu hissettim – sanki o hiddetli ateş dinmiş, hezeyan kendi kendine yanıp gitmişti. Diğer yanımın, iyi yanımın şafakla birlikte yükseldiğini hissettim...

Ancak sonra – tilki ortadan yok oldu. Gölgelerin içinde kayboldu, güneş doğdu... Tanrı gitmişti. Yalnız ve ikiye bölünmüş haldeydim.

İki kişi olmak istemiyorum ben. Tek kişi olmak istiyorum. Bütün olmak istiyorum. Ama başka seçeneğim yok gibi görünüyor.

Ve ben orada sokakta dururken, güneş doğarken korkunç bir anımsama hissi yaşadım – yıllar önce sökmüş başka bir şafak. Tıpkı bunun gibi bir başka sabah.

Aynı sarı ışık. Aynı ikiye bölünmüşlük hissi.

Ama nerede?

Ne zaman?

Uğraşsam hatırlayacağımı biliyorum. Ama istiyor muyum? İçimden bir his bunu unutmak için çok çabaladığımı söylüyor. Nedir bu kadar korktuğum? Babam mı? Hâlâ onun pantomimlerdeki kötü adamlar gibi pat diye kapıdan belirip beni yere sereceğine mi inanıyorum?

Yoksa polis mi korktuğum? Omzumda ansızın belirecek bir elden, tutuklanmaktan, cezalandırılmaktan – suçlarımın bedelini ödemekten mi korkuyorum?

Neden bu kadar korkuyorum?

Cevap orada bir yerde olmalı.

Ve nereye bakmam gerektiğini de biliyorum.

2

Mariana ertesi sabah erkenden Zoe'yi görmeye gitti.

Zoe yeni uyanmıştı, uyku sersemiydi ve bir eliyle Zebraya sarılmış, diğeriyle göz maskesini yüzünden sıyırıyordu.

Gün ışığını içeri almak için perdeleri açan Mariana'ya gözlerini kırpıştırarak baktı. Zoe iyi görünmüyordu – gözleri kan çanağıydı ve bitap bir haldeydi.

"Üzgünüm, iyi uyuyamadım. Sürekli kötü rüyalar gördüm."

Mariana, Zoe'nin eline bir fincan kahve tutuşturdu. "Tara'yla mı ilgili? Galiba ben de."

Zoe başını sallayıp kahvesinden bir yudum aldı. "Bütün bunlar bir kâbus gibi geliyor. Onun gerçekten... gittiğine inanamıyorum."

"Biliyorum."

Zoe'nin gözlerinden yaşlar süzüldü. Mariana onu rahatlatsa mı yoksa dikkatini mi dağıtsa, bilemedi. İkincisine karar kıldı. Masanın üstündeki kitap yığınını aldı ve başlıklara baktı: *Malfi Düşesi*, *İntikam Tragedyası*, *İspanyol Tragedyası*.

"Dur tahmin edeyim. Bu dönem tragedya mı?"

"*İntikam* tragedyası," dedi Zoe hafif bir iniltiyle. "Çok aptalca."

"Sevmiyor musun?"

"*Malfi Düşesi* fena değil... komik – yani, bayağı manyakça."

"Hatırlıyorum. Zehirli İnciller ve kurt adamlar. Ama bir şekilde – bugüne hâlâ bir yansıması var, değil mi? En azından

bana hep öyle gelmiştir." Mariana, *Malfi Düşesi*'ne baktı. "Okumayalı yıllar oldu."

"Bu dönem ADC Tiyatrosu'nda sahneliyorlar. Gel de izle."

"Olur. İyi eser. Sen neden seçmelere katılmıyorsun?"

"Katıldım. Seçilmedim." Zoe iç çekti. "Hayatımın özeti."

Mariana gülümsedi. Sonra her şey yolundaymışçasına kestiği bu küçük rol, çöküverdi. Zoe ona baktı, kaşları derinden çatıldı.

"Gidiyor musun? Veda mı ediyorsun?"

"Hayır. Gitmiyorum. Hiç değilse birkaç gün daha kalmaya... ve bazı soruları sormaya karar verdim. Yardımım dokunacak mı diye bir bakayım dedim."

"Hadi canım?" Zoe'nin gözleri parladı ve çatık kaşları kaybolup gitti. "Müthiş. Teşekkür ederim." Tereddüt etti. "Dinle. Dün söylediğim şey var ya... keşke senin yerine Sebastian burada olsaydı, demiştim hani... Ben, özür dilerim."

Mariana başını iki yana salladı – anlıyordu. Zoe ve Sebastian'ın oldum olası özel bir bağları vardı. Zoe çok küçükken ne zaman dizini sıyırsa ya da bir yerini kesse ya da teselliye ihtiyaç duysa Sebastian daima yanına koşardı. Mariana buna aldırmazdı – bir babaya sahip olmanın ne kadar önemli olduğunu biliyordu ve Sebastian, Zoe anne babasını kaybettiğinden beri onun için babaya en yakın kişiydi. Gülümsedi.

"Özür dilemene gerek yok. Sebastian kriz anlarında her zaman benden çok daha iyiydi."

"Galiba bize hep o bakıyordu. Oysa şimdi..." Zoe omuz silkti.

Mariana cesaret verici bir tebessüm gönderdi. "Artık birbirimize biz bakıyoruz. Tamam?"

"Tamam." Zoe başını salladı. Sonra kendini toplayıp daha kararlı konuştu. "Duş alıp hazırlanmam için bana yirmi dakika ver. Sonra da plan yapıp—"

"Nasıl yani? Dersin yok mu bugün?"

"Var ama—"

"Aması maması yok," dedi Mariana sertçe. "Sınıflarına git. Derslere katıl. Öğle yemeğinde görüşürüz. O zaman konuşuruz."

"Ah, Mariana—"

"Olmaz. Ciddiyim bak. Kendini meşgul etmen – ve işine odaklanman şimdi her zamankinden daha önemli. Tamam mı?"

Zoe derin bir iç çekti ama daha fazla itiraz etmedi. "Peki."

"Güzel," dedi Mariana ve yanağından öptü. "Sonra görüşürüz."

Mariana, Zoe'nin odasından ayrıldı ve nehre indi.

Okul kayıkhanesinin ve St. Christopher'a ait olan, kıyıya zincirli halde suda salınan dizi dizi sandalların yanından geçti.

Mariana bir yandan yürürken o haftanın seanslarını iptal etmek üzere hastalarına telefon açtı.

Hastalarına olanları anlatmadı. Sadece aileyi ilgilendiren acil bir durum olduğunu söylemekle yetindi ve çoğunluğu haberi iyi karşıladı – Henry hariç. Mariana onun iyi tepki vermesini beklemiyordu ki vermemişti zaten.

"Çok sağ ol," dedi Henry alaycı tavırla. "Bravo dostum. Takdir ediyorum seni."

Mariana acil bir durum olduğunu açıklamaya çalıştıysa da umurunda değildi. Tıpkı bir çocuk gibi Henry'nin tek bildiği şey, kendi ihtiyaçları karşılanmadı diye hissettiği hayal kırıklığıydı ve umurunda olan tek şey onu cezalandırmaktı.

"Sen beni önemsiyor musun? Bir tarafına takıyor musun?"

"Henry, bu benim kontrolüm dışında—"

"Ya ben? Sana ihtiyacım var, Mariana. Bu da *benim* kontrolümün dışında işte. Bana bir şeyler oluyor. Ben... ben boğuluyorum burada..."

"Ne oluyor? Sorun ne?"

"Telefonda anlatamam bunu. Sana ihtiyacım var... Sen neden evde değilsin?"

Mariana donakaldı. Evde olmadığını nereden biliyordu? Yine evi izliyor olmalıydı.

Birden kafasında tehlike çanlarının çaldığını hissetti – Henry'yle olan bu durumun artık savunulacak bir yanı kalmamıştı; buna en baştan izin verdiği için kendine kızdı. Bunu halletmesi, Henry'yi halletmesi gerekecekti. Ama şimdi değil. Bugün değil.

"Kapamam gerek," dedi.

"Senin nerede olduğunu biliyorum, Mariana. Bunu bilmiyordun, değil mi? Seni izliyorum. Seni görüyorum..."

Mariana telefonu kapadı. Sinirleri yerinden oynamıştı. Nehir kıyısına ve her iki yakadaki patikaya baktı ama Henry'yi hiçbir yerde göremedi.

Tabii ki görememişti – sadece onu korkutmaya çalışıyordu. Bu yemi yuttuğu için kendine kızdı.

Başını iki yana salladı ve yürümeye devam etti.

3

Güzel bir sabahtı. Güneş ışıkları nehir boyunca söğüt ağaçlarının arasından parıldıyor, Mariana'nın tepesindeki yaprakları fosforlu yeşile boyuyordu. Ayaklarının altıysa yol boyunca küçük pembe kelebekleri andıran yama yama yabani siklamenlerle doluydu. Böylesi bir güzelliği orada bulunma sebebiyle, cinayet ve ölüm etrafında dönen düşünceleriyle bağdaştırması zordu.

Ne yapıyorum ulan ben? diye düşündü. *Delilik bu.*

Olumsuzlukları, bilmediği ne çok şey olduğunu aklından kovması zordu. Bir katili nasıl yakalayacağını bilmiyordu. Julian gibi kriminolog ya da adli psikolog değildi. Sahip olduğu yegâne şey, insan doğası ve insan davranışı hakkında yıllar boyu hastalarla çalışarak edindiği sezgisel bilgiydi. Üstelik bununla yetinmesi gerekecekti; kendiyle ilgili şüpheleri zihninden kovması gerekiyordu yoksa bu onu sekteye uğratacaktı. Sezgilerine güvenmek zorundaydı. Bir an düşündü.

Nereden başlamalı?

Tabii ki öncelikle –ve en önemlisi– Tara'yı anlaması gerekiyordu: nasıl bir kişi olduğunu, kimi sevdiğini, kimden nefret ettiğini ve kimden korktuğunu. Mariana, Julian'ın haklı olduğundan şüpheleniyordu: Tara, katilini tanıyordu. Bu yüzden onun sırlarını keşfetmesi gerekti. Bu çok zor olmamalıydı. Bunun gibi küçük gruplarda, kendine kapalı topluluklarda dedikodu yaygın olurdu ve insanlar birbirlerinin özel hayatı

hakkında en derin sırları bilirlerdi. Misal, Tara'nın Edward Fosca'yla ilişki yaşadığı iddiasında en ufak bir gerçeklik payı varsa dedikoduların dönmesi kaçınılmazdı. Okuldaki diğerlerinin anlatacaklarından çok şey öğrenilebilirdi. İşte Mariana buradan başlayacaktı: sorular sorarak.

Ve daha da önemlisi, dinleyerek.

Mill Yolu civarında nehrin daha kalabalık bir kısmına ulaşmıştı. Ötede insanlar yürüyor, koşuyor, bisiklete biniyordu. Mariana onları seyredip düşündü. Katil bu insanlardan herhangi biri olabilirdi. Şu anda burada duruyor olabilirdi.

Onu izliyor olabilirdi.

Nasıl tanıyacaktı onu? Bunun basit bir cevabı vardı: Tanıyamazdı. Tüm uzmanlık iddialarına rağmen Julian da yapamazdı. Mariana biliyordu ki Julian'a psikopatın tanımı sorulsa beyinde ön veya temporal lobda gerçekleşen hasardan bahsedecek ya da bir dizi anlamsız etiketi alıntılayacak –antisosyal kişilik bozukluğu, zararlı narsisizm– ve bunlarla birlikte yüksek zekâ, yüzeysel cazibe, büyüklük kompleksi, patolojik yalancılık, ahlaki duyguları hor görme gibi bir dizi üstünkörü karakter özelliğinden söz edecekti – ki bunların hiçbiri pek bir şey açıklamıyordu. Sonuç olarak bir insanın nasıl –ve neden– bu hale geldiğini, diğer insanları paramparça edilecek kırık oyuncaklar gibi gören acımasız bir canavara dönüştüğünü açıklamıyordu.

Uzun zaman önce, psikopatlık basitçe "şeytanlık" olarak adlandırılırdı. Başkalarını incitmekten veya öldürmekten zevk alan şeytani insanlar hakkında ta Medeia'nın baltayı kapıp çocuklarını öldürmesinden beri, hatta muhtemelen ondan çok evvelden beri yazılar yazılmıştı. "Psikopat" sözcüğü 1888'de –Karındeşen Jack'in Londra'ya terör saçtığı sene– Alman bir psikiyatrist tarafından ortaya atılmıştı. Bire bir çevirisi "ıstırap çeken ruh" anlamına gelen Almanca *psycho-pastiche* kelimesinden türetilmişti. Mariana için ipucu buydu: *ıstırap*. Yani bu canavarların da ıstırap çektiği düşüncesi. Onları kurbanlar

olarak düşünmek, daha rasyonel ve daha merhametli bir yaklaşım gütmesini sağlıyordu. Psikopatlık veya sadizm, asla gaipten gelmezdi. Durduk yere birine bulaşan bir virüs değildi bu. Çocukluktan gelen uzun bir geçmişi vardı.

Mariana, çocukluğun tepkisel bir deneyim olduğuna inanıyordu, yani kişinin birine empati gösterebilmesi için önce –ebeveyn veya bakıcılar tarafından– kendisine empati *gösterilmeliydi.* Tara'yı öldüren adam bir zamanlar küçücük bir oğlan çocuğuydu; empati ve nezaket gösterilmemiş bir oğlan çocuğu. Istırap çekmişti, hem de korkunç ıstırap çekmişti.

Yine de birçok çocuk korkunç derecede istismarcı çevrelerde büyüyüp katil çıkmayabiliyordu. Neden? Mariana'nın eski süpervizörünün dediği gibi: "Birinin çocukluğunu kurtarmak öyle çok fazla şey gerektirmez." Küçük bir nezaket, biraz anlayış veya onaylanma hissi; çocuğun realitesini görüp kabul edecek, onun akıl sağlığını kurtaracak tek bir kişi buna yeterdi.

Bu durumda, Mariana'nın şüphesine göre bu kişinin karşısına böyle bir kimse çıkmamıştı. Acısını görecek, onu teşhis edecek ve bu realiteyi tanıyacak iyi kalpli bir büyükanneden, en sevdiği amcasından, iyi niyetli bir komşu ya da öğretmenden mahrum kalmıştı. Tek gerçek çocuğu istismar edeninkiydi ve küçük bir çocuğun utanç, korku ve öfke duygularını tek başına sindirmesi fazla tehlikeliydi – bunu nasıl yapacağını bilemezdi. Bu yüzden bu duyguları sindiremez, onları hissedemezdi. Gerçek benliğini, tüm o hissedilmemiş acı ve öfkeyi Ölüler Ülkesine, bilinçaltının bulanık dünyasına kurban vermişti.

Gerçekte kim olduğuyla temasını kaybetmişti. Tara'yı o ıssız noktaya çeken adam, herkese olduğu kadar kendine de yabancıydı. Mariana, onun normalde üstün performans sergileyen biri olduğundan şüpheleniyordu: kusursuz derecede kibar, güler yüzlü, çekici. Ancak Tara nasıl olduysa onu kışkırtmış, adamın içindeki ürkmüş çocuk aniden saldırıya geçip eline bir bıçak geçirmişti.

Ama onu tetikleyen neydi?

Soru buydu işte. Mariana zihninin içini bir görebilse, düşüncelerini bir okuyabilse – o her neredeyse artık.

"Selam."

Arkasından gelen ses Mariana'yı yerinden sıçrattı. Hızla ardına döndü.

"Özür dilerim," dedi adam. "Korkutmak istemedim seni."

Fred'di bu; trende tanıştığı delikanlı. Kolunun altında bir tomar kâğıtla bisikletini itip bir yandan elma yiyordu. Sırıttı.

"Hatırladın mı beni?"

"Evet, hatırladım."

"Sana tekrar görüşeceğiz demiştim, değil mi? Tahmin ettim. Sana söyledim, ben az biraz medyum sayılırım."

Mariana gülümsedi. "Cambridge küçük bir yer. Bu bir tesadüf."

"Bak bu konuda bana inan, bir fizikçi olarak söylüyorum. Tesadüf diye bir şey yoktur. Hatta burada yazdığım tez tam da bunu kanıtlıyor."

Fred başını kolunun altındaki kâğıt yığınına salladı ki o sırada kâğıtlar kayıp düştü ve yolun her tarafına matematiksel denklemlerle dolu sayfalar döküldü.

"Hay lanet."

Bisikletini yere attı ve sayfaları toplamak için etrafta koşturdu. Mariana yardım etmek üzere dizlerinin üstüne çöktü.

"Eksik olma," dedi son sayfayı da yerden toplarken.

Yüzünden birkaç santim uzakta, gözlerinin içine bakıyordu. Bir saniye birbirlerine baktılar. Güzel gözleri var, diye düşündü Mariana düşünceyi kovmadan önce. Ayağa kalktı.

"Hâlâ burada olmana sevindim," dedi adam. "Uzun kalacak mısın?"

Mariana omuz silkti. "Bilmiyorum. Yeğenim için buradayım... o... kötü haberler aldı da."

"Cinayeti mi kastediyorsun? Yeğenin St. Christopher'da, değil mi?"

Mariana kafası karışmış halde gözlerini kırpıştırdı. "Ben... sana bunu söylediğimi hatırlamıyorum."

"Ah – ama söyledin." Fred hızla devam etti. "Herkes bunu konuşuyor – olanları konuşuyor. Ben üstüne çok düşündüm. Birkaç teorim var."

"Ne tür teoriler?"

"Conrad hakkında." Fred saatine bakış attı. "Şu an kaçmam gerek ama daha sonra bir şeyler içmek ister miydin? Bu akşam mesela? Konuşurduk." Umutla ona baktı. "Yani, istersen tabii, ısrar yok elbette, çok da önemli değil zaten..."

Fred dokuz doğuruyordu; Mariana onu reddedip yaşadığı sefaletten kurtarmak üzereydi. Fakat bir şey onu durdurdu. Conrad hakkında ne biliyordu ki? Belki de Fred'in düşüncelerine kulak verebilirdi, işe yarar bir şeyler biliyor olabilirdi. Denemeye değerdi.

"Peki," dedi.

Fred şaşırıp heyecanlandı. "Yok canım? Şahane! Saat dokuza ne dersin? Eagle'da? Sana numaramı vereyim."

"Numarana gerek yok. Orada olacağım."

"Tamam," dedi sırıtarak. "Randevulaştık o zaman."

"Bu bir randevu değil."

"Hayır, tabii ki değil. Bunu neden söyledim, bilmiyorum. Pekâlâ... Görüşürüz."

Bisikletine bindi.

Mariana, Fred'in nehir yolundan uzaklaşmasını izledi. Sonra döndü ve okula geri yürümeye başladı.

Başlamanın vakti gelmişti. Kolları sıvayıp işe koyulma zamanı gelmişti.

4

Mariana aceleyle Ana Avluyu geçti ve buhar tüten bardaklardan çaylarını yudumlayan, bisküvi yiyip dedikodu yapan bir grup orta yaşlı kadına doğru gitti. Bunlar yatakçılardı – çay molasındaydılar.

"Yatakçı" üniversiteye özgü bir terimdi ve başlı başına bir kurum gibiydi. Okulda yatakları yapmak, çöpleri boşaltmak ve odaları temizlemek için yüzlerce yıldır ordu dolusu mahalleli kadın işe alınırdı. Gerçi şunu da söylemek gerekirdi ki yatakçıların öğrencilerle her gün temasta olması, bu rolün sık sık temizlikçiden manevi destekçiye dönmesi anlamına geliyordu. Mariana'nın yatakçısı, kimi günler onun konuştuğu tek kişi olurdu, tabii Sebastian'la tanışana dek.

Yatakçılar, hatırı sayılır derecede kalabalık bir gruptu. Mariana onlara yaklaşırken çekiniyordu biraz. Kim bilir kaçıncı kez merak etti: Çoğu zaman şımarık olan öğrencilerin sahip olduğu imtiyazlardan mahrum bu işçi sınıfı kadınlar, onlar hakkında gerçekten ne düşünüyorlardı acaba?

Belki de hepimizden nefret ediyorlardır, diye düşündü Mariana birden. Eğer öyleyse onları suçlayamazdı.

"Günaydın hanımlar," dedi.

Sohbetleri sessizliğe gömüldü. Kadınlar Mariana'ya meraklı ve hafif kuşkulu bakışlar attılar. Onlara gülümsedi.

"Acaba bana yardımcı olabilir miydiniz, diye soracaktım. Ben, Tara Hampton'ın yatakçısını arıyorum da."

Birkaç kafa arkada duran, o sırada sigara yakan bir kadına çevrildi.

Kadın altmışlarının sonlarında, hatta muhtemelen daha yaşlıydı. Mavi bir önlük giymiş, içinde çeşitli temizlik ürünleri ve toz fırçası olan bir kova taşıyordu. Etli butlu bir kadın değildi ve yuvarlak yüzü duygusuz bir ifadeye sahipti. Kızıla boyanmış saçlarının beyaz dipleri gelmişti ve belli ki kaşlarını her gün boyuyordu; bugün onları alnından biraz yukarı çizdiğinden yüzüne şaşkın bir hava vermişti. Parmakla gösterildiği için biraz rahatsız olmuştu sanki. Mariana'ya zoraki bir tebessüm gönderdi.

"Benim, canım. Adım Elsie. Nasıl yardımcı olabilirim?"

"Mariana. Burada öğrenciydim. Ben..." diye doğaçlayarak devam etti, "ben psikoterapistim. Dekan, Tara'nın ölüm haberinin yarattığı şok yüzünden okulun çeşitli üyeleriyle konuşmamı istedi. Acaba diyordum... biraz sohbet edebilir miyiz?"

Sözünü bitirdiğinde ikna edici olmaktan uzaktı ve Elsie'nin yemi yutacağına pek umutlanmadı. Haklıydı da.

Elsie dudaklarını büzdü. "Benim bir terapiste ihtiyacım yok, canım. Kafamda bir sorun yok, eksik olma."

"Ben onu demek istemedim... bu benim için aslında. Bir araştırma yapıyordum da."

"Valla, gerçekten vaktim yok—"

"Uzun sürmez. Belki sana bir fincan çay ısmarlayabilirim? Yanına da bir dilim kek?"

Keki duyunca Elsie'nin gözünde bir parıltı belirdi. Tavrı yumuşadı. Omuz silkti, sigarasından bir nefes çekti. "İyi madem. Çabuk olalım o zaman. Öğle yemeğinden önce sileceğim bir merdiven daha var."

Elsie sigarasını kaldırım taşlarının üzerinde söndürdü, sonra önlüğünü çıkarıp onu başka bir yatakçının eline tutuşturdu, o da tek kelime etmeden aldı.

Sonra Mariana'nın yanına yürüdü.

"Beni takip et, canım," dedi. "Buna en uygun yeri biliyorum."

Elsie hızlı adımlarla uzaklaştı. Mariana takip etti ve diğer kadınlara sırtını verdiği anda onların hararetle fısıldaştıklarını duydu.

5

Mariana, King's Parade boyunca Elsie'yi takip etti. Çiçek, kitap, giysi satan yeşil-beyaz tenteleri ve tezgâhlarıyla Pazar Meydanı'nı; sonra parlak siyah parmaklıkların ardında bembeyaz parlayan Senato Binası'nı geçtiler. Bir tatlıcının yanından yürüdüler ve açık kapılarından dışarı şekerin ve sıcak çikolatanın dayanılmaz derecede tatlı kokuları taştı.

Elsie, Copper Kettle'ın kırmızı-beyaz tentesinin dışında durdu. "Buranın müdavimiyimdir," dedi.

Mariana başını salladı. Çay salonunu öğrencilik günlerinden hatırlıyordu. "Önden buyur."

Elsie'nin peşinden içeri girdi. Mekân hepsi farklı dillerde konuşan öğrenci ve turistlerin karışımıyla doluydu.

Elsie doğruca her türlü pastanın dizili olduğu keklerle dolu cam vitrinin yanına gitti. *Browni*'lere, çikolatalı keklere, hindistancevizli dilimlere, elmalı turta ve limonlu bezelere göz gezdirdi. "Aslında yemesem daha iyi," dedi. "Ya da... sadece bir tane belki."

Tezgâhın arkasındaki kır saçlı yaşlı garsona döndü. "Bir dilim çikolatalı kek. Bir de İngiliz kahvaltı çayı." Başını Mariana'ya doğru salladı. "O ısmarlıyor."

Mariana çay söyledi ve cam kenarındaki bir masaya oturdular.

Bir duraksama oldu. Mariana gülümsedi. "Merak ettim de yeğenimi tanıyor musun acaba? Zoe? Tara'nın dostuydu."

Elsie homurdandı. Pek de umursamış görünmüyordu. "Ah, demek senin yeğenin, öyle mi? Evet, ona ben bakıyorum. Kendisi tam bir küçük madam."

"Zoe mi? Ne demek istediniz?"

"Birden fazla kez bana terbiyesizlik etti."

"Ay, bunu duyduğuma üzüldüm. Öyle değildir oysa. Onu bir karşıma alayım bakayım."

"İyi olur, canım."

Anlık bir rahatsızlık oldu.

Çay ve kek getiren genç, güzel, Doğu Avrupalı bir garson araya girdi. Elsie'nin yüzü koskocaman aydınlandı.

"Paulina. Ne haber?"

"İyiyim, Elsie. Sen?"

"Duymadın mı?" Gözleri büyüdü ve sesinde alaycı bir titreklik belirdi. "Elsie'nin ufaklıklarından birini nehrin orada doğramışlar, lime lime etmişler."

"Evet evet, duydum. Üzüldüm."

"Sen de dikkatli ol artık. Gece vakti senin gibi güzel bir kız için dışarısı güvenli değil."

"Olurum."

"İyi." Elsie gülümsedi ve garsonun yürüyüp uzaklaşmasını seyretti. Sonra dikkatini keke yöneltti ve zevkle saldırdı. "Fena değilmiş," dedi ısırıkları arasında. Ağzının çevresinde çikolata lekeleri kaldı. "İster miydin biraz?"

Mariana başını salladı. "Böyle iyiyim, teşekkür ederim."

Kek etkisini gösterdi ve Elsie'nin keyfini yerine getirdi. Bir yandan çiğnerken, düşünceli gözlerle Mariana'yı izledi. "Bak canım," dedi, "herhalde şu psikoterapi zırvalığına inanmamı beklemiyorsundur. Araştırmaymış, hadi oradan."

"Sezgilerin kuvvetliymiş, Elsie."

Elsie kıs kıs güldü ve çayına bir küp şeker attı. "Elsie'nin gözünden pek bir şey kaçmaz."

Elsie'nin kendinden üçüncü tekil şahıs olarak bahsetmek gibi oldukça kafa karıştırıcı ve rahatsız edici bir huyu vardı.

Mariana'ya keskin bir bakış attı. "Anlat bakalım – mesele neymiş sahiden?"

"Ben sadece sana Tara hakkında bazı sorular sormak istiyorum..." Sır paylaşırcasına bir ses tonuna büründü. "Sen, Tara'ya yakındın, değil mi?"

Elsie ona hafif temkinli bir bakış attı. "Kim söyledi bunu sana? Zoe mi?"

"Hayır... ben öyle tahmin ettim, yatakçısı olarak onunla ilgili çok şeye şahit olduğunu varsaydım. Ben, yatakçıma çok düşkündüm de."

"Öyle mi, canım? Ne güzel."

"Yani, sizlerin sağladığı hizmet çok mühim... ve sanmıyorum ki her zaman hak ettiği kıymeti görsün."

Elsie hararetle başını salladı. "Doğru bildin. Millet yatakçı olmanın üç-beş yüzey silip arada bir çöp dökmekten ibaret olduğunu sanıyor. Oysa ufaklıklar ilk kez evden uzak kalıyorlar –kendi başlarının çaresine bakacak halde değiller– ve onlara bakılması gerekiyor." Tatlı bir tebessüm gönderdi. "Onlara bakan kim? Elsie. Onları her gün kontrol eden? Elsie. Her sabah uyandıran ya da gece kendilerini asmışlarsa onları sabaha ölü bulan? Yine Elsie."

Mariana afallayarak tereddüt etti. "En son ne zaman gördün onu?"

"Öldüğü gün tabii ki... Asla unutmayacağım. Zavallı kızcağızın ölümüne yürüdüğünü gördüm."

"Ne demek istedin?"

"Eh, ben avluda diğer birkaç hanımı bekliyordum – eve her zaman otobüsle birlikte gideriz. Derken Tara'nın odasından çıktığını gördüm. Çok üzgün görünüyordu. Ona el salladım, seslendim ama nedense beni duymadı. Yürüyüp uzaklaştığını gördüm – ve bir daha geri dönmedi..."

"Saat kaçtı? Hatırlıyor musun?"

"Tam olarak sekize çeyrek vardı. Hatırlıyorum çünkü saa-

time bakıyordum – otobüsü kaçırmak üzereydik." Elsie cık cık etti. "Gerçi artık hiç vaktinde gelmiyor ya, neyse."

Mariana, Elsie'ye demlikten biraz daha çay koydu.

"Aslında ben onun arkadaşlarını merak ediyorum. Ne düşünüyorsun haklarında?"

Elsie tek kaşını kaldırdı. "Ah, *onları* kastediyorsun, değil mi?"

"'Onlar'?"

Elsie gülümsedi ama karşılık vermedi. Mariana temkinle devam etti.

"Conrad'la konuştuğumda onlara 'cadılar' dedi."

"Öyle mi dedi sahi?" Elsie kıs kıs güldü. "'Sürtükler' demek daha doğru olur, canım."

"Onlardan hoşlanmıyorsun yani?"

Elsie omuz silkti. "Onlar Tara'nın arkadaşı sayılmazdı aslında. Tara onlardan nefret ederdi. Ona tek iyi davranan senin yeğenindi."

"Peki ya diğerleri?"

"Ah, onu eziyorlardı hep, zavallım benim. Omzumda ağlardı hep. 'Sen benim tek arkadaşımsın Elsie.' 'Seni çok seviyorum, Elsie,' derdi."

Elsie olmayan gözyaşlarını sildi. Mariana içinin bulandığını hissetti: Bu performans, Elsie'nin demin bir çırpıda yediği çikolatalı kek gibi iç bayıltacak derecede tatlıydı – ve Mariana bunun tek kelimesine bile inanmıyordu. Elsie ya hayal kuruyordu ya da bildiğin yalancıydı. Her halükârda Mariana onun yanında gitgide daha rahatsız hissediyordu. Yine de azmetti.

"Neden Tara'yı eziyorlardı peki? Bunu anlamadım."

"Kıskanıyorlardı tabii, başka ne olacak? Çünkü çok güzeldi."

"Anladım... Ben de bundan daha öte bir şey olabilir mi diye merak ediyordum..."

"Valla *orasını* Zoe'ye sorsan daha iyi olmaz mı sence?"

"Zoe mi?" Mariana afalladı. "Ne demek istiyorsun? Zoe'nin ne ilgisi var bununla?"

Elsie yanıt olarak ona anlaşılmaz bir tebessüm gönderdi. "İşte esas soru da bu, değil mi canım?"

Kadın başka detaya girmedi. Mariana sinirlendiğini hissetti. "Peki ya Profesör Fosca?"

"Ne olmuş ona?"

"Conrad, onun Tara'ya âşık olduğunu söyledi."

Elsie umursamamış, şaşırmamış görünüyordu. "Neticede profesör de bir erkek, öyle değil mi? – hepsi aynı."

"Yani?"

Elsie burnunu çekti ama yorum yapmadı. Mariana konuşmanın sona yaklaştığını, konuyu daha fazla didiklerse karşısına duygusuz ve olumsuz bir tavırdan başka bir şey çıkmayacağını sezdi. Bu yüzden, mümkün olduğunca gelişigüzel bir havayla Elsie'yi buraya getirip ona pohpoh ve kek kisvesi altında verdiği rüşvetin esas nedenini araya sokuşturuverdi.

"Elsie. Senin için sakıncası yoksa... Tara'nın odasını görebilir miyim?"

"Odasını mı?" Elsie geri çevirecekmişçesine bir bakış attı. Ancak ardından omuz silkti. "Bir zararı olmaz, herhalde. Polis didik didik ettiydi – yarın bir güzel temizleyecektim... Bak ne diyeceğim? Şu fincanı bitireyim, birlikte gidelim."

Mariana hoşnut bir halde gülümsedi. "Teşekkür ederim Elsie."

6

Elsie, Tara'nın oda kapısının kilidini açtı. İçeri girdi ve ışığı yaktı. Mariana peşinden girdi.

Başka herhangi bir ergenin yatak odasından farkı yoktu, çoğundan daha dağınıktı. Polis, eşyasını araştırırken hiç iz bırakmamıştı – sanki Tara demin dışarı çıkmış, her an geri dönecekti. Havada hâlâ parfümün izi ve marihuananın mobilyalara yapışmış ağır kokusu vardı.

Mariana ne aradığını bilmiyordu. Polisin gözden kaçırdığı *bir şey* arıyordu – ama ne? Zoe'nin ipucu bulmaya bel bağladığı tüm cihazları alıp götürmüşlerdi. Tara'nın bilgisayarı, telefonu ve *iPad*'i ortada yoktu. Geriye gardıropta veya koltuğa saçılmış veya yerde yığınlar halinde duran giysileri kalmıştı. Paçavra muamelesi görmüş pahalı giysiler. Benzer muameleden kitaplar da nasibini almış, yarı okunmuş halde bir kenara atılmış, sırtları kırık, açık halde yerde yayılmışlardı.

"Hep bu kadar dağınık mıydı?"

"Ah, evet canım." Elsie cık cık edip yüz bulmuş bir tavırla güldü. "Umutsuz vakaydı. Ben ona bakmasaydım ne yapardı, bilmiyorum."

Elsie yatağa oturdu. Belli ki Mariana'ya içini açacak kadar güven duymuştu ve konuşması artık savunmacı değildi. Bilakis.

"Ailesi bugün eşyasını toplayacak," dedi. "Ben yapayım, diye teklif ettim. Onları zahmetten kurtarayım dedim. Neden-

se beni istemediler. Bazısı ne yapsan memnun olmuyor. Şaşırmadım. Tara'nın onlar hakkındaki düşüncelerini biliyordum. Bana anlattıydı. Şu Leydi Hampton, küstah sürtüğün teki, ayrıca *leydi* falan da değil, sana söyleyeyim. Hele kocası var ya..."

Mariana sadece yarım dinliyor, keşke Elsie gitse de konsantre olabilse diye içinden geçiriyordu. Küçük tuvalet masasına gitti. Ona baktı. Çerçeve kenarlarına fotoğraflar sıkıştırılmış bir ayna duruyordu. Fotoğrafların birinde Tara ve ailesi vardı. Tara inanılmaz derecede güzel, hatta ışık saçıyordu. Uzun kızıl saçları, zarif hatları vardı – bir Yunan tanrıçasının yüzüne sahipti.

Mariana tuvalet masasındaki diğer objeleri gözden geçirdi. Birkaç parfüm şişesi, makyaj malzemeleri, bir de saç fırçası. Fırçaya baktı. Ucuna bir tutam kızıl saç takılmıştı.

"Güzelim saçları vardı," dedi Elsie onu izlerken. "Saçını ben tarardım. Hoşuna giderdi."

Mariana kibarca gülümsedi. Eline küçük, yumuşak bir oyuncak aldı – aynaya yaslı duran pofuduk bir tavşan. Zoe'nin yıllarca kötü muameleden hırpalanmış yırtık pırtık eski Zebrasının aksine bu oyuncak, tuhaftır ki yeni duruyordu – neredeyse el değmemişti sanki.

Elsie bu gizemi çabucak çözdü.

"Ona bunu ben aldıydım. Buraya ilk geldiğinde öyle yalnızdı ki. Sarılacak yumuşak bir şeye ihtiyacı vardı. Ben de ona bu tavşanı almıştım."

"Ne kadar inceymişsin."

"Elsie altın yüreklidir. Termofor da aldıydım ona. Burası geceleri fena soğuk olur. Onlara verdikleri battaniye bir halta yaramaz – karton kadar ince." Hafiften sıkılmış bir ifadeyle esnedi. "Daha çok sürecek mi, canım? Yani gerçekten işime dönmem lazım. Sileceğim bir merdiven daha var."

"Ben, seni tutmak istemiyorum. Acaba... Acaba ben biraz daha kalsam da sonra kendim çıksam?"

Elsie bir süre kafa yordu. "İyi bari. Ben de dışarı çıkıp bir sigara içeyim o zaman, sonra işe geri koyulurum. Çıkarken kapıyı arkandan çekip kapatırsın."

"Teşekkürler."

Elsie kapıyı ardından kapayıp odadan çıktı. Mariana bir iç çekti. Çok şükür. Etrafa bakındı. Aradığı her neyse onu henüz bulamamıştı. Gördüğünde tanıyacağını umuyordu. Bir çeşit ipucu... Tara'nın haletiruhiyesine dair bir içgörü. Mariana'nın anlamasına yardımcı olacak bir şey – ama ne?

Şifoniyerin yanına gitti. Her çekmeceyi açıp içindekileri inceledi. İç karartıcı, hastalıklı bir işti. Ameliyat yapmak, Tara'nın vücudunu kesip iç organlarını elden geçirmek gibi bir histi. Mariana onun en mahrem eşyasına baktı – iç çamaşırları, makyaj malzemeleri, saç ürünleri, pasaportu, ehliyeti, kredi kartları, çocukluk fotoğrafları, bebekliğine ait enstantane fotoğraflar, kendine yazdığı küçük hatırlatmalar ve notlar, eski alışveriş fişleri, boş tampon paketleri, boş kokain tüpleri, açık tütün paketi ve marihuana kırıntıları.

Garipti; Tara ortadan kaybolmuş, tıpkı Sebastian gibi her şeyini geride bırakmıştı. *Bizler öldükten sonra*, diye düşündü Mariana, *geriye tek kalan şey bir muamma; bir de yabancılar didiklesin diye bıraktığımız eşyamız.*

Pes etmeye karar verdi. Her ne arıyorsa burada değildi. Belki de en başından hiç var olmamıştı. Son çekmeceyi de kapadı ve odadan çıkmaya yeltendi.

Sonra, kapıya vardığında bir şey onu durdurdu... ve arkasına döndürdü. Odaya bir kez daha göz gezdirdi.

Gözleri masanın üstünde kalan, duvardaki mantar panoya takıldı. Afişler, ilanlar, kartpostallar, birkaç fotoğraf asılıydı.

Kartpostallardan biri, Mariana'nın bildiği bir resimdi: Titian'ın tablosu: *Tarquin ve Lucretia*. Mariana durdu. Daha yakından inceledi.

Lucretia yatak odasında, yatağın üstünde çıplak ve savunmasızdı; Tarquin tepesine dikilmiş, havaya kaldırdığı parlayan

hançerle saldırmaya hazırdı. Güzel ama derinden rahatsız ediciydi.

Mariana kartpostalı panodan söktü. Arkasını çevirdi.

Siyah mürekkep ve elyazısıyla yazılmış bir alıntı vardı arkada. Eski Yunanca dört satır:

ἓν δὲ πᾶσι γνῶμα ταὐτὸν ἐμπρέπει:
σφάξαι κελεύουσίν με παρθένον κόρῃ
Δήμητρος, ἥτις ἐστὶ πατρὸς εὐγενοῦς,
τροπαῖά τ᾽ ἐχθρῶν καὶ πόλει σωτήριαν.

Mariana afallamış bir halde bakakaldı.

7

Mariana, Clarissa'yı pencere yanındaki koltuğunda elinde piposu ve etrafını kuşatan duman bulutlarıyla kucağındaki bir yığın kâğıdı düzeltirken buldu.

"Bir konuşabilir miyiz?" dedi kapı ağzında sallanarak.

"Ah, Mariana? Sen hâlâ burada mısın? Gel, gel." Clarissa eliyle onu odaya çağırdı. "Otur."

"Bölmüyorum, değil mi?"

"Lisans öğrencilerinin deneme kâğıtlarını notlamaktan uzaklaştıracak her türlü şey bir tesellidir benim için." Clarissa gülümseyip kâğıtları bıraktı. Kanepeye otururken Mariana'ya merak dolu bir bakış attı. "Kalmaya mı karar verdin?"

"Sadece birkaç günlüğüne. Zoe'nin bana ihtiyacı var."

"İyi. Çok iyi. Çok sevindim." Clarissa piposunu yeniden yaktı ve bir süre tüttürdü. "Şimdi, senin için ne yapabilirim?"

Mariana elini cebine attı ve kartpostalı çıkardı. Clarissa'nın eline verdi. "Bunu Tara'nın odasında buldum. Acaba sen ne çıkaracaksın diye merak ettim."

Clarissa bir an resme baktı, sonra arkasını çevirdi. Tek kaşını kaldırdı ve alıntıyı okudu. "ἓν δὲ πᾶσι γνῶμα ταὐτὸν ἐμπρέπει: / σφάξαι κελεύουσίν με παρθένον κόρῃ / Δήμητρος, ἥτις ἐστὶ πατρὸς εὐγενοῦς, / τροπαῖά τ᾽ ἐχθρῶν καὶ πόλει σωτήριαν."

"Nedir bu?" diye sordu Mariana. "Biliyor musun?"

"Sanırım... Euripides'ten. *Herakles'in Çocukları*, yanılmıyorsam. Aşina mısın?"

Mariana, okumak bir kenara oyunun adını bile duymamış olduğundan içinde bir utanç hissetti. "Bana hatırlatsana?"

"Atina'da geçer," dedi Clarissa piposuna uzanıp. "Kral Demophon, şehri Mikenlilere karşı korumak için savaşa hazırlanır." Pipoyu ağzının kenarına sıkıştırdı, kibrit çaktı ve yeniden yaktı. Nefesler arasında konuştu. "Demophon... başarı ihtimalini öğrenmek için... kâhine danışır... Alıntı, oyunun bu kısmına ait."

"Anladım."

"Faydası dokundu mu?"

"Pek sayılmaz."

"Öyle mi?" Clarissa eliyle duman bulutunu kovdu. "Hangi kısmında sıkıntı çekiyorsun?"

Mariana soruya gülümsedi. Clarissa'nın dehası kimi zaman onu anlayışsız kılardı. "Eski Yunancam biraz paslı da maalesef."

"Ay... Evet. Tabii ya, kusuruma bakma..." Clarissa kartpostala baktı ve tercüme etti. "Kabaca söylemek gerekirse şöyle... 'Kâhinler hemfikir: Düşmanı yenip şehri kurtarmak için... bir genç kız kurban edilmeli – soylu kızı...'"

Mariana şaşkınlık içinde gözlerini kırpıştırdı. "Soylu mu? Öyle mi diyor?"

Clarissa başını salladı. "πατρὸς εὐγενοῦς, soylu demek. κόρῃ Δήμητρος adına bir soylu kızı kurban edilmeli..."

"'Δήμητρος'?"

"Tanrıça Demeter. 'κόρῃ' ifadesiyse tabii ki—"

"'Kızı' demek."

"Aynen." Clarissa başını salladı. "Demeter'in kızına –yani Persephone'ye– soylu bir genç kız kurban edilmeli."

Mariana kalp atışının hızlandığını hissetti. *Bu sadece bir tesadüf*, diye düşündü. *Hiçbir şey ifade etmez.*

Clarissa kartpostalı ona gülümseyerek verdi. "Persephone oldukça kindar bir tanrıçaydı, sen de bilirsin eminim."

Mariana ağzından bir şey kaçıracağından korkuyordu. Sadece başını salladı.

Clarissa onu gözledi. "İyi misin, hayatım? Sanki biraz—"

"İyiyim... sadece..."

Bir an için duygularını Clarissa'ya açmayı aklından geçirdi. Ama ne diyecekti ki? Bu kindar tanrıçanın kocasının ölümünde parmağı olduğuna dair hurafeli bir fantezisi olduğunu mu söyleyecekti? Kulağa büsbütün delirmiş gibi gelmeden bunu yüksek sesle nasıl söyleyebilirdi? Onun yerine omuz silkti ve şöyle dedi: "Sadece biraz ironik işte, hepsi bu."

"Nedir o? Ha, Tara *soylu aileden* geldiği ve... tabiri caizse, *kurban* gittiği için, değil mi? Sahiden de çok tatsız bir ironi."

"Yani bundan daha fazlası olabileceğini düşünmüyorsun, öyle mi?"

"Ne gibi yani?"

"Bilmem ki. Mesela... bu neden oradaydı? Odasında? Kartpostal nereden geldi?"

Clarissa piposunu aldırışsızca savurdu. "Hah, anlaması kolay... Tara bu dönem Yunan tragedyası üzerine tez yazıyordu. Oyunların birinden alıntı yapmış olması hiç de ihtimal dışı sayılmaz, değil mi?"

"Yok... değil sanırım."

"Tamam, kabul ediyorum bu onun karakterine pek uymuyor, ona bir diyeceğim yok... ki Profesör Fosca'ya sorsan o da buna katılır eminim."

Mariana gözlerini kırpıştırdı. "Profesör Fosca mı?"

"Yunan Tragedyası'na o giriyordu."

"Anladım." Mariana ehemmiyetsiz bir ton takınmaya çabaladı. "Demek öyle, ha?"

"Ah, evet. E onun uzmanlığı ne de olsa. Adam son derece başarılı. Hazır buradayken dersine bir gir de gör bence. Çok etkileyici. Fakültede açık arayla en çok katılım gören dersler onunkiler, biliyor muydun? Dersine katılmak isteyen öğrencilerin kuyruğu alt kata kadar uzuyor ve koltuk kalmazsa yere bile oturuyorlar. Ömründe böyle şey duydun mu?" Clarissa güldü, ardından çabucak ekledi: "Yani bizim de derslerimiz

bugüne kadar çok katılım gördü tabii. Ben bundan yana çok talihliyim. Ama itiraf etmeliyim, bu derece değil... Fosca'yı merak ediyorsan sahiden Zoe'yle konuşmalısın. Onu en iyi o tanır."

"Zoe mi?" Mariana bunun karşısında afalladı. "Öyle miymiş? Niçin?"

"E sonuçta onun ders programı sorumlusu."

"Hmm... anladım." Mariana düşünceli bir edayla başını salladı. "Evet, tabii ya."

8

Mariana, Zoe'yi öğle yemeğine çıkardı. Yakınlarda açılmış ucuz bir Fransız lokantasına gittiler. Akrabaları ziyarete gelmiş karnı aç öğrenciler arasında rağbet gören bir yerdi.

Mariana'nın öğrencilik günlerinden hatırladığı restoranlardan çok daha havalıydı. İçerisi doluydu. Sohbet ve kahkahaların, tabağa sürten çatal bıçağın sesi geliyordu. Sarımsağın, şarabın ve cızır cızır etlerin baştan çıkarıcı kokusu sinmişti. Yelekli kravatlı seçkin bir garson, Mariana'yla Zoe'yi köşedeki beyaz masa örtülü ve siyah deri koltuklu bölmeye yönlendirdi.

Mariana biraz müsriflik yapıp önden yarım şişe roze şampanya ısmarladı. Onun tarzı değildi ve Zoe tek kaşını kaldırdı.

"Yahu neden olmasın?" dedi Mariana omuz silkerek. "Biraz neşelenmeye ihtiyacımız var."

"Benim için hava hoş," dedi Zoe.

Şampanya gelince, kalın kristal kadehlerde köpürüp ışıldayan pembe baloncuklar morallerini bir hayli yükseltti. İlk başta Tara'yı veya cinayeti tartışmadılar. Konudan konuya atlayıp arayı kapadılar. Zoe'nin St. Christopher'daki derslerinden, üçüncü sınıfa geçerken nasıl hissettiğinden, hayatı ve ne yapmak istediği konusunda net bir düşünceye sahip olmamasının getirdiği hayal kırıklığından konuştular.

Sonra aşktan bahsettiler. Mariana, Zoe'ye biriyle görüşüp görüşmediğini sordu.

"Tabii ki hayır. Buradakiler öyle *çocuk* ki." Başını iki yana salladı. "Kendi kendimin partneri olmaktan tamamen mutluyum. Asla âşık olmayacağım."

Mariana gülümsedi. Böyle konuştuğunda sesi ne kadar genç geliyor, diye düşündü. *Durgun sular, derin olurlar*. Mariana, Zoe ne kadar itiraz etse de aşka düştüğünde bunun sert ve derinden olacağını tahmin ediyordu.

"Bir gün," dedi Mariana, "göreceksin bak. Senin de başına gelecek."

"Yok." Zoe başını salladı. "Ben almayayım, teşekkürler. Gördüğüm kadarıyla aşk sadece üzüntü getiriyor."

Mariana elinde olmadan güldü. "Bu biraz kötümser oldu."

"*Gerçekçi* demek istemedin mi?"

"Alakası yok."

"Peki ya sen ve Sebastian?"

Mariana bu darbeye hazırlıksızdı, kesinlikle bel altı bir vuruştu, üstelik ne kadar da aldırışsız bir tavırla gelmişti. Mariana'nın yeniden sesine kavuşması biraz sürdü.

"Sebastian bana üzüntüden çok daha fazlasını getirdi."

Zoe anında mahcup oldu. "Özür dilerim. Seni üzmek istemedim... ben—"

"Üzülmedim. Sorun yok."

Ama sorun yok değildi. Burada olmak, bu güzel restoranda şampanya içmek bir süre rol yapmalarına –cinayetten ve tüm tatsızlıklardan kaçmalarına– ve andan ibaret minik bir baloncuk içinde mutlu mutlu var olmalarına olanak sağlamıştı. Oysa şimdi Zoe bu balonu patlatmış, Mariana tüm üzüntüsünün, endişesinin ve korkusunun yeniden hücum ettiğini hissetmişti.

Bir süre sessizce yemeklerini yediler. Sonra Mariana alçak sesle şöyle dedi:

"Zoe. Nasılsın...? Tara konusunda?"

Zoe bir an cevap vermedi. Omuz silkti. Başını kaldırmadı.

"Pekâlâ. İyi değilim. Aklımdan atamıyorum – ölüş şeklini yani. Yapamıyorum... kafamdan çıkaramıyorum."

Zoe, Mariana'ya baktı ve Mariana onun yaşadığı hüsranın sancısını hissetti; her şeyi yoluna koymak, Zoe küçük bir kızken yaptığı gibi –yarasını bandajlayıp onu öperek– acısını alıp götürmek istiyordu ama bunu yapamayacağını biliyordu. Masanın üzerinden uzanıp elini sıktı.

"Şu an inanması zor, biliyorum – ama gitgide kolaylaşacak."

"Öyle mi dersin?" Zoe omuz silkti. "Sebastian öleli bir yıldan fazla oldu ve hiç de kolaylaşmadı. Hâlâ acıyor."

"Biliyorum." Mariana başını salladı. Zoe'ye karşı çıkmak içinden gelmedi. Kız haklıydı, bu yüzden bir anlamı yoktu. "Elimizden gelecek tek şey," dedi, "onların anısını onurlandırmaya çalışmak... mümkün olan en iyi şekilde."

Zoe bakışlarına karşılık verdi ve başını salladı. "Peki."

Mariana devam etti: "Ki Tara'yı onurlandırmanın en iyi yolu—"

"Onu yakalamak mı?"

"Evet. Onu yakalamak."

Bu düşünce Zoe'yi rahatlamıştı sanki. Başını salladı. "O zaman, bir ilerleme mi kaydettin yani?"

"Aslında evet." Mariana gülümsedi. "Tara'nın yatakçısı Elsie ile konuştum. Dedi ki—"

"Of ya." Zoe gözlerini devirdi. "Bak şunu bil, Elsie sosyopattır ve Tara ondan *nefret* ederdi."

"Ah, sahi mi? Elsie çok yakın olduklarını söyledi... Ayrıca senin ona terbiyesizlik yaptığını söyledi."

"Çünkü o bir *psikopat*, bu yüzden öyle davrandım. Tüylerimi ürpertiyor o kadın."

Mariana, Elsie için "psikopat" ifadesini kullanmazdı ama Zoe'nin izlenimine tamamen karşı da sayılmazdı. "Yine de terbiyesizlik sana yakışmıyor." Duraksadı. "Bir de Elsie senin bu konuda bana anlattığından daha fazlasını bildiğini ima etti."

Dikkatle Zoe'yi izledi. Ama Zoe sadece omuz silkti.

"Ne derse desin. Tara'nın ona odaya girmesini yasakladığını da söyledi mi peki? Sürekli kapıyı çalmadan içeri daldığını

ve Tara'yı duştan çıkarken basmaya çalıştığını anlattı mı? Kızı resmen gözetliyordu."

"Anladım." Mariana bir an düşündü, sonra elini cebine attı. "Peki bunun hakkında ne düşünüyorsun?"

Tara'nın odasında bulduğu kartpostalı çıkardı. Alıntıyı tercüme etti ve Zoe'ye ne düşündüğünü sordu. "Sence bunu Tara'nın yazmış olması mümkün mü?"

Zoe başını iki yana salladı. "Sanmam."

"Neden böyle diyorsun?"

"Eh, Tara'nın Yunan Tragedyası'nı bir tarafına taktığı yoktu da ondan, dürüst olmak gerekirse."

Mariana istemeden gülümsedi. "Kim göndermiş olabilir, herhangi bir fikrin var mı peki?"

"Yok valla. Çok acayip ama. Tüyler ürpertici bir not."

"Peki ya Profesör Fosca?"

"Ne olmuş ona?"

"O göndermiş olabilir mi sence?"

Zoe omuz silkti. İkna olmuş görünmüyordu. "Yani, belki – ama neden Eski Yunanca bir mesaj göndersin ki? Hem neden bu mesaj?"

"Neden gerçekten?" Mariana kendi kendine başını salladı. Bir an Zoe'yi gözledi. "Bana ondan bahsetsene. Profesörden."

"Nesinden bahsedeyim?"

"Mesela nasıl biri?"

Zoe, yüzünde hafif çatık bir kaş belirirken omuz silkti. "Biliyor musun, Mariana, aslında sana ondan bahsetmiştim, burada ilk hocalık yapmaya başladığında. Sana ve Sebastian'a anlatmıştım."

"Hadi ya?" Mariana anıyı hatırlarken başını salladı. "Aha, evet – Amerikalı profesör. Tamam. Şimdi hatırladım."

"Ya?"

"Evet, nedense aklımda kalmış. Hatırlıyorum da Sebastian senin ona âşık olup olmadığını merak etmişti."

Zoe surat astı. "Eh, yanılmış demek ki. Değilim."

Zoe bunu o kadar savunmacı bir tavırla, o kadar beklenmedik bir hiddetle söylemişti ki Mariana birden Zoe'nin *sahiden* de âşık olup olmadığını merak etti – peki ya öyleyse? Öğrencilerin öğretmenlere âşık olması hiç de olağandışı bir durum değildi; hele söz konusu olan bilhassa Edward Fosca kadar karizmatik ve yakışıklı bir adamsa.

Ancak öte yandan, Zoe'yi yanlış okuyordu belki de... Belki de büsbütün başka bir şey sezmişti.

Şimdilik konuyu uzatmamaya karar verdi.

9

Öğle yemeğinden sonra nehir kenarından yürüyüp okula geri döndüler.

Zoe çikolatalı dondurma aldı ve kendini onu yemeye kaptırdı. Bir süre dostane bir sessizlik içinde yürüdüler.

Tüm bu süre boyunca Mariana'nın zihninde ikili bir görüntü vardı sanki – şu an gördüğünün üstüne yansıyan soluk, ikinci bir resim: birebir aynı kırık ve çatlak taşlardan oluşan yolda, yine dondurma yiyen Zoe'nin küçük kızlığının anısı. Mariana'nın öğrencilik zamanındaki o ziyarette küçük Zoe, Sebastian'la ilk kez tanışmıştı. Zoe'nin utangaçlığını ve Sebastian'ın küçük bir sihirbazlık hilesiyle kulağının arkasından metal para çıkarıp bu çekingenliği nasıl aştığını hatırladı ki bu numara onu yıllar boyu mutlu etmeyi sürdürmüştü.

Elbette şimdi Sebastian da onlarla yürüyordu; âna yansıyan bir başka hayalet de oydu.

İnsan ne tuhaf şeyleri hatırlıyor. Mariana yanından geçtikleri eski, yıpranmış, ahşap banka bakış attı. Mariana'nın final sınavından sonra burada Sebastian'la oturmuş, *crème de cassis* likörüyle *prosecco* şarabını karıştırıp Sebastian'ın önceki gece partiden çaldığı mavi Gauloises sigarasını içerek kutlama yapmışlardı. Onu öpüşünü, tütünlü ve hafif likörlü dudaklarıyla öpücüklerinin ne kadar tatlı olduğunu hatırladı.

Zoe ona baktı. "Çok sessizsin. İyi misin?"

Mariana başını salladı. "Biraz oturabilir miyiz?" Hemen ardından çabucak, "Bu banka değil," dedi ve daha ötedeki başka bir bankı gösterdi. "Şuna."

Banka yürüyüp oturdular.

Suyun hemen kenarında, bir söğüt ağacının benekli gölgesinde huzurlu bir yerdi. Söğüdün dalları esintiyle hareket ediyor, uçları suda tembelce iz bırakıyordu. Mariana köprünün altından suda sürüklenen bir sandalın geçişini seyretti.

Sonra bir kuğu süzülerek geldi ve Mariana'nın gözleri onu takip etti.

Kuğu turuncu bir gagaya ve gözlerini kuşatan kara lekelere sahipti. Hırpalanmış bir hali vardı. Bir zamanlar parlak tüyleri kirli, boyun çevresinin rengi atmış, nehirden yeşile boyanmıştı. Buna rağmen heybetli bir hayvandı; perişan ama sakin, son derece asil. Uzun boynunu çevirdi ve Mariana'nın yönüne baktı.

Ona mı öyle geliyordu yoksa hayvan doğrudan ona mı bakıyordu?

Kuğu bir an onun bakışlarına kenetlendi. Siyah gözleri, sanki zekâsıyla hava atarak onu ölçüp biçiyordu.

Derken bakışma faslı sona erdi. Hayvan başını çevirdi, Mariana bir kenara bırakıldı – unutuldu gitti. Mariana, köprünün altından kayboluşunu izledi.

"E anlat bakalım," dedi Zoe'ye bakarak. "Demek ondan hoşlanmıyorsun, ha?"

"Profesör Fosca'dan mı? Ben öyle bir şey demedim."

"Bende öyle bir izlenim kalmış demek ki. Doğru mu peki?"

Zoe omuz silkti. "Bilmem ki... Profesör... *gözümü kamaştırıyor*, sanırım."

Mariana buna şaşırdı ve tam olarak ne kastettiğini anlamadı. "Gözünü kamaştırması mı hoşuna gitmiyor yani?"

"Gitmiyor tabii ki." Zoe başını iki yana salladı. "Ben nereye gittiğimi görmeyi severim. Ve onda bir şey var... nasıl tarif

etsem bilemiyorum... sanki *rol yapıyor*... sanki göründüğü kişi değil. Sanki gerçekte kim olduğunu görmeni istemiyor. Ama belki yanılıyorumdur... Başka herkes ona bayılıyor."

"Evet, Clarissa onun çok popüler olduğunu söyledi."

"Aklın almaz. Tarikat gibiler. Hele kızlar."

Mariana birdenbire Tara'nın töreninde Fosca'nın çevresine toplanan beyazlar içindeki kızları anımsadı. "Tara'nın arkadaşlarını mı kastediyorsun? Şu kız grubu? Senin de arkadaşın değiller mi?"

Zoe hiddetle başını salladı. "İmkânı yok. Vebadan kaçar gibi kaçıyorum onlardan."

"Anladım. Pek popüler değiller sanki."

Zoe ona manidar bir bakış attı. "Kime sorduğuna göre değişir."

"Yani?"

"Yani, onlar Profesör Fosca'nın gözdeleri... Onun *hayran kulübü*."

"Hayran kulübü derken?"

Zoe omuz silkti. "Onun özel çalışma grubundalar. Gizli cemiyet."

"Neden gizli?"

"Sadece *onlara* özel. Onun 'özel' öğrencileri için." Zoe gözlerini devirdi. "Onlara Genç Kızlar diyor. Senin de duyduğun en aptalca şey değil mi bu?"

"Genç Kızlar mı?" Mariana kaşlarını çattı. "Hepsi kız yani?"

"Hı-hı."

"Anlıyorum."

Ki Mariana bir anlayışa varmıştı sahiden. Hiç değilse tüm bunların nereye varabileceğine, Zoe'nin neden bu kadar suskun davrandığına dair bir ipucu belirmeye başlamıştı.

"Peki Tara, şu Genç Kızlar'dan biri miydi?"

"Evet." Zoe başını salladı. "Öyleydi."

"Anladım. Peki ya diğerleri? Onlarla tanışabilir miyim?"

Zoe suratını astı. "Bunu istiyor musun sahiden? Pek dost canlısı sayılmazlar."

"Neredeler şu an?"

"Şu an mı?" Zoe saatine baktı. "Valla Profesör Fosca'nın dersi yarım saate başlıyor. Herkes oradadır."

Mariana başını salladı. "O zaman biz de orada olalım."

10

Mariana ve Zoe, dersin başlamasına birkaç dakika kala İngilizce Fakültesine geldiler.

Amfi binasının dışındaki panoya bakıp günün programına göz attılar. Profesör Fosca'nın öğleden sonraki dersi üst kattaki en büyük odadaydı. Yukarı çıktılar.

Amfi en aşağısındaki kürsülü ve mikrofonlu sahneye doğru alçalan koyu renkli ahşap sıraların dizili olduğu geniş, iyi aydınlatılmış bir salondu.

Clarissa, Fosca'nın derslerinin gördüğü rağbet konusunda haklıydı – oditoryum tıklım tıkıştı. Arkada, ta en yukarıda boş kalmış iki koltuk buldular. Katılımcılar beklerken adeta elle tutulur bir heves duygusu vardı ve Yunan tragedyası üzerine bir konferanstan çok bir konsere ya da tiyatro gösterisine benziyordu, diye düşündü Mariana.

Derken Profesör Fosca içeri girdi.

Şık siyah bir takım elbise giymişti ve saçları arkadan toplanmış, sıkı bir düğümle bağlanmıştı. Elinde tuttuğu not dosyasıyla sahneye yürüyüp kürsüye çıktı. Mikrofonu ayarladı, bir an odaya göz gezdirdi, sonra başını eğerek selam verdi.

Seyircilerde bir heyecan dalgası oluştu. Tüm konuşmalar suskunluğa boğuldu. Mariana az da olsa şüphelenmekten kendini alıkoyamadı – grup terapisindeki deneyimleri ona bir kural olarak, öğretmenine âşık olan herhangi bir gruptan kuşku

duymasını söylüyordu; bu tip durumlar nadiren iyi sonuç verirdi. Fosca o an Mariana'nın gözünde öğretim görevlisinden çok düşüncelere dalmış bir pop stara benziyordu ve Mariana onun şarkı söylemesini yarı bekler bir haldeydi. Ancak adam başını kaldırdığında şarkı söylemedi. Onun şaşkın bakışları karşısında gözleri yaşlarla doluydu.

"Bugün," dedi Fosca, "Tara hakkında konuşmak istiyorum."

Mariana etrafında fısıldaşmalar duydu ve kafaların birbirine döndüğünü, karşılıklı bakışlar atıldığını gördü; öğrencilerin beklediği şey de buydu meğer. Hatta birkaçının ağlamaya başladığını fark etti.

Fosca'nın silmediği gözyaşları, gözlerinden dökülüp yanaklarına düştü. Adam onlara tepki vermeyi reddederken sesi sakin ve sabit kaldı. Kendini o kadar iyi yansıtıyor ki, diye düşündü Mariana, aslında mikrofona bile ihtiyacı yoktu.

Ne demişti Zoe? Her zaman rol mü yapıyor demişti? Sahiden öyleyse, performans o kadar iyiydi ki Mariana da –diğer seyirciler gibi– etkilenmeden edememişti.

"Çoğunuzun bildiği gibi," dedi Fosca, "Tara benim öğrencilerimden biriydi. Ben burada dikilirken... yüreğim buruk. Az kalsın 'umutsuz' diyecektim. Bugünkü dersi iptal etmek istemiştim. Ama Tara'nın en sevdiğim yanı onun gücü, onun korkusuzluğuydu – ve o bizim umutsuzluğa kapılmamızı, nefrete yenik düşmemizi istemezdi. Bizler devam etmeliyiz. Kötülüğe karşı tek savunmamız... arkadaşımızı onurlandırmanın en iyi yolu budur. Ben bugün Tara için buradayım. Keza sizler de."

Seyircilerden gürültülü alkışlar ve tezahüratlar yükseldi. Adam başını eğerek onayladı. Notlarını toplayıp yeniden kafasını kaldırdı. "Ve şimdi, bayanlar baylar – işe koyulalım."

Profesör Fosca, etkileyici bir hatipti. Notlarına nadiren başvuruyor, tüm dersi doğaçlama anlattığı izlenimini veriyordu. Hareketli, ilgi çekici, esprili, tutkulu – en önemlisi zihnen

mevcuttu; sanki izleyicilerinin her üyesiyle tek tek ve doğrudan iletişim kuruyordu.

"Bugün," dedi, "diğer şeylerin yanı sıra Yunan tragedyasında *eşik* kavramından bahsetmenin iyi bir fikir olacağını düşündüm. Bu ne anlama geliyor peki? Ölümle onursuzluk arasında seçime zorlanan Antigone'yi düşünün; ya da Yunanistan için ölmeye hazırlanan İphigeneia'yı; ya da kendini kör edip yollara düşmeye karar veren Oidipus'u. *Eşik*, iki dünya arasındadır... yaşamın sınırıdır... orada her şeyden sıyrılırsınız; bu yaşamın ötesine geçer, onun ötesinde bir şey deneyimlersiniz. Ve işte başarılı bir tragedya, bunun nasıl bir his olduğuna dair fikir verir bize."

Fosca bunun üzerine arkasındaki büyük ekrana bir slayt yansıttı. Çıplak bir delikanlıyla iki yanında duran birer kadının sağ ellerini ona uzattıkları mermer bir rölyefti.

"Bu iki hanımefendiyi tanıyanınız var mı?"

Sallanan kafalardan bir deniz oluştu. Mariana kim olduklarına dair ufak bir sezgiye sahipti ve yanılmış olmayı umuyordu.

"Bu iki tanrıça," dedi, "bir delikanlıyı Eleusis'in gizli kültüne kabul etmek üzereler. Bunlar tabii ki Demeter ve kızı Persephone."

Mariana nefesini tuttu. Dikkati dağılmasın diye elinden geleni yaptı. Odaklanmaya çalıştı.

"Bu, Eleusis kültüdür," dedi Fosca. "Eleusis'in gizli ritüeli... yaşamla ölüm arasında olmanın, ölümün ötesine geçmenin eşiğindeki deneyimi tam olarak yansıtıyor. Peki neydi bu kült? Eleusis, Genç Kız olarak bilinen ölüm tanrıçasının, Yeraltı kraliçesi Persephone'nin hikâyesidir..."

Fosca konuşurken bir an gözleri Mariana'nınkileri yakaladı. Neredeyse anlaşılmayacak kadar hafif gülümsedi.

Biliyor, diye düşündü. *Sebastian'a ne olduğunu biliyor ve bunu bu yüzden yapıyor. Bana eziyet etmek için.*

Ama nasıl... nasıl bilebilirdi? Bilemezdi. Mümkün değildi. Kimseye, hatta Zoe'ye bile söylememişti. Bu sadece bir tesadüftü, hepsi bu. *Hiçbir şey* ifade etmiyordu. Kendini zorla sakinleştirmeye, adamın söylediklerine odaklanmaya çalıştı.

"Demeter kızını Eleusis'te kaybettiğinde, Zeus mecburen müdahale edene kadar dünyayı bir kış karanlığına sürükledi. Persephone'nin her sene altı aylığına ölüler diyarından dönmesine müsaade etti ki işte bu bizim baharımızı ve yazımızı oluşturuyor. Diğer altı ay boyunca ise Ölüler Ülkesinde yaşayacaktı ki bu da bizim sonbahar ve kışımız. Işık ve karanlık – yaşam ve ölüm. Persephone'nin yaşamdan ölüme, sonra yeniden yaşama yaptığı bu yolculuk, Eleusis kültünü doğurdu. İşte orada, yani Eleusis'te, Yeraltının girişinde *siz de* bu gizli ritüele katılabilir, tanrıçayla aynı deneyimi yaşayabilirsiniz."

Sesini alçalttı ve Mariana, söylediği hiçbir sözcüğü kaçırmamak için kafaların nasıl öne eğildiğini, boyunların zürafa gibi uzadığını gördü. Adam onları avucunun içine almıştı.

"Eleusis'teki ritüellerin gerçek doğası binlerce yıl sır olarak kaldı," dedi. "Bu ayinlerin, sırların hakkında 'konuşulamazdı' çünkü bunlar bizi zaten kelimelerin ötesindeki bir şeye ulaştırma girişimiydi. Bu ritüelleri deneyimleyen insanlar, bir daha asla eskisi gibi olmazlardı. Görüntülerin tezahür ettiğine, hayaletlerin görüldüğüne dair hikâyeler ve öbür dünyaya yolculuk öyküleri anlatılırdı. Ayinler –erkek, kadın, köle veya çocuk– herkese açık olduğundan kişinin Yunan olmasına bile gerek yoktu. Tek şart, ne söylendiğini anlayabilmek için Yunanca *bilmek* gerektiğiydi. Ritüele hazırlık sırasında arpadan yapılan *kykeon* adında bir içki içilirdi. Ancak özel seçilen arpada halüsinojen etkiye sahip, çavdarmahmuzu adı verilen siyah bir mantar olurdu ki binlerce yıl sonra bundan LSD üretilecekti. Yunanlılar haberleri olsun olmasın hafif bir uyuşturucu etkisi yaşıyorlardı. İşte gördükleri kimi tezahürlerin sebebi bu olabilir."

Fosca bunu göz kırparak söyledi ve kahkahalarla karşılandı. Kahkahaların sönmesine izin verdi ve daha ciddi bir tonda devam etti.

"Bir hayal edin. Sadece bir saniyeliğine. Orada olduğunuzu hayal edin – o heyecanı ve korkuyu hayal edin. Gece yarısı Ölüler Kâhini'yle buluşan tüm o insanlar... rahipler tarafından koca kayanın içindeki oyuklara... içerideki mağaralara götürülüyorlar. Yegâne ışık kaynağı, rahiplerin taşıdığı meşaleler. Ne kadar karanlık ve dumanlıydı kim bilir. Soğuk ve ıslak taşlar, Yeraltının gitgide daha derinlerine iniyor, geniş bir odaya uzanıyor: Ölüler Ülkesinin tam sınırındaki *eşik*. Telesterion, gizem törenlerinin gerçekleştiği yer. Muazzam bir taş yapıt, kule gibi yükselen kırk iki mermer sütun. Aynı anda binlerce üye adayını barındırıyor; hatta öyle büyük ki bir başka tapınak, Genç Kız'ın kutsal emanetlerinin saklandığı ve sadece rahiplerin girebildiği kutsal Anaktoron bile içine sığıyor.

Fosca konuşurken siyah gözleri parladı. Sözcükleriyle büyü yapıp görüntüyü çağırmışçasına, anlattığı her şeyi gözlerinin önünde görüyordu.

"Orada tam olarak ne meydana geldiğini asla bilemeyeceğiz –neticede Eleusis'in gizem törenleri, adı üstünde bir *gizem* olarak kalmayı sürdürüyorlar– ancak şafakta yeni üyeler oradan ölüm ve yeniden doğuş deneyiminden geçmiş olarak, insan olmanın manasına dair yeni bir idrakla ışığa çıkarlardı."

Durdu ve bir süre seyircilere baktı. Artık farklı bir tonda –sessiz, tutkulu, duygusal bir tonda– konuşuyordu.

"Size şunu söyleyeyim, o eski Yunan tragedyalarının konusu tam olarak *budur* işte. İnsan olmanın manası. Yaşamanın manası. Eğer onları okurken bunu gözden kaçırırsanız, tek gördüğünüz bir sürü ölü kelimeden ibaret olursa, o zaman tüm bu lanet şeylerin özünü kaçırıyorsunuz demektir. Ben sadece oyunlarda söz etmiyorum – *şu anki* yaşamlarınızdan söz ediyorum. Eğer bu öteye geçişin farkında değilseniz, parçası

olduğunuz için kendinizi şanslı saymanız gereken bu yaşam ve ölümün görkemli gizemine uyanık değilseniz... bu sizi neşeyle doldurmuyor, sizi huşu içinde bırakmıyorsa... o zaman ha ölmüşsünüz ha yaşıyorsunuz hiç fark etmez. Tragedyaların mesajı budur. Mucizenin parçası olun. Kendi hatırınız için... Tara'nın hatırı için... hayatı yaşayın."

İğne atsan duyulacak bir sessizlik. Derken birden patlayan yüksek, duygusal, kendiliğinden kopan alkışlar.

Alkışlar bir süre devam etti.

II

Zoe ve Mariana amfiden çıkmak için merdivenlerde sıraya girdiler.

"Eee?" dedi Zoe ona meraklı bir bakış atarak. "Nasıl buldun?"

Mariana güldü. "Biliyor musun, 'göz kamaştırıcı' güzel ifadeymiş."

Zoe gülümsedi. "Demiştim."

Gün ışığına çıktılar. Mariana etrafta aylak aylak dolanan öğrenci kalabalığının üstüne düşündü. "Onlar buradalar mı? Genç Kızlar?"

Zoe başını sallayarak gösterdi. "Şuradalar."

Bankın çevresine toplanmış altı genç kadına işaret etti. Dördü ayakta, ikisi oturuyor, bazıları sigara içiyordu.

Fakültede dolanan öğrencilerin aksine bu kızlar pejmürde kılıklı ya da zibidi gibi giyinmemişti. Giysileri zarif ve pahalı duruyordu. Hepsi bakımlı, makyajlı, derli toplu, manikürlüydü. Hepsinden öte en ayırt edici özellikleri hal ve tavırlarıydı: Besbelli bir özgüven, hatta üstünlük havası taşıyorlardı.

Mariana bir an üstlerine düşündü. "Dostane görünmüyorlar; haklıymışsın."

"Değiller zaten. Çok züppedirler. Kendilerini çok 'mühim' sayarlar. Gerçi öyleler sanırım. Yine de..."

"Neden böyle diyorsun? Neden mühimler?"

Zoe omuz silkti. "Şey..." Bankın koluna tünemiş uzun boylu sarışını işaret etti. "Mesela şuradaki, Carla Clarke. Babası *Cassian Clarke*."

"Kim?"

"Aman be Mariana! Aktör. Çok meşhurdur."

Mariana gülümsedi. "Anladım. Tamam. Peki ya diğerleri?"

Zoe, grubun diğer üyelerini çaktırmadan gösterip devam etti. "Soldaki, kısa siyah saçlı güzel kız var ya? Natasha. Rus. Babası oligark mıymış ne – Rusya'nın yarısı onunmuş... Diya, bir Hint prensesi, geçen yıl üniversitede en yüksek dereceyi kazandı. Dâhi denebilir. Konuştuğu kızsa Veronica ve onun babası da senatör; sanırım başkan adayıymış..." Mariana'ya baktı. "Tabloyu gördün mü?"

"Gördüm. Demek istediğin zekiler ve son derece imtiyazlılar."

Zoe başını salladı. "Sırf tatillerini dinlemek bile insanı kusturmaya yeter. Varsa yoksa yatlar, kendilerine ait adalar, kayak tesisli dağ evleri..."

Mariana gülümsedi. "Hayal edebiliyorum."

"Herkesin nefret etmesine şaşmamalı."

Mariana ona bakış attı. "Herkes onlardan nefret mi ediyor?"

Zoe omuz silkti. "Yani, en azından herkes kıskanıyor."

Mariana bir an düşündü. "Peki. Bir deneyelim bakalım."

"Nasıl yani?"

"Onlarla konuşalım – Tara ve Fosca hakkında."

"Şimdi mi?" Zoe başını sağa sola salladı. "Hayatta olmaz. Asla işe yaramaz."

"Nedenmiş?"

"Seni tanımıyorlar, yani ağızlarını bıçak açmayacaktır... ya da sana sırt çevireceklerdir... özellikle de profesörden bahsedersen. Güven bana, yapma."

"Onlardan korkuyormuşsun gibi geldi."

Zoe başını salladı. "Evet. Tüylerimi ürpertiyorlar."

Mariana buna cevap veremeden Profesör Fosca'nın amfi binasından yürüyerek çıktığını gördü. Adam kızların yanına gitti ve birbirlerine iyice sokulup samimi bir havayla fısıldaştılar.

"Hadi," dedi Mariana.

"Ne? Hayır Mariana, yapma—"

Ama Zoe'ye aldırış etmedi ve kararlı adımlarla Fosca ve öğrencilerin yanına doğru yürüdü.

Mariana yaklaşırken adam başını kaldırdı. Gülümsedi.

"İyi günler Mariana," dedi Fosca. "Yanılmıyorsam seni konferans salonunda gördüm."

"Doğru."

"Hoşuna gitmiştir umarım."

Mariana doğru sözcükleri aradı. "Oldukça... aydınlatıcıydı. Çok etkileyiciydi."

"Teşekkür ederim."

Mariana profesörün etrafına toplanan genç kadınlara baktı. "Bunlar sizin öğrencileriniz mi?"

Fosca genç kadınlara hafif bir tebessümle baktı. "Kimisi. Aralarında nispeten daha dikkat çekici olanları."

Mariana öğrencilere gülümsedi. Bakışlarına duygusuz gözlerle ve duvar gibi ifadelerle karşılık verdiler.

"Adım Mariana," dedi. "Zoe'nin teyzesiyim."

Etrafına baktı ama Zoe peşinden gelmemişti ve görünürde yoktu. Mariana gülümseyerek diğerlerine döndü.

"Söylemeden edemeyeceğim, Tara'nın töreninde sizi fark etmemek elde değildi. Beyazlara bürünmüş halinizle ne kadar dikkat çekiciydiniz." Onlara bir tebessüm gönderdi. "Neden, merak ettim."

Hafif bir tereddüt oldu. Sonra aralarından biri, Diya, Fosca'ya bir bakış atıp şöyle dedi: "Benim fikrimdi. Hindistan'da cenazelerde hep beyaz giyeriz. Bir de beyaz Tara'nın en sevdiği renkti. İşte..."

Omuz silkti ve başka bir kız onun yerine cümleyi tamamladı.

"İşte bu yüzden, onun anısına beyaz giydik."

"Siyahtan nefret ederdi," dedi bir başkası.

"Anladım," dedi Mariana başını sallayarak. "Sahiden dikkat çekiciydi."

Kızlara tekrar gülümsedi. Geri gülümsemediler.

Hafif bir duraksama oldu. Mariana, Fosca'ya baktı. "Profesör. Sizden bir iyilik isteyecektim."

"Buyurun."

"Eee... dekan benden bir psikoterapist olarak öğrencilerle birkaç gayriresmi sohbet yapmamı, olanlarla nasıl başa çıktıklarını öğrenmemi istedi." Kızlara göz gezdirdi. "Öğrencilerinizden bazılarını ödünç alabilir miyim?"

Mariana bunu elinden geldiğince masumane bir edayla söylemişti oysa şu an kızlara bakmayı sürdürürken Fosca'nın lazer misali gözlerini üzerinde hissedebiliyordu. Dik dik ona bakıyor, onu tartmaya çalışıyordu. Adamın düşündüğünü, samimi mi yoksa gizlice onu mu yoklamaya çalışıyor diye merak ettiğini hayal edebiliyordu. Fosca, saatine bir baktı.

"Derse başlamak üzereyiz," dedi. "Ama sanırım birkaçını size ayırabilirim." Kızlardan ikisine başını salladı. "Veronica? Serena? Ne dersiniz?"

İki genç kadın Mariana'ya baktılar. Duygularını okumak imkânsızdı.

"Tabii," dedi Veronica omuz silkerek. Amerikan aksanıyla konuşuyordu. "Gerçi, zaten bir psikiyatristim var ama... bir içki ısmarlarsa hayır demem."

Serena başını salladı. "Ben de."

"Tamamdır o zaman. Birer içki olsun bakalım." Mariana, Fosca'ya gülümsedi. "Teşekkür ederim."

Fosca'nın siyah gözleri Mariana'nın yüzüne kenetlendi. Adam ona geri gülümsedi.

"Benim için bir zevk, Mariana. Umarım aradığın her şeyi bulursun."

12

Mariana, İngilizce Fakültesinden çıkarken Zoe'yi girişin orada bir kuytuya çekilmiş halde buldu. Onlara katılmasını istedi ve Zoe içki teklifi üzerine temkinli bir edayla kabul etti. Ana Avlunun bir köşesindeki St. Christopher okul barının yolunu tuttular.

Okul barı büsbütün ahşaptan yapılmıştı. Eski ve eğri büğrü parkeleriyle, meşe panelli duvarlarıyla büyük, ahşap bir bardı. Mariana ve üç genç kadın dışarıdaki sarmaşık kaplı duvara bakan pencere kenarında meşeden yapılmış büyük bir masanın başına oturdular. Mariana, Zoe'nin yanına, Veronica'yla Serena'nın karşısına oturdu.

Veronica'yı Tara'nın töreninden anımsıyordu; İncil'den dokunaklı okuma yapan kızdı. Adı Veronica Drake'ti ve siyaset içinde yer alan zengin, Amerikalı bir aileden geliyordu. Babası Washington'da senatördü.

Veronica göz alıcıydı ve bunun farkındaydı. Uzun ve sarı saçları, ayrıca konuşurken onları savurup oynamak gibi bir huyu vardı. Ağır makyaj yapmış, ağzını ve iri mavi gözlerini öne çıkarmıştı. Vücudu çok güzeldi ve dar kotuyla bunu gösteriyordu. Doğduğundan beri her türlü imtiyaza sahip birinin artık farkında bile olmadan sergilediği o otoriter havaya sahipti.

Veronica bir büyük Guinness söyleyip çabucak bitirdi. Çok konuşkandı. Konuşmasında çok hafif de olsa tumturaklı bir üslup vardı. Mariana diksiyon dersleri alıp almadığını merak

etti. Veronica mezun olduktan sonra aktris olmayı planladığını anlatınca şaşırmadı. Mariana makyajın, tavırların ve diksiyonun altında bambaşka biri olduğunu düşünüyordu ama kim olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu, keza Veronica'nın da olmadığından şüpheleniyordu.

Bir hafta sonra Veronica'nın yirminci yaş günüydü. Okulda mevcut olan tatsız duruma rağmen parti düzenlemeye çalışıyordu.

"Hayat devam etmeli, öyle değil mi? Tara da böyle olsun isterdi. Neyse, Londra'da Groucho Club'da özel bir oda kapatıyorum. Zoe, sen de gelmelisin," diye ekledi pek de inandırıcı olmayan bir tonda.

Zoe homurdanıp dikkatini içkisine verdi.

Mariana diğer kıza, sessizce beyaz şarabını yudumlayan Serena Lewis'e baktı. Serena'nın ince, minyon bir yapısı vardı ve orada oturuş şekli Mariana'ya dala tünemiş, her şeyi izleyen ama hiçbir şey söylemeyen küçük bir kuşu anımsattı.

Veronica'nın aksine Serena hiç makyaj yapmamıştı, gerçi ihtiyaç duyduğundan değil hani. Pürüzsüz, kusursuz bir teni vardı. Uzun siyah saçları sımsıkı örülmüştü ve uçuk pembe bir bluzla diz altına kadar inen bir etek giymişti.

Serena Singapurluydu ama üst üste gittiği yatılı İngiliz okullarında büyümüştü. Yumuşak bir sese, kendini belli eden üst sınıf İngiliz aksanına sahipti. Veronica ne kadar dışadönükse Serena o kadar içedönüktü. İkide bir telefonuna bakıyor, eli bir mıknatıs gibi ona çekiliyordu.

"Bana Profesör Fosca'dan bahsedin," dedi Mariana.

"Nesinden?"

"Duyduğuma göre o ve Tara oldukça yakınlarmış."

"Bunu nereden duydunuz bilmiyorum. *Hiç de* yakın değillerdi." Veronica, Serena'ya döndü. "Haksız mıyım?"

Konuşmaya mecbur bırakılan Serena, başını mesaj çektiği telefonundan kaldırdı ve yanlara salladı. "Hem de hiç. Profesör, Tara'ya karşı nazikti oysa kız onu sadece kullanıyordu."

"Kullanıyor muydu?" dedi Mariana. "Nasıl kullanıyordu?"

"Serena öyle demek istemedi," dedi Veronica araya girerek. "Demek istediği, Tara onun zaman ve enerjisini boşa harcıyordu. Profesör Fosca bize çok emek veriyor, anlayacağınız. O, bulabileceğiniz en iyi öğretmendir."

Serena başını salladı. "O, dünyanın en harika öğretmenidir. En parlak zekâlı, en—"

Mariana methiyeyi kısa kesti. "Ben esas cinayet gecesini merak ediyorum."

Veronica omuz silkti. "Bütün akşam Profesör Fosca'yla birlikteydik. Bize odalarında özel ders veriyordu. Tara'nın da gelmesi gerekiyordu ama ortaya çıkmadı."

"Peki saat kaçtaydı bu?"

Veronica, Serena'ya bakış attı. "Sekizde başladı, değil mi? Sonra kaça kadar devam ettik? On mu?"

"Evet, herhalde. Ona kadar veya biraz geçe."

"Peki Profesör Fosca tüm bu süre boyunca yanınızda mıydı?"

İki kız aynı anda cevap verdiler.

Veronica, "Evet," dedi.

Serena, "Hayır," dedi.

Veronica'nın gözlerinde bir öfke parıltısı belirdi. Serena'ya suçlayıcı bir bakış attı. "Ne diyorsun ya sen?"

Serena sanki telaşa kapıldı. "Ay, ben... hiç işte. Yani sadece birkaç dakikalığına çıkmıştı, hepsi o. Dışarıda sigara içmeye."

Veronica sözünü geri aldı. "Ya, evet. Unutmuşum. Ama sadece bir dakikalığına çıkmıştı."

Serena başını salladı. "Astımım olduğu için ben dersteyken içeride sigara içmez. Çok düşüncelidir."

Gelen bir mesajla telefonu aniden bipledi. Kız üzerine atladı. Mesajı okurken yüzü aydınlandı.

"Benim kaçmam gerek," dedi Serena. "Biriyle buluşacağım da."

"Aha! Ne?" Veronica gözlerini devirdi. "Şu gizemli adam mı?"

Serena ona ters ters baktı. "Kes şunu."

Veronica güldü ve nağmeli bir sesle, "*Serena'nın gizli sevgilisi var*," dedi.

"O benim sevgilim değil."

"Ama onu gizliyor – kim olduğunu söylemiyor bize. Hatta *bana* bile." Kurnazca göz kırptı. "Merak ediyorum da acaba... *evli mi?*"

"Hayır, evli falan değil," dedi Serena kızararak. "*Hiçbir şey* değil – sadece bir arkadaş. Gitmem gerek."

"Aslında benim de," dedi Veronica. "Provam var." Zoe'ye tatlı tatlı gülümsedi. "*Malfi Düşesi*'ne seni seçmedikleri çok yazık oldu. Müthiş bir prodüksiyon olacak. Nikos, şu yönetmen, tam bir dâhi. Bir gün çok meşhur olacak." Veronica muzaffer bir edayla Mariana'ya baktı. "Düşesi *ben* oynuyorum."

"Öyledir tabii ki. Peki, benimle konuştuğun için teşekkür ederim, Veronica."

"Önemli değil."

Veronica, Mariana'ya sinsi bir bakış attı; sonra bardan ayrıldı, peşinden Serena çıktı.

"Iyy..." Zoe boş bardağını itti ve uzun bir iç çekti. "Söylemiştim sana. İllet ediyorlar insanı."

Mariana ona katılmıyor değildi. O da onlardan pek hoşlanmamıştı.

Ama daha da önemlisi Mariana, yıllar boyu hastalarla çalışmanın keskinleştirdiği sezgisiyle hem Veronica hem Serena'nın ona yalan söylediğini hissediyordu.

Ama ne konuda... ve niçin?

13

Yıllar boyunca, içinde durduğu dolabı açmaya bile korktum.

Ama bugün kendimi bir sandalyeye oturmuş o küçük hasır kutuya, o unutmak istediğim şeyler koleksiyonuna uzanmış ve onu elimde tutarken buldum.

Işığın altında oturup açtım. İçindekileri gözden geçirdim: birkaç kıza yazdığım ama asla göndermediğim zavallı, yalnızlık dolu aşk mektupları; çiftlik hayatıyla ilgili çocukça birkaç öykü; unutup gittiğim kimi kötü şiirler.

Ama Pandora'nın kutusundaki son şey, çok da iyi hatırladığım bir şeydi: o yaz, on ikimde annemi kaybettiğim o yaz tuttuğum kahverengi, deri günlük.

Günlüğü açtım ve sayfaları karıştırdım: olgunluktan yoksun, çocuksu bir elyazısıyla yazılmış uzun yazılar. Çok önemsiz göründü. Ancak bu sayfalarda yazanlar olmasa, hayatım çok farklı olurdu.

Kimi yerde yazıyı okuması zordu. Özellikle sonlara doğru sanki biraz aceleyle, bir delilik –ya da akıllılık– nöbetinde yazılmışçasına düzensiz ve kargacık burgacıktı. Ben orada otururken sanki bir sis perdesi kalkmaya başladı.

Ta o yaza, gençliğime geri uzanan bir yol belirdi.

Tanıdık bir yolculuktu. Rüyalarımda yeterince sık yaptığım bir yolculuk; dolambaçlı toprak yoldan çiftlik evine doğru.

Ben, geri dönmek istemiyorum.

Hatırlamak istemiyorum…

Yine de... bunu yapmam gerek. Çünkü bu sadece bir itiraf değil. Bu kaybedilenin, ortadan yok olmuş tüm umutların ve unutulmuş soruların arayışı. Bir açıklama arayışı, o çocuğun günlüğünde ima edilen korkunç sırların arayışı ve ben şimdi bir falcı gibi ona danışıyorum, kristal kürenin içine bakıyorum.

Tek fark, ben geleceğin peşinde değilim.

Geçmişi arıyorum.

14

Mariana saat dokuzda Fred'le Eagle'da buluşmaya gitti.

Eagle, Cambridge'deki en eski meyhaneydi ve bugün de 1600'lerde olduğu kadar popülerdi. Birbirine bağlanan küçük, ahşap panelli odalardan oluşuyordu. Mum ışığıyla aydınlatılıyor ve kuzu kızartma, biberiye, bira kokuyordu.

Ana salon, RAF* bar olarak biliniyordu. Birkaç sütunun ayakta tuttuğu eğri tavan, İkinci Dünya Savaşı'ndan kalma grafitilerle kaplıydı. Mariana barda beklerken başının üstündeki, ölülerden kalma mesajları fark etti. İngiliz ve Amerikalı pilotlar, isimlerini ve filo numaralarını tavana yazmak için kalem, mum, çakmak kullanmış, ayrıca rujla çıplak kadın karikatürleri çizmişlerdi.

Mariana, yeşil-siyah ekose gömlek giymiş bebek yüzlü barmenin dikkatini çekti. Adam bulaşık makinesinden buhar tüten bardak tepsisini çıkarırken gülümsedi. "Sana ne vereyim, güzelim?"

"Bir kadeh *sauvignon blanc*, lütfen."

"Geliyor."

Ona bir kadeh beyaz şarap koydu. Mariana parasını ödedi, sonra oturacak bir yer bakındı.

Nereye baksa el ele tutuşan, romantik sohbetler eden genç çiftler vardı. Sebastian'la her zaman oturdukları köşe masaya bakmayı reddetti.

* Royal Air Force (Kraliyet Hava Kuvvetleri) (*ç.n.*)

Saatine baktı. Dokuzu on geçiyordu.

Fred geç kalmıştı – belki de gelmeyecekti. Öyle olmasını umuyordu. On dakika bekleyecek, sonra gidecekti.

Pes edip köşe masaya baktı. Boştu. Böylece gidip oturdu.

Orada otururken tıpkı eskisi gibi parmak uçlarını tahta masadaki çatlaklarda gezdirdi. Burada oturmuş soğuk şarabı yudumlarken, gözlerini kapamış halde etrafını çevreleyen zamansız sohbet seslerini ve kahkahaları dinlerken, geçmişe ışınlandığını hayal edebiliyordu. Gözlerini kapalı tuttuğu sürece on dokuz yaşındaki haline; beyaz tişörtü ve dizi yırtık soluk mavi kotuyla Sebastian'ın ortaya çıkmasını beklediği zamana gidebilirdi.

"Merhaba," dedi ses.

Ama bu yanlış sesti –Sebastian'ın değildi– ve Mariana gözlerini açmadan önce, saniyeden de kısa bir süre afalladı. Sonra büyü bozuldu.

Ses, elinde bir büyük Guinness tutarak ona sırıtan Fred'e aitti. Gözleri parlıyordu ve yüzü kızarmıştı sanki.

"Geç kaldığım için özür dilerim. Dersim uzayınca yetişmek için bisikletle son sürat geleyim dedim... ve lamba direğinin tekine çarptım."

"İyi misin?"

"Ben iyiyim. Olan direğe oldu. Oturabilir miyim?"

Mariana başını salladı ve adam oturdu; Sebastian'ın sandalyesine. Mariana bir an başka masaya geçseler mi diye sormayı düşündü. Ama kendini tuttu. Ne demişti Clarissa? Omzundan geriye bakmaya bir son vermeliydi. Şimdiye odaklanması gerekiyordu.

Fred sırıttı. Cebinden küçük bir paket kuruyemiş çıkardı. Mariana'ya ikram etti. Mariana başını iki yana salladı.

Adam ağzına birkaç kaju attı ve katır kutur çiğnerken gözlerini Mariana'dan ayırmadı. Mariana onun bir şey söylemesini beklerken tuhaf bir duraksama oldu. Kendine kızmıştı. Bu hevesli delikanlıyla burada ne işi vardı? Ne kadar aptalca bir

fikirdi. Hiç alışık olmadığı kadar açıksözlü olmaya karar verdi. Neticede kaybedecek bir şeyi yoktu.

"Dinle," dedi. "Aramızda hiçbir şey olmayacak. Anlıyor musun? Asla."

Kaju fıstığının biri Fred'in boğazına kaçtı ve adam öksürmeye başladı. Birasından yuttu ve nefesini toplamayı başardı. "Özür dilerim," dedi mahcup bir ifadeyle. "Ben... ben bunu beklemiyordum. Mesaj alındı. Belli ki senin klasmanında değilim."

"Aptallaşma." Mariana başını iki yana salladı. "Olay o değil."

"Ne peki?"

Rahatsız bir halde omuz silkti. "Milyon tane neden var."

"Birini söyle."

"Benim için çok fazla gençsin."

"Ne?" Fred'in yüzü mosmor oldu. Hem öfkeli hem utanmış görünüyordu. "*Saçmalık*."

"Kaç yaşındasın?"

"O kadar da genç değilim – neredeyse yirmi dokuz oldum."

Mariana güldü. "İşte *saçmalık* bu esas."

"Neden? Sen kaç yaşındasın?"

"Yaşımı yukarı yuvarlamayacak kadar yaşlıyım. Otuz altı."

"Ne olmuş?" Fred omuz silkti. "Yaş önemli değil ki. Önemli olan sana ne hisset... yani insanın nasıl hissettiği." Ona baktı. "Biliyor musun? Trende seni ilk gördüğümde bir gün sana evlenme teklif edeceğime dair çok güçlü bir kehanet sezdim. Hatta sen de evet diyeceksin."

"Valla yanılmışsın o zaman."

"Neden? Yoksa sen... evli misin?"

"Evet... hayır... yani—"

"Sakın bana seni terk etti, deme! Büyük salaklık."

"Evet, ben de sık sık böyle düşünüyorum." Mariana iç çekti, sonra hemen aradan çıksın diye hızla konuştu. "O öldü. Yaklaşık bir yıl önce. Benim için bunun hakkında konuşmak zor."

"Üzgünüm." Fred yüreği çökmüş bir haldeydi. Bir an konuşmadı. "Aptal gibi hissediyorum şu an."

"Hissetme. Senin hatan değil."

Mariana birden çok yorgun hissetti ve kendine kızdı. Şarabını sömürdü. "Gitmeliyim."

"Yok, henüz gitme. Sana ne düşündüğümü anlatmadım cinayet hakkında. Conrad hakkında. Bu yüzden burada değil misin?"

"Eee?"

Fred ona kurnaz bir yan bakış attı. "Bence yanlış adamı yakaladılar."

"Öyle mi? Neden böyle düşünüyorsun?"

"Conrad'la tanışığım. Onu tanırım. Ondan katil olmaz."

Mariana başını salladı. "Zoe de öyle düşünüyor. Ama polis aksine inanıyor."

"Aslında, ben bir süredir düşünüyorum da... yani şeytan diyor ki ver buna kafayı ve kendin çöz bunu. Bilmece çözmeyi severim de. Aklım yatkındır." Fred ona gülümsedi. "Ne diyorsun?"

"Neye ne diyorum?"

"Sen ve ben," dedi Fred sırıtarak. "Takım olalım? Birlikte çözelim?"

Mariana bir an düşündü. Muhtemelen yardımı işine gelirdi, bu yüzden muallakta kaldı – ama buna pişman olacağını şimdiden görebiliyordu. Başını iki yana salladı.

"Olmaz, ama teşekkür ederim."

"Tamam, fikrini değiştirirsen bana haber ver." Cebinden bir kalem çıkardı ve telefon numarasını bira altığının arkasına karaladı. Ona verdi. "Al. Bir şeye ihtiyacın duyarsan –ne olursa– ara beni."

"Teşekkürler ama fazla kalmayacağım."

"Sürekli bunu deyip duruyorsun ama hâlâ buradasın." Fred gülümsedi. "Senin hakkında iyi hislerim var, Mariana. Bir önsezi. Ben önsezilere çok inanırım."

Bardan ayrılırlarken Fred, neşesi yerinde, Mariana'yla sohbet ediyordu. "Sen Yunanistan'dansın, değil mi?"

Başını salladı. "Evet. Atina'da büyüdüm."

"Ah, Atina çok eğlencelidir. Yunanistan'ı severim. Çok ada gezdin mi?"

"Birkaçını."

"Ya Naksos?"

Mariana dondu. Birden ona bakamaz bir halde, orada sokakta öylece kalakaldı.

"Efendim?" diye fısıldadı.

"Naksos? Ben geçen sene gittim. Bayağı iyi yüzerim de... yani esas olarak dalış yaparım... ve orası bunun için biçilmiş kaftan. Hiç gittin mi? Eğer gitmediysen mutlaka—"

"Benim kaçmam gerek."

Mariana, Fred gözlerindeki yaşları göremeden arkasını döndü ve ardına bakmadan yürüyüp uzaklaştı.

"Hoppa," dediğini duydu. Sesinden biraz şoka uğradığı anlaşılıyordu. "Peki madem. Sonra görüşürüz..."

Mariana cevap vermedi. *Bu sadece bir tesadüf*, dedi kendi kendine. *Hiçbir şey ifade etmez – unut gitsin, hiçbir manası yok. Hem de hiç.*

Adanın ismini zihninden kovmaya çalıştı ve yürümeye devam etti.

15

Mariana, Fred'in yanından ayrılıp hızla üniversiteye geri döndü.

Akşamlar gitgide soğuyordu artık ve havada hafif bir ayaz vardı. Nehrin üstüne sis çöküyor, az ilerideki sokak bulutsu bir sis içinde kayboluyor, pus zeminin üstünde yoğun bir duman misali süzülüyordu.

Mariana çok geçmeden takip edildiğini fark etti.

Aynı adım seslerini Eagle'dan ayrıldıktan sonra da duymuştu. Ağır adımlardı, erkek adımları; güçlü ve sert tabanlı botlar ıssız cadde boyunca biraz arkasında yankılanıyor, döşeme taşlarına tekrar tekrar vuruyordu. Arkasına dönmeden ayak seslerinin ne kadar yakından geldiğini kestirmesi güçtü. Cesaretini topladı ve omzundan geriye bir bakış attı.

Görebildiği kadarıyla kimse yoktu gerçi pek uzağı göremiyordu. Sis bulutları sokağı sarıp yutmuştu.

Mariana yoluna devam etti. Köşeden döndü.

Birkaç saniye sonra adım sesleri onu takip etti.

Hızlandı. Adımlar da öyle.

Omzundan geriye baktı – ve bu sefer birini gördü.

Fazla geride olmayan bir adamın gölgesi. Adam karanlıkta kaldı ve sokak lambasından uzağa doğru, duvar kenarından yürüyerek uzaklaştı.

Mariana kalp atışının hızlandığını hissedebiliyordu. Bir kaçış yolu bulmak için etrafına bakındı – ve sokağın diğer

yakasında kol kola yürüyen bir adamla bir kadın gördü. Çabucak kaldırımdan indi ve yolun karşısına geçerek onlara doğru yürüdü.

Ancak kaldırıma tam vardığında basamakları çıkıp bir evin ön kapısına vardılar, kilidi açtılar ve içeri girip gözden kayboldular.

Mariana ayak seslerini dinleyerek yürümeyi sürdürdü. Derken omzundan geriye baktı ve oradaydı işte. Karalara bürünmüş, yüzü gölgede kalan bir adam onun ardından sisli sokakta karşıdan karşıya geçiyordu.

Mariana solunda kalan dar sokak arasına baktı. Ani bir karar verdi ve ara sokağa saptı. Ardına bakmadan koşmaya başladı.

Sokak boyunca ta nehre kadar koştu. Önünde tahta köprü uzanıyordu. Devam etti ve aceleyle köprüyü geçip suyun üstünden diğer tarafa vardı.

Burada su kenarını aydınlatan sokak lambaları olmadığından hava daha da karanlıktı. Sis daha yoğun, tenine verdiği his daha soğuk, daha ıslaktı ve kara benzer buzlu bir kokusu vardı.

Mariana bir ağacın dallarını geriye doğru dikkatlice büktü. Sonra etrafından dolanıp arkasına saklandı. Ağacın gövdesine tutundu, pürüzsüz ve ıslak kabuğunu hissetti, elinden geldiğince hareketsiz ve sessiz olmaya çalıştı. Nefesini yavaşlatıp susturmaya çalıştı.

İzledi, bekledi.

Sahiden de birkaç saniye sonra adamın –ya da gölgesinin– sinsi adımlarla köprüden geçip nehrin karşısına vardığını gördü.

Onu gözden kaybetti ama artık daha yumuşak bir zeminden, topraktan gelen ayak seslerini hâlâ duyabiliyordu. Anca birkaç metre ötede, etrafta sinsice dolanıyordu.

Derken sessizlik. Çıt yok. Nefesini tuttu.

Neredeydi? Nereye gitmişti?

Sırf emin olmak için, ona bitmek tükenmek bilmez gibi gelen kısa bir süre boyunca bekledi. Gitmiş miydi? Öyle görünüyordu.

Ağacın ardından temkinle çıktı. Yönünü bulması birkaç saniyesini aldı. Sonra fark etti: Nehir önünde uzanıyor, karanlıkta parıldıyordu. Tek yapması gereken onu takip etmekti.

Nehir kıyısı boyunca ta St. Christopher'ın arka girişine kadar hızlı adımlarla yürüdü. Orada taş köprüyü geçti ve tuğla duvara oyulmuş büyük ve ahşap giriş kapısına doğru yokuş yukarı yürüdü.

Kapıya uzandı, soğuk pirinç halkayı kavradı ve çekti. Kapı hareket etmedi. Kilitliydi.

Ne yapacağını bilemeyen Mariana tereddüt etti, sonra... ayak sesleri duydu.

Aynı hızlı adımlar. Aynı adam.

Gittikçe yaklaşıyordu.

Mariana etrafına bakındı ama karanlık gölgelerin içinde kaybolan sis bulutları hariç hiçbir şey göremedi.

Fakat köprüyü geçerek ona doğru yaklaştığını duyabiliyordu.

Yeniden kapıyı açmaya çalıştı – ama yerinden oynamadı. Kapana kısılmıştı. Paniklemeye başladığını hissedebiliyordu.

"Kimsin?" diye karanlığa seslendi. "Kim var orada?"

Hiç karşılık gelmedi. Bir tek gitgide yaklaşan, daha da yaklaşan adım sesleri...

Mariana bağırmak üzere ağzını açtı...

Sonra birden solundan, az öteden bir gıcırtı geldi. Duvarda küçük bir kapı açıldı. Çalının ardında kısmen gizli kalmıştı ve Mariana bunu daha önce gördüğünü hatırlamıyordu. Ana giriş kapısının üçte biri kadardı ve sade, cilasız ahşaptan yapılmaydı. Kapıdan karanlığın içine bir fener parladı. Işık yüzüne geldi, onu kör etti.

"Her şey yolunda mı, hanımefendi?"

Morris'in sesini hemen tanıdı ve anında rahatladığını hissetti. Adam ışığı gözlerinden uzaklaştırdı ve Mariana onun eğilerek alçak kapıdan geçip dimdik doğrulduğunu gördü. Siyah bir palto ve siyah eldivenler giymişti. Adam ona baktı.

"İyi misiniz?" dedi. "Ben her zamanki turumu atıyorum. Arka kapı saat onda kilitleniyor, bilesiniz."

"Unutmuşum. Evet... ben iyiyim."

Adam feneri köprünün etrafında gezdirdi. Mariana gerginlik içinde ışığı gözleriyle takip etti. Kimseden iz yoktu.

Dinledi. Sessizlik. Hiç ayak sesi yok.

Gitmişti.

"Beni içeri alabilir misin?" dedi yeniden Morris'e bakıp.

"Elbette. Bu taraftan gelin." Ardındaki küçük kapıya işaret etti. "Bunu genellikle kestirme olarak kullanırım. Geçitten ilerleyin, Ana Avluya çıkacaksınız."

"Teşekkür ederim," dedi Mariana. "Çok minnettarım."

"Ne demek, hanımefendi."

Yanından yürüyüp geçti ve açık kapıya ulaştı. Boynunu büküp hafifçe eğildi ve içeri girdi. Çok eskiden kalma bu tuğla geçit bir hayli karanlıktı ve nem kokuyordu. Kapı, arkasından kapandı. Morris'in kapıyı kilitlediğini duydu.

Mariana bir yandan olanları düşünürken dikkatli adımlarla geçitten yürüdü. Bir an kendinden şüphe etti: Biri onu sahiden takip etmiş miydi? Eğer öyleyse, kim? Yoksa sadece paranoya mıydı?

Her halükârda yeniden St. Christopher'a döndüğü için rahatlamıştı.

Duvarları meşe panellerle kaplı bir koridora çıktı. Burası Ana Avlu binasının üniversite kantinini barındıran kısmıydı. Ana kapıdan tam çıkmak üzereydi ki geriye baktı. Ve durdu.

Loş ışıklı koridorda bir dizi portre asılıydı. Koridorun sonundaki portrelerden biri gözüne çarptı. Duvarlardan birini

tek başına işgal ediyordu. Mariana ona baktı. Tanıdığı bir simaydı.

Doğru görüp görmediğinden şüphe ederek birkaç kez gözlerini kırpıştırdı, sonra transa geçmiş bir kadın misali ona usul usul yaklaştı.

Yanına vardı ve yüzü resimdeki yüzle aynı hizada, orada durdu. Uzun uzun baktı. Evet, oydu.

Tennyson.

Ancak Mariana'nın gördüğü diğer tablolardaki gibi beyaz saçlı, uzun sakallı, yaşlı Tennyson değildi bu. Alfred Tennyson'ın gençliğiydi. Hatta daha ziyade çocukluğu.

Tablo resmedildiğinde yaşı yirmi dokuzu geçiyor olamazdı. Daha da genç duruyordu. Ama şüphe götürmez şekilde oydu.

Mariana'nın gördüğü en yakışıklı yüzlerden birine sahipti. Ve onu burada yakından görünce adamın güzelliği nefesini kesti. Güçlü ve köşeli bir çenesi, şehvet uyandıran dudakları ve omzuna inen siyah, dağınık saçları vardı. Bir an aklına Edward Fosca'yı getirdi ama onu zihninden kovdu. Bir kere, gözler oldukça farklıydı. Fosca'nın gözleri koyu renkti oysa Tennyson'ınkiler açık mavi, grimsi maviydi.

Bu tablo boyandığında Hallam öleli yaklaşık yedi yıl geçmişti muhtemelen, yani Tennyson nihayet *In Memoriam*'ı tamamlamadan önce önünde uzun bir on yıl daha vardı. On yıllık bir keder daha vardı.

Yine de bu yüz, umutsuzlukla lekelenmiş bir yüz değildi. Yüzünde şaşırtıcı derecede, neredeyse fark edilmeyecek kadar az duygu vardı. Üzüntüden eser yok, melankoliden eser yok. Durgunluk ve buz gibi bir güzellik. Başka hiçbir şey yoktu neredeyse.

Neden?

Sanki Tennyson bir şeye... ötesindeki bir şeye bakıyormuşçasına gözlerini kısmış, diye düşündü Mariana.

Evet, diye düşündü, soluk mavi gözler sanki görüş alanının dışında bir şeye, Mariana'nın başının ardında kalan, onun ötesindeki bir şeye bakıyordu.

Neye bakıyordu?

Oldukça büyük bir hüsran hissiyle tablodan uzaklaştı – Tennyson tarafından şahsen yüzüstü bırakılmıştı sanki. Onun gözlerinde ne bulmayı umuyordu, bilmiyordu... bir nebze rahatlık belki veya teselli ya da kuvvet? Kalp kırıklığını bile yeğlerdi.

Ama *hiçbir şey* görmemeyi beklememişti.

Portreyi zihninden kovdu. Hızla odasına döndü.

Kapısının dışında onu bekleyen bir şey vardı.

Yerde, siyah bir zarf.

Mariana onu alıp açtı. İçinde ikiye katlanmış bir not vardı. Katını açtı ve okudu.

Siyah mürekkeple, zarif ve yana yatık elyazısıyla yazılmış bir mesajdı:

Sevgili Mariana,

Umarım iyisindir. Acaba merak ediyordum da yarın sabah küçük bir sohbette bulunmak üzere bana katılır mıydın? Saat onda Öğretmen Bahçesinde buluşmaya ne dersin?

Hürmetlerimle,

Edward Fosca

16

Antik Yunanistan'da doğmuş olsaydım, doğumumda felaket öngörecek sayısız kötü alametler ve fallar olurdu. Tutulmalar, alev saçan kuyruklu yıldızlar, kıyamet dolu kehanetler…

Gel gör ki hiçbir şey olmamıştı – hatta dünyaya gelişimin en temel özelliği olaysızlıktı. Hayatımı çarpıtıp beni bu canavara dönüştürecek babam bile orada yoktu. Çiftlik ırgatlarından üç-beşiyle iskambil oynayarak, puro tüttürüp viski içerek geceliyordu.

Annemi hayal etmeye çalıştığımda –gözlerimi kıstığımda– puslu ve bulanık bir halde neredeyse görüyorum onu. Güzel annem benim, on dokuzunda bir kız, hastanede özel koğuşta. Koridorun sonundan konuşan ve gülen hemşirelerin sesini duyabiliyor. Yalnız, ama sorun değil. Tek başınayken bir nebze huzur buluyor – dayak korkusu olmadan aklındakileri düşünebiliyor. Dört gözle bebeğini beklerken fark ediyor ki esas sevindiği şey, hiç değilse bebeğin konuşamayacak olması.

Kocasının bir oğul istediğini biliyor – ama içten içte kız olsun diye dua ediyor. Oğlan olursa ileride bir erkek olacak.

Oysa erkeklere güven olmaz.

Kasılmalar geri geldikçe rahatlıyor. Kafasını dağıtıyorlar. Bedenine odaklanmayı tercih ediyor: nefes almaya, sayı saymaya, kara tahtadan silinen tebeşir misali tüm düşünceleri zihninden alıp götüren o keskin acıya. Sonra ıstıraba teslim oluyor ve bayılıyor…

Nihayet şafakta ben doğuyorum.

Annemin korktuğu başına geliyor, kız doğmuyorum. Babam oğlu olduğu haberini duyunca sevinçten havalara uçuyor. Çiftçiler de tıpkı krallar gibi nice oğula ihtiyaç duyarlar. Üstelik ben onun ilkiyim.

Ucuz bir şişe köpüklü şarapla doğumumu kutlamaya hazır halde hastaneye geliyor.

Ama bu gerçekten bir kutlama mıydı?

Yoksa bir facia mı?

Kaderime ta o zamandan bile karar verilmiş miydi? Şimdiden çok mu geçti? Beni doğarken boğsalar, bir yamaçta ölüp çürümeye terk etseler daha mı iyi olurdu?

Annem bunu –bu kabahat bulma, suçlu bulma arayışımı– okusaydı ne derdi, biliyorum. Tahammül etmezdi.

Kimse sorumlu değil, derdi. ***Hayatındaki olayları yüceltip onlara anlam vermeye çalışma. Anlam yok. Hayatın hiçbir anlamı yok. Ölümün hiçbir anlamı yok***.

Oysa eskiden böyle düşünmüyordu.

Başka bir o daha vardı. Bir zamanlar kitap arasında çiçek kurutan, okuduğu şiirlerin altını çizen biri daha vardı. Bir dolabın arkasında, ayakkabı kutusunda saklı geçmişini bulmuştum onun. Eski fotoğraflar, kurutulmuş çiçekler, babamdan anneme flörtleri sırasında yazılmış kötü heceli aşk şiirleri. Ancak babam şiir yazmayı çabucak bırakmıştı. Annem de okumayı.

Neredeyse hiç tanımadığı bir adamla evlenmiş, üstelik adam onu tanıdığı herkesten uzaklaştırmıştı. Onu sıkıntılı bir dünyaya götürmüştü: soğuk sabahların erken saatleri; gün boyu süren yorucu fiziksel işler; kuzuları tartmak, kırpmak, beslemek. Tekrar tekrar. Sonra baştan.

Sihirli anlar da yok değildi elbet – kuzuların, o ufacık ve minicik masum yaratıkların beyaz mantarlar gibi bittiği doğum dönemi mesela. En güzeli buydu.

Ama kuzulara bağlanmak konusunda asla kendine izin vermezdi. Bunu yapmamayı öğrenmişti.

En kötüsü ise ölümdü. Sürekli, hiç bitmeyen ölüm… ve beraberinde getirdiği işlemler: öldürülecek olanları, yani aşırı cılızları veya

aşırı besilileri veya hamile kalmayacakları işaretlemek. Bunun ardından korkunç kanlı gömleğiyle kasap ortaya çıkardı. Babam da başına üşüşür, yardım etmeye can atardı. Kesme işini yapmaktan zevk alırdı. Bundan haz duyuyordu sanki.

Annem bunlar olurken hep kaçıp saklanır, votka şişesini kaçırıp gözyaşlarının duyulmayacağını düşündüğü banyoya, küvete girerdi. Bense çiftliğin en uzak yerine, gidebildiğim kadar uzağa giderdim. Kulaklarımı kapatır, çığlıkları yine de duyardım.

Çiftlik evine döndüğümde ölüm kokusu her yerde olurdu. Mutfağa en yakın olan açık tavanlı ahırda doğranmış bedenler ve kandan kırmızıya dönmüş oluklar. Bizim mutfakta tartılıp paketlenen etin oraya sinmiş leş kokusu. Masaya yapışmış kalmış et parçaları, yüzeylerde biriken kan gölleri, etrafında daire çizen şişman sinekler.

Leşlerin istenmeyen kısımları –iç organlar, bağırsaklar ve diğer kalıntılar– babam tarafından gömülürdü. Onları çiftliğin arkasındaki çukura atardı.

Çukur daima uzak durduğum bir şeydi. Beni dehşete düşürürdü. Babam ona itaat etmezsem, yaramazlık yaparsam ya da sırlarına ihanet edersem beni o çukura diri diri gömmekle tehdit ederdi.

Kimse seni bulamaz, derdi. *Kimse yerini bilemez*.

Çukura diri diri gömüldüğümü hayal ederdim... çürüyen leşlerle, kıvrım kıvrım kurtçuklarla, solucanlarla ve et yiyen diğer mahluklarla çevrili... korkudan titrerdim.

Şimdi bile bunu düşününce hâlâ ürperiyorum.

17

Ertesi sabah saat onda Mariana, Profesör Fosca'yla buluşmaya gitti.

Şapel saati onu vurduğunda Öğretmen Bahçesine vardı. Profesör oradaydı. Boyun düğmesi açık beyaz bir gömlek, koyu gri kadife bir ceket giyiyordu. Saçları açık, omuzlarına dökülüyordu.

"Günaydın," dedi. "Seni gördüğüme sevindim. Geleceğinden emin değildim."

"Buradayım işte."

"Çok da dakiksin hem. Bu senin hakkında ne söylüyor acaba, Mariana?"

Gülümsedi. Mariana geri gülümsemedi. Kendini mümkün olduğunca belli etmemeye kararlıydı.

Fosca ahşap kapıyı açtı ve bahçeye işaret etti. "Girelim mi?"

Adamın peşinden içeri girdi. Öğretmen Bahçesi, sadece öğretmenler ve misafirlerinin kullanımına açıktı – lisans öğrencilerinin girmesine müsaade edilmezdi. Mariana daha önce içeri girdiğini hatırlamıyordu.

Mekânın ne kadar huzurlu, ne kadar güzel olduğu anında ona çarptı. Tudor stili alçak, gömme bir bahçeydi ve etrafı tuğladan yapılmış pürüzlü bir duvarla kuşatılmıştı. Tuğlalardaki çatlakların arasından kan rengi kırmızımahmuz çiçekleri büyümüş, usulca duvarı yırtıyorlardı. Tüm çevrede pembeler, maviler, ateş kırmızıları içinde rengârenk bitkiler büyüyordu.

"Ne kadar güzelmiş," dedi.

Fosca başını salladı. "Ah, evet, gerçekten. Buraya sık gelirim."

Fosca bahçenin ve genel olarak Cambridge'in güzelliği üzerine düşüncelerini anlatırken patika boyunca yürümeye başladılar. "Burada bir çeşit sihir var. Sen de hissediyorsun, değil mi?" Ona bakış attı. "Eminim ta en başından hissetmişsindir – benim gibi. Seni resmedebiliyorum: bir lisans öğrencisi, henüz ayak basmış, tıpkı benim gibi bu yurda yabancı, bu hayata yabancı. Sofistike olmaktan uzak... yalnız... Haksız mıyım?"

"Benden mi bahsediyorsunuz, kendinizden mi?"

Fosca gülümsedi. "Bence her ikimiz de benzer deneyimler yaşamışızdır."

"Bundan şüpheliyim."

Fosca ona bir bakış attı. Bir anlığına onu süzdü, bir şey söyleyecek gibi oldu ama aksine karar verdi. Sessizlik içinde yürüdüler.

Sonunda, "Çok sessizsin. Hiç beklediğim gibi değil," dedi.

"Siz ne bekliyordunuz?"

Fosca omuz silkti. "Bilmem. Bir engizisyon."

"Engizisyon mu?"

"Sorgulama olsun madem." Ona sigara ikram etti. Mariana başını salladı.

"Sigara içmiyorum."

"Kimse içmiyor artık – ben hariç. Bırakmayı denedim ama başaramadım. Dürtü kontrolüm hiç yoktur."

Ağzına bir sigara koydu. Ucu beyaz filtreli, Amerikan markasıydı. Kibrit çaktı, sigarayı yaktı ve uzunca bir duman üfledi. Mariana dumanın havada dans edip gözden kayboluşunu izledi.

"Benimle burada buluşmanı istedim," dedi, "çünkü konuşmamız gerektiğini hissettim. Duydum ki bana bir ilgi beslemeye başlamışsın. Öğrencilerime her türlü soruyu soruyormuşsun... Bu arada," diye ekledi, "dekana sordum, hatırladığı kadarıyla gerek gayriresmi gerek başka türlü, senden hiçbir öğrenciyle konuşmanı istememiş. Bu durumda soru şu, Mariana: Sen ne halt karıştırıyorsun?"

Mariana ona bir bakış attı ve Fosca'nın kendisine baktığını, delici gözleriyle zihnini okumaya çalıştığını gördü. Bakışlarını kaçırıp omuz silkti. "Hiç, merakımı uyandırdı sadece..."

"Özellikle ben mi?"

"Genç Kızlar."

"Genç Kızlar mı?" Fosca şaşırmış görünüyordu. "O nedenmiş?"

"Özel bir öğrenci grubuna sahip olmanız tuhafıma gitti. Diğer öğrenciler arasında rekabet ve küskünlüğe yol açıyordur haliyle?"

Fosca gülümsedi ve sigarasından bir nefes çekti. "Sen grup terapistisin, öyle değil mi? Yani tüm insanlar arasında en iyi senin bilmen gerekir ki küçük gruplar, istisnai zihinlerin serpilmesine mükemmel bir ortam sağlar... Benim tüm yaptığım bu – o alanı yaratmak."

"İstisnai zihinler için... bir koza mı yani?"

"İyi söyledin."

"Sadece dişi zihinler."

Fosca gözlerini kırpıştırıp ona soğuk bir bakış attı. "En zeki beyinler genelde dişilerden çıkar... Kabul etmesi çok mu zor bir şey bu? Ortada hiçbir fesatlık yok. Ben kendine cömert miktarda alkol tüketmeye müsaade eden uysal bir adamın tekiyim, başka bir şey yok. Burada suiistimal edilen biri varsa, o da benim kendi sağlığımdır."

"Suiistimalden bahseden kim?"

"Bana numara yapma Mariana. Beni kötü adam ilan ettiğini görebiliyorum: savunmasız öğrencilerini avlayan bir yırtıcı. Oysa bu genç hanımlarla tanıştığına göre onların hiç de savunmasız olmadığını görmüşsündür. Bu toplantılarda nahoş hiçbir şey olmaz – sadece şiir tartışan, şarabın tadını çıkaran ve entelektüel münazaralar yapan küçük bir çalışma grubu."

"O kızlardan birinin artık ölü olması dışında."

Profesör Fosca kaşlarını çattı. Gözlerinde şüphe götürmez

bir öfke parıltısı vardı. Onları Mariana'ya dikti. "Sen, ruhumun içini görebildiğini mi sanıyorsun?"

Mariana sorudan utanarak başını çevirdi. "Hayır, elbette sanmıyorum. Benim demek istediğim—"

"Boş ver." Sigarasından bir nefes daha çekti; görünüşe göre tüm öfkesi geçmişti. "Senin de bildiğin gibi 'psikoterapist' kelimesi Yunanca 'ruh' anlamına gelen *psişe* ve 'şifa' anlamına gelen *therapeia*'dan gelir. Sen ruhlara şifa mı veriyorsun? Benimkine mi şifa vereceksin?"

"Yok. Bunu sadece siz yapabilirsiniz."

Fosca sigarasını yere attı. Ayağıyla toprağa gömdü. "Benden hoşlanmamaya azmetmişsin. Neden bilmiyorum."

Mariana canı sıkılarak fark etti ki nedeni kendi de bilmiyordu. "Geri dönelim mi?"

Kapıya doğru yürümeye başladılar. Adam sürekli Mariana'ya bakışlar atıyordu. "Bende merak uyandırıyorsun," dedi. "Kendimi, ne düşündüğünü merak ederken buluyorum."

"Ben bir şey düşünmüyorum. Ben... dinliyorum."

Öyleydi gerçekten. Mariana bir dedektif olmayabilirdi ama bir terapistti ve dinlemeyi bilirdi. Sadece söylenenleri değil, aynı zamanda *söylenmeyen* her şeyi, söylenmeyen tüm sözcükleri – yalanları, kaçışları, yansıtmaları, aktarımları, iki kişi arasında meydana gelen ve özel bir kulak gerektiren diğer psikolojik olguları. Mariana, Fosca'nın ona bilinçdışı ilettiği tüm *duyguları* dinlemek zorundaydı. Terapi bağlamında bu duygulara aktarım deniyordu ve ona bu adam hakkında, kim olduğu ve ne sakladığı hakkında bilmesi gereken her şeyi söyleyecekti. Tabii kendi duygularını bunun dışında tutabildiği sürece ki kolay iş değildi. Yürürlerken kendi bedenine kulak vermeye çalıştı ve artan gerilimi hissetti: kasılmış çene, ısırırcasına sıkılmış dişler, midesinde bir yanma hissi, teninde karıncalanma. Bunları öfkeyle ilişkilendiriyordu.

Ama kimin öfkesi? Kendinin mi?

Hayır, *onundu.*

Onun öfkesi. Evet, onu hissedebiliyordu. O an yürürlerken sessizdi ama sessizliğin altında öfke yatıyordu. Elbette bunu yadsıyordu ama oradaydı işte, yüzeyin altında kabarıyordu: Mariana nasıl yaptıysa onu bu buluşma sırasında kızdırmıştı. Tahmin edilemez, okuması güç, zor bir insan tablosu çizmiş – ve onun hiddetini tetiklemişti. Birden düşündü: *Bu kadar çabuk öfkelenebiliyorsa, onu gerçekten kışkırtırsam ne olur acaba?*

Bunu öğrenmek istediğinden emin değildi.

Sonra, kapıya ulaştıklarında Fosca durdu. Kafasında bir şeyi tartarcasına ona baktı. Bir karar verdi. "Merak ediyorum da," dedi, "bu sohbeti sürdürmek ister miydin acaba... mesela akşam yemeğinde? Yarın geceye ne dersin?"

Cevabını beklerken gözleri ona daldı. Mariana gözlerini kırpmadan bakışlarına karşılık verdi.

"Peki," dedi.

Fosca gülümsedi. "İyi... Saat sekizde, benim odalarımda? Ha, bir şey daha—"

Mariana onu durduramadan adam öne doğru eğildi...

Ve onu dudaklarından öptü.

Sadece bir saniye sürdü. Mariana bir tepki verebildiğinde adam çoktan geri çekilmişti.

Fosca ardına döndü ve açık kapıdan geçti. Mariana onun uzaklaşırken ıslık çaldığını duydu.

Öpücüğü yumruk yaptığı eliyle ağzından sildi.

Bu ne cüret?

Saldırıya... tecavüze uğramış hissetti; sanki o bir şekilde galip gelmiş, Mariana'yı kontrpiyede bırakmayı, onu sindirmeyi başarmıştı.

Orada dikilmiş dururken, sabah güneşinin altında hem sıcak hem soğuk hissedip öfkeden alev alev yanarken kesin olarak bildiği bir şey vardı.

Hissettiği hiddet, adamınki değildi bu sefer.

Kendinindi.

Büsbütün kendinin.

18

Mariana, Fosca'nın yanından ayrıldıktan sonra Fred'in kendisine verdiği bira altlığını çıkardı. Numarasını aradı ve buluşmaya müsait mi diye sordu.

Yirmi dakika sonra Fred'le St. Christopher'ın ana kapısında buluştu. Bisikletini parmaklıklara zincirleyişini izledi. Adam çantasına uzandı ve iki kırmızı elma çıkardı.

"Ben buna kahvaltı diyorum. İster misin bir tane?"

Ona bir elma ikram etti. Gayriihtiyari reddetmek üzereydi ki aç olduğunu fark etti. Başını salladı.

Fred memnun oldu. İki elmadan iyisini seçti, koluyla parlatıp ona uzattı.

"Mersi." Mariana elmayı aldı ve ısırdı. Kıtır kıtır ve tatlıydı.

Fred ona gülümserken lokmalarının arasından konuştu. "Aradığına sevindim. Dün gece... biraz ani gittin – seni üzdüm ya da bir şey yaptım sandım."

Mariana omuz silkti. "Seninle ilgisi yoktu... Naksos yüzünden."

"Naksos mu?" Fred kafası karışmış halde onu gözledi.

"Orası... kocamın öldüğü yer. Orada... boğuldu."

"Hay Allah'ım." Fred'in gözleri büyüdü. "Aman Tanrım... Çok özür dilerim..."

"Bilmiyor muydun?"

"Nereden bileyim? Bilmiyordum tabii ki."

"Sadece bir tesadüf mü yani?" Onu dikkatle izledi.

"Yani... sana dedim. Bende biraz medyumluk var diye. Belki de bunu sezdim... bu yüzden Naksos aklıma geldi belki."

Mariana kaşlarını çattı. "Kusura bakma ama ben buna inanmıyorum."

"Ama gerçek bu." Rahatsız edici bir duraksama oldu. Sonra Fred çabucak devam etti: "Bak, duygularını incittiysem özür dilerim—"

"İncitmedin aslında, sahiden bak. Önemli değil. Boş ver."

"Bu yüzden mi çağırdın beni? Bunu söylemek için mi?"

Mariana başını iki yana salladı. "Hayır."

Neden çağırdığından emin değildi. Büyük ihtimalle bir hataydı. Kendine Fred'in yardımına ihtiyaç duyduğunu söylemişti ama aslında bu bir bahaneydi, muhtemelen yalnız hissediyordu ve Fosca'yla buluşmasından canı sıkkındı. Bunu yaptığı için kendine kızdı – ama artık çok geçti, adam buradaydı işte. Madem öyle bari fırsattan en iyi şekilde istifade etselerdi. "Hadi," dedi. "Sana bir şey göstermek istiyorum."

Okulun içine girdiler ve Ana Avluyu geçip kemerli yoldan Eros Avlusuna girdiler.

Avluya girerken Mariana başını kaldırıp Zoe'nin odasına bakış attı. Zoe orada yoktu – Clarissa'nın dersindeydi. Mariana ona Fred'den bilerek bahsetmemişti çünkü onu Zoe'ye, hatta kendine bile nasıl açıklayacağını pek bilmiyordu.

Tara'nın merdivenine yaklaştıklarında Mariana başını zemin kattaki pencereye salladı. "Burası Tara'nın odası. Öldüğü gece yatakçısı saat tam sekize çeyrek kala onun bu odadan çıktığını görmüş."

Fred, Eros Avlusunun arka tarafında, The Backs'e çıkan kapıya işaret etti. "Peki o yoldan mı gitmiş?"

"Yok." Mariana başını iki yana salladı. Diğer yönü, kemerli geçidi işaret etti. "Ana Avludan geçmiş."

"Hmm. Bu tuhaf... Arka kapı nehre açılıyor – Paradise'a gitmenin en çabuk yolu."

"Bu demek ki... başka bir yere gidiyordu."

"Conrad'ın dediği gibi onunla buluşmaya mı?"

"Muhtemelen." Mariana bir an düşündü. "Başka bir şey daha var: Hademe Morris, Tara'nın saat sekizde ön kapıdan çıktığını görmüş. Yani sekize çeyrek kala odasından çıktıysa...?"

Soruyu havada bıraktı. Fred tamamladı.

"En fazla bir-iki dakika sürecek mesafeyi yürümesi neden on beş dakika sürdü? Anladım... Valla her türlü neden olabilir. Birine mesaj çekmiş ya da bir arkadaşını görmüş olabilir ya da..."

O konuşurken Mariana, Tara'nın penceresinin altında kalan çiçekliğe, mor-pembe yüksükotları kaplı toprak parçasına baktı.

Toprağın üstünde bir sigara izmariti duruyordu. Eğilip yerden aldı. Karakteristik, beyaz bir filtresi vardı.

Fred, "Amerikan sigarası bu," dedi.

Mariana başını salladı. "Evet... Profesör Fosca'nın içtikleri gibi."

"Fosca?" Fred alçak sesle konuştu. "Onu biliyorum. Bu okuldan arkadaşlarım var. Hikâyeleri kulağıma kadar geldi."

Mariana ona bir baktı. "Hangi hikâyeler? Neden bahsediyorsun?"

"Cambridge küçük bir yer. Herkes konuşuyor."

"Ne diyorlar peki?"

"Şu Fosca'nın ününden... yahut *rezilliklerinden* bahsediyorlar... Partileri öyleymiş en azından."

"Ne partisi? Sen ne biliyorsun?"

Fred omuz silkti. "Fazla bir şey değil. Sadece onun öğrencileri katılabiliyormuş. Ama demek istediğim... epey çılgın partilermiş diye duydum." Mariana'ya yakından bakıp ifadesini okudu. "Onun, bununla bir ilgisi olduğunu mu düşünüyorsun? Tara'nın cinayetiyle?"

Mariana düşündü, sonra pes etti. "Dinle," dedi. "Sana anlatayım."

Avlunun çevresini yürüyerek turlarken Tara'nın Fosca'ya yönelik suçlamalarını ve akabinde adamın inkâr edişini, kuvvetli görgü tanıklarını, ancak buna rağmen işin arkasını bir türlü bırakamayışını anlattı. Fred'in gülmesini ya da alay etmesini ya da en azından ona inanmamasını bekliyordu – ama öyle olmadı. Bunun için ona minnettar hissetti. Ona ısındığını, ilk kez daha az yalnız hissettiğini fark etti.

"Veronica, Serena ve diğerleri yalan söylemiyorsa," diyerek bitirdi Mariana, "Fosca tüm bu süre boyunca onların yanındaydı – sigara içmeye çıktığı birkaç dakikalık süre dışında..."

"Yeterince vakti varmış," dedi Fred, "Tara'yı pencereden gördüyse aşağı inip burada avluda buluşmak için."

"Saat onda Paradise'ta buluşmayı teklif etmek için mi mesela?"

"Aynen öyle. Neden olmasın?"

Mariana omuz silkti. "Yine de o yapmış olamaz. Eğer Tara saat onda öldürüldüyse oraya vaktinde varmış olamaz. Yürümesi en az yirmi dakika sürer ki arabayla muhtemelen daha da çok vakit alır..."

Fred bir an düşündü. "Tabii su üstünden gitmediyse."

Mariana ona bön bön baktı. "Ne?"

"Belki sandala binmiştir."

"Sandal mı?" Neredeyse gülecekti; kulağına çok absürt gelmişti.

"Neden olmasın? Kimse nehri izlemez ki. Sandal kimsenin gözüne çarpmaz. Hele gece vakti. Görünmeden gidip gelmiş olabilir... hem de birkaç dakikada."

Mariana bunun üstüne düşündü. "Haklısındır belki."

"Sen sırık çekebilir misin?"

"Pek iyi değil."

"Ben çekebilirim." Fred sırıttı. "Şu işe bak ki övünmek gibi olmasın ama, ben bayağı iyiyimdir... Ne dersin?"

"Neye ne derim?"

"Kayıkhaneye gidip, sandal kiralayıp test etmeye? Neden olmasın?"

Mariana tepki veremeden telefonu çaldı. Zoe'ydi. Hemen açtı.

"Zoe? İyi misin?"

"Neredesin?" Zoe'nin sesinde Mariana'ya bir terslik olduğunu anlatan o acil, gergin ton vardı.

"Okuldayım ben. Sen neredesin?"

"Clarissa'ylayım. Az önce polis buradaydı..."

"Neden? Ne oldu?"

Bir duraksama oldu. Mariana onun ağlamamaya çalıştığını duyabiliyordu. Zoe, alçak bir fısıltıyla konuştu. "Yine oldu."

"Ne... demek istiyorsun?"

Mariana, Zoe'nin ne demek istediğini biliyordu. Her halükârda bunu ondan duyması gerekiyordu.

"Bir bıçaklama daha," dedi Zoe. "Başka bir ceset daha bulmuşlar."

Üçüncü Bölüm

Sonuç olarak kusursuz olay örgüsü, (bazılarının söylediğinin aksine) birden fazla meseleyi değil, tek bir meseleyi ele almalıdır; kahramanın baht dönüşündeki değişim felaketten mutluluğa değil, tam tersine mutluluktan felakete doğru yol almalıdır ve bu, kahramanın ahlaki yönden kötü olmasından değil, bizzat kendisinin yaptığı büyük bir hatadan kaynaklanmalıdır.

—ARİSTOTELES, *Poetika*

I

Ceset, Paradise'ın kenarında bir arazide bulunmuştu. Burası çiftçilerin çok eskiden beri otlatma hakkına sahip oldukları, ortaçağdan kalma umumi bir araziydi ve bu dehşet verici keşfi o sabah inek sürüsünü otlatmaya çıkaran bir çiftçi yapmıştı.

Mariana oraya bir an önce varmanın telaşı içindeydi. Zoe'nin öfkeli itirazlarına rağmen eşlik etmesine izin vermemişti. Onu mümkün olduğu kadar tatsızlıktan korumaya kararlıydı. Ki bu kesinlikle tatsız olacaktı.

Onun yerine Fred'le gitti. Fred, araziyi bulmak için telefonundaki haritayı kullandı.

Nehir boyunca yürüyüp okul binalarını ve çayırları geçerken Mariana çimenlerin, toprağın ve ağaçların kokusunu içine çekti – ve yıllar önce İngiltere'ye vardığı o ilk sonbahara, Yunanistan'ın nemli sıcağını Doğu Anglia'nın kömür renkli gökyüzü ve ıslak çimenleriyle takas ettiği o zamana geri gitti.

İngiliz kırsalı, Mariana için ta o zamandan beri heyecanını hiç kaybetmemişti – bugüne dek. Bugün ona hiç heyecan vermiyor, sadece insanı hasta edecek bir korku veriyordu. Sevdiği bu araziler ve çayırlar, Sebastian'la birlikte yürüdüğü bu patikalar sonsuza kadar lekelenmişti artık. Artık aşk ve mutlulukla eşanlamlı değildi – bundan böyle sadece kan ve ölümü çağrıştıracaktı.

Yolun çoğunu sessizce kat ettiler. Hemen hemen yirmi dakika sonra Fred ileriyi işaret etti. "İşte şurası."

Önlerinde bir arazi uzanıyordu. Arazinin girişinde, toprak yol boyunca arka arkaya park etmiş bir dizi araç –polis arabaları ve haber araçları– vardı. Mariana ve Fred, birkaç memurun basını uzakta tuttuğu polis kordonuna ulaşana kadar arabaların yanından yürüyüp geçtiler. Küçük bir seyirci kalabalığı vardı.

Mariana seyredenlere göz gezdirdi, birden Sebastian'ın cesedinin sudan çıkarılışını izlemek için sahilde toplanan o sapkın kalabalığı hatırladı. O yüzleri, arzulu heyecanlarını maskeleyen endişe ifadelerini anımsadı. Tanrım, onlardan ne kadar nefret etmişti... ve şimdi, burada aynı ifadeleri görünce midesi bulandı.

"Hadi," dedi. "Hadi gidelim."

Ama Fred kıpırdamadı. Biraz kararsız görünüyordu. "Nereye gidiyoruz?"

Mariana polis kordonunu işaret etti. "Şu tarafa."

"Nasıl geçeceğiz? Bizi görürler."

Mariana etrafına bakındı. "Peki sen gidip dikkat dağıtsan... bana çaktırmadan geçmem için fırsat yaratsan nasıl olur?"

"Elbette. Bunu yapabilirim."

"Benimle gelmemek senin için sorun olur mu?"

Fred başını sağa sola salladı. Onunla göz göze gelmedi. "Dürüst olmak gerekirse midem kan, ceset, vesaireyi kaldırmaz benim. Burada beklemeyi yeğlerim."

"Peki. Çok fazla kalmayacağım."

"Bol şans."

"Sana da," dedi Mariana.

Fred cesaretini toplamak için bir an bekledi. Sonra polis memurlarına doğru yürüdü. Onlarla konuşmaya, sorular sormaya başladı – ve Mariana fırsatı değerlendirdi.

Kordona gitti, kaldırdı ve altından eğildi.

Sonra doğrulup yoluna devam etti ancak birkaç adım atmıştı ki birinin seslendiğini duydu.

"Hey! Ne yapıyorsun sen?"

Mariana ardına döndü. Polis memurunun biri hızlı adımlarla ona geliyordu.

"Dur. Kimsin sen?"

Mariana cevap veremeden Julian müdahale etti. Adli tıp çadırından çıktı ve memura el salladı. "Sorun yok. Benimle. Meslektaşım."

Polis memuru Mariana'ya güvensiz bir bakış attı ama kenara çekildi. Mariana onun gidişini izledi, sonra Julian'a döndü. "Teşekkürler."

Julian gülümsedi. "Kolay vazgeçmiyorsun demek, ha? Sevdim bunu. Umalım da müfettişe denk gelmeyelim." Ona göz kırptı. "Bir bakmak ister misin? Patoloji uzmanı eski dostumdur."

Çadıra yürüdüler. Patoloji uzmanı önünde durmuş telefonda mesaj yazıyordu. Kırklarında, uzun boylu, tamamen kel, keskin bakışlı ve mavi gözlü bir adamdı.

"Kuba," dedi Julian, "Bir meslektaşımı getirdim, senin için sorun olmayacaksa."

"Ne demek, canım." Kuba, Mariana'ya baktı. Hafif Polonya aksanıyla konuşuyordu. "Seni uyarırım bak, manzara hoş değil. Geçen seferden daha beter."

Eldivenli eliyle çadırın arkasına işaret etti. Mariana derin bir nefes aldı ve etrafını dolaştı.

İşte oradaydı.

Mariana'nın ömründe gördüğü en korkunç şeydi. Bakmaya korktu. Gerçek durmuyordu.

Çimenlere serilmiş genç bir kadının cesedi veya kalıntıları. Gövde, tanınmayacak derecede kesik içindeydi – geriye sadece kanın ve iç organların, çamurun ve toprağın karışımı kalmıştı. Kafaya dokunulmamış, gözler açıktı: bakan ama görmeyen gözler. Bu gözlerin bakışında hiçliğe giden bir yol vardı.

Mariana gözleri seyretmeye devam etti; bakışlarını kaçıramıyor, bu Medusa bakışının büyüsünden, öldükten sonra bile insanı taşa döndürecek güce sahip gözlerden kurtulamıyordu…

Malfi Düşesi'nden bir satır aklına geldi: "Yüzünü örtün, gözlerim kamaşıyor – genç yaşta öldü kızcağız."

Genç ölmüştü gerçekten. Çok genç. Daha yirmisindeydi. Ertesi hafta doğum günüydü – parti düzenliyordu.

Mariana bunu biliyordu çünkü onu hemen tanımıştı.

Veronica'ydı bu.

2

Mariana cesetten uzağa yürümeye koyuldu.

Bedenen hasta hissediyordu. Gördüğü şeyle kendi arasına mesafe koyması gerekiyordu. Kaçmak istiyordu ama bundan kaçış olmadığını biliyordu – bu, ömrünün sonuna kadar peşini bırakmayacak bir sahneydi. O kan, o kafa, o kocaman açık gözler...

Kes şunu, diye düşündü. *Kes düşünmeyi.*

Bu araziyle bir sonraki arasında sınır oluşturan çürük çarık tahta çitlere ulaşana dek yürümeyi sürdürdü. Çit dengesizdi, her an kırılacaktı sanki; ona yaslandı – dayanıksız bir destekti ama hiç yoktan iyiydi.

"Sen iyi misin?"

Julian yanında bitiverdi. Ona endişeli bir bakış attı.

Mariana başını salladı. Gözlerinin yaşlarla dolduğunu fark etti. Onları sildi, utandı. "İyiyim."

"Benim kadar çok suç mahalli gördüğünde alışıyorsun. Bir teselli olur mu bilmem ama bence cesursun."

Mariana başını sağa sola salladı. "Değilim, hiç değilim hem de."

"Ayrıca Conrad Ellis konusunda haklıymışsın. Cinayet sırasında nezaretteymiş, böylece aklanmış oldu..." Julian yanlarına yaklaşan Kuba'ya baktı. "Sen aynı kişi tarafından öldürülmediklerini düşünüyorsan o ayrı tabii?"

Kuba başını iki yana salladı ve cebinden elektronik sigara çıkardı. "Hayır, aynı herif. Aynı yöntem – yirmi iki bıçak yarası saydım." Bir nefes aldı ve buhar bulutu üfledi.

Mariana onu gözledi. "Elinde bir şey vardı. Neydi o?"

"Aha. Fark ettin ha? Çam kozalağı."

"Ben de öyle sanmıştım. Ne kadar tuhaf."

Julian ona baktı. "Neden öyle diyorsun?"

Mariana omuz silkti. "Yani burada, etrafta hiç çam ağacı yok ki." Bir an düşündü. "Acaba Tara'nın cesedinde bulunan her şeyin envanteri var mı? Merak ettim."

"İşe bak," dedi Kuba. "Aynı şey benim de aklıma geldi – ben de kontrol ettim. Tara'nın cesedinde de kozalak bulunmuş."

"Kozalak, ha?" dedi Julian. "Çok ilginç. Katil için bir şey ifade ediyor olmalı... Ama ne acaba?"

O bunu söylerken Mariana birdenbire Profesör Fosca'nın Eleusis'i işlediği derste gösterdiği slaytlardan birini anımsadı: bir çam kozalağının mermer rölyefi.

Evet, diye düşündü. *Bir şey ifade ettiği kesin.*

Julian hayal kırıklığı içinde etrafa bakınıyordu. Kafasını iki yana salladı. "Nasıl yapıyor bunu? Onları açık havada öldürüp kanlar içinde ortadan kayboluyor; hem de ardında hiçbir tanık, cinayet silahı, fark edilir tek bir kanıt bırakmadan... hiçbir iz bırakmadan."

"Sadece cehennemden bir manzara bırakıyor," dedi Kuba. "Fakat kanla ilgili yanılıyorsun. İlle kanlar içinde olması gerekmez. Sonuçta bıçaklama, ölümden sonra gerçekleşmiş."

"Ne?" Mariana ona bakakaldı. "Ne demek istiyorsun?"

"Tam olarak bunu. Önce boğazlarını kesiyor."

"Emin misin?"

"Ah, evet." Kuba başını salladı. "Her iki vakada ölüm nedeni derin kesik; dokuları ta boyun kemiğine kadar kesmiş. Ölüm hemen gerçekleşmiş olmalı. Yaranın derinliğine bakılırsa... arkadan saldırmış olmalı sanırım. Müsaade eder misiniz?"

Julian'ın arkasına geçti ve elektronik sigarasını bıçak gibi kullanarak nazikçe gösterdi. Adam Julian'ın boğazını kesiyormuş gibi yaparken Mariana yüzünü buruşturdu.

"Gördün mü? Atardamardan fışkıran kan ileri doğru akar. Sonra bıçaklama sırasında bedeni toprağa yatırdığında kan sadece aşağıya, toprağa damlamaya başlar. Yani üzerinde hiç kan olmayabilir."

Mariana başını salladı. "Ama... bu hiç mantıklı değil."

"Neden değilmiş?"

"Çünkü bu bir... cinnet değil. Kontrol kaybı değil, *hiddet* değil..."

Kuba başını iki yana salladı. "Değil. Bilakis. Adam çok sakin, kontrollü – bir çeşit dans sergiler gibi. Son derece hatasız. Şey gibi... eee... *rytualistyczny*..." İngilizce doğru sözcüğü aradı. "Ritüel gibi...? Doğru söyledim mi?"

"Ritüel mi?"

Mariana ona uzun uzun baktı – bir yandan zihninde bir dizi görüntü belirdi: kürsüye çıkmış, dini ayinler hakkında ders veren Edward Fosca; Tara'nın odasında bulunan, Eski Yunancayla kurban talep eden bir kehanetin yazılı olduğu kartpostal; bir de aklının bir köşesinde parlak mavi gökyüzünün, yakıcı güneşin ve kindar bir tanrıçaya adanmış yıkık bir tapınağın silinmez hatırası.

Bir şey vardı... üstüne düşünmesi gereken bir şey. Ancak Kuba'ya daha fazla baskı yapamadan arkasından birinin sesi geldi.

"Ne oluyor burada?"

Hepsi artlarına döndüler. Başmüfettiş Sangha orada duruyordu. Mutlu görünmüyordu.

3

"Onun burada ne işi var?" dedi Sangha kaşlarını çatarak.

Julian öne çıktı. "Mariana benimle. Bize sunacak bir içgörüsü olabilir diye düşündüm – ki son derece yardımı dokundu."

Sangha matarasının kapağını açtı, tehlikeli bir dengeyle çit direğine yerleştirdi ve kendine çay koydu. Yorgun görünüyor, diye düşündü Mariana – adamın işine hiç imrenmiyordu. Soruşturması iki katına çıkmış, üstelik yegâne şüphelisini kaybetmişti. Mariana işleri daha beter hale getirmekten çekiniyordu ama başka seçeneği yoktu.

"Başmüfettiş," dedi, "kurbanın Veronica Drake olduğunun farkında mısınız? St. Christopher'da öğrenciydi."

Müfettiş ona hafif bir şaşkınlıkla baktı. "Bundan emin misin?"

Mariana başını salladı. "Peki Profesör Fosca'nın her iki kurbanın da öğretmeni olduğunun farkında mısınız? İkisi de onun özel grubunun üyesiymiş."

"Ne özel grubu?"

"Bence bunu gerçekten ona sormalısınız."

Müfettiş Sangha cevap vermeden önce çayını sömürdü. "Anladım. Başka ipucun var mı, Mariana?"

Mariana onun ses tonunu beğenmedi ama kibarca gülümsedi. "Şimdilik bu kadar."

Sangha fincandaki tortuları yere döktü. Kapağı silkeleyip geri taktı.

"Senden soruşturmama karışmamanı daha önce bir kez istedim zaten. Bu yüzden şunu bilesin: Seni bir kez daha suç mahalline izinsiz girerken yakalarsam bizzat kendim tutuklarım. Tamam mı?"

Mariana cevap vermek üzere ağzını açtı. Ama önce Julian cevap verdi.

"Özür dilerim. Bir daha olmayacak. Hadi Mariana."

İsteksiz Mariana'yı diğerlerinden uzaklaştırıp polis kordonuna doğru yönlendirdi.

"Sangha sana takmış ne yazık ki," dedi Julian. "Yerinde olsam ayağının altından çekilirdim. Isırığı havlamasından çok daha beterdir." Ona göz kırptı. "Merak etme, seni gelişmelerden haberdar edeceğim."

"Teşekkürler. Minnettarım."

Julian gülümsedi. "Sen nerede kalıyorsun? Beni istasyon yanındaki bir otele yerleştirdiler."

"Okulda kalıyorum."

"Ne hoş. Bu gece bir içki içelim mi? Arayı kapatırdık hem?"

Mariana başını salladı. "Hayır – kusuruma bakma, gelemem."

"Ah! Nedenmiş o?" Julian ona anlık bir tebessüm gönderdi ama sonra bakışlarını takip etti... ve kordonun diğer tarafından el sallayan Fred'e baktığını gördü.

"Aha." Julian kaşlarını çattı. "Görüyorum ki çoktan plan yapmışsın."

"Ne?" Mariana başını sağa sola salladı. "Yok yahu. O sadece... Zoe'nin bir dostu."

"Tabii tabii." Julian ona inançsız bir tebessüm gönderdi. "Sorun yok. Görüşürüz Mariana."

Julian biraz sinirlenmiş görünüyordu. Döndü ve yürüyerek uzaklaştı.

Mariana da sinirlenmiş hissediyordu... kendine. Kordonun altından eğildi ve Fred'in yanına geri yürüdü. Öfkesi gitgide artıyordu. Fred'in Zoe'nin arkadaşı olduğuna dair o aptal yalanı neden söylemişti şimdi? Mariana bir suç işlememişti ki; saklayacak hiçbir şeyi yoktu – öyleyse *yalan* neden?

Tabii Fred'e olan hisleri konusunda kendine karşı dürüst değilse, o zaman işler değişirdi elbette. Bu mümkün müydü peki? Eğer öyleyse, derinden sinir bozucu bir düşünceydi bu.

Kendi hakkında başka ne yalanlar söylüyordu kendine?

4

St. Christopher Koleji'nden ikinci bir öğrencinin öldürüldüğü ve bir ABD senatörünün kızı olduğu haberi yayılınca hikâye tüm dünyada manşetlere taşındı.

Senatör Drake, yanında eşiyle Washington'dan kalkan ilk uçağa bindi ve peşine düşmüş ABD medyasıyla onu takip eden dünya basınının geri kalanı, saatler içinde St. Christopher'ın üstüne çöktü.

Bu Mariana'ya ortaçağ kuşatmalarını anımsatmıştı. Derme çatma bir bariyer, üniformalı birkaç polis memuru ve üç-beş okul hademesinin zapt ettiği işgalci gazeteci ve kameraman sürüleri; Bay Morris en önde kolları sıvanmış, okulu yumruklarıyla savunmaya hazırdı.

Ana kapının dışındaki döşeme taşları üzerine gitgide yayılan bir basın kampı kurulmuştu ki dizi dizi uydu kamyonetlerinin park edildiği King's Parade'e kadar uzanıyordu. Nehir kıyısında özel bir basın çadırı dikilmiş, Senatör Drake ve karısı orada televizyon röportajı veriyor, kızlarının katilinin yakalanmasını sağlayacak her türlü bilgi için dokunaklı bir çağrı yapıyorlardı.

Senatör Drake'in talebi üzerine olaya Scotland Yard dahil olmuştu. Londra'dan ekstra polis memurları gönderilmişti ve ablukalar kuruyor, evden eve arama yapıp sokaklarda devriye geziyorlardı.

Artık bir seri katille uğraştıkları bilgisi, tüm şehri alarma sokmuştu. Bu esnada Conrad Ellis serbest bırakılmış, tüm suçlamalar düşmüştü.

Havada gergin, huzursuz bir enerji vardı. Aralarında görünmeyen, sokaklarda sinsi sinsi dolaşan, görünüşe göre saldırıp sonra görünmez bir şekilde karanlığa karışabilen bıçaklı bir canavar vardı... Görünmezliği onu insandan üstün, doğaüstü bir şey haline getiriyordu: Efsanelerden doğmuş bir yaratık, bir hayalet gibiydi.

Ne var ki Mariana onun bir hayalet ya da canavar olmadığını biliyordu. O sadece bir insandı ve efsaneleşmeye layık değildi; bunu hak etmiyordu.

O sadece –ki Mariana bunu yüreğinde bulabilirse– *acınmayı* ve *korku duyulmayı* hak ediyordu. Aristoteles'e göre bunlar tragedyada katarsisi meydana getiren niteliklerin ta kendisiydi. Mariana, bu deli adama acıyacak kadar onun hakkında bilgi sahibi değildi.

Ancak korkuyu hissettiği bir gerçekti.

5

Annem sık sık benim böyle bir hayat yaşamamı istemediğini söylerdi.

Bana bir gün gideceğimizi söylerdi, onun ve benim. Ama kolay olmayacaktı.

Hiçbir eğitimim yok, derdi. *On beşimde okulu terk ettim. Söz ver bana aynısını yapmayacağına. Senin okuman gerekir – para böyle kazanılır. Böyle hayatta kalınır, böyle güvende olunur.*

Hiç unutmadım bunu. Her şeyden öte güvende olmak istiyordum.

Oysa şimdi bile hâlâ güvende hissetmiyorum.

Babam tehlikeli bir adamdı, sebebi buydu. Duraksız içtiği viskiden sonra gözlerinde küçük bir alev belirirdi. Gitgide daha kavgacı olurdu. Öfkesinden kaçmak, mayın tarlasında yürümek gibiydi.

Ben bunda annemden iyiydim. İşleri dengede tutmakta, ondan birkaç adım önde olmakta, konuşmayı güvenli bir zeminde tutmakta, nereye gittiğini tahmin edip –hatta gerekirse önüne geçip– onun gazabını doğurabilecek konulardan uzaklaşmakta daha iyiydim. Annemse er ya da geç her zaman başarısız olurdu. İster kazara isterse kasten, sanki bir mazoşist gibi bir şey söyler, bir şey yapar, fikrine karşı çıkar, onu eleştirir, sevmediği bir şey ikram ederdi.

Babamın gözleri parlardı. Altdudağı aşağı sarkardı. Dişlerini gösterirdi. Annem onun hiddetten kudurduğunu fark ettiğinde hep çok geç kalmış olurdu. Sonra bir masa devrilir, bir bardak kırılırdı. O kendine sığınak bulmak için yatak odasına koşarken bense onu savunmak ya da korumaktan âciz, çaresizce izlerdim.

Korku içinde kapıyı kilitlemeye çalışırdı... ama çok geç – babam kapıyı güm diye açardı ve sonra...

Anlamıyorum.

Neden onu terk etmedi? Neden çantalarımızı toplayıp beni gecenin köründe kaçırmadı? Birlikte gidebilirdik. Ama o bu seçimi yapmamıştı. Neden yapmadı? Çok mu korkmuştu? Yoksa ailesinin haklı olduğunu, korkunç bir hata yaptığını ve kuyruğunu bacaklarının arasına kıstırıp eve koşmayı mı kabullenmek istemiyordu?

Ya da belki her şeyin sihirli bir şekilde düzeleceği umuduna tutunarak gerçeği inkâr mı ediyordu? Belki de buydu. Ne de olsa gerçekler gözünün içine baksa bile görmek istemediğini görmezden gelme konusunda bir hayli ustaydı.

Ben de bunu yapmayı öğrendim.

Ayrıca küçük yaşlardan itibaren yerde yürümediğimi öğrendim – yerin üzerinde asılı duran, görünmez iplerden oluşan dar bir ağ üzerinde yürüyordum. Kaymamaya, düşmemeye çalışarak onların üstünde dikkatlice hareket etmem gerekiyordu. Kişiliğimin tiksindirici yanları vardı meğer. Saklamam gereken korkunç sırlarım vardı ki ne olduklarını ben bile bilmiyordum.

Babam biliyordu ama. Günahlarımı biliyordu o.

Ve beni buna göre cezalandırırdı.

Beni yukarı taşırdı. Banyoya götürür, kapıyı kilitler...

Sonra başlardı.

Onu, o korkmuş küçük çocuğu şimdi gözümde canlandırsam, kederinin sancısını hisseder miyim? Onunla empati kurup acısını paylaşır mıyım? O sadece bir çocuk, suçlarımın hiçbirinden mesul değil – korkuyor, acı çekiyor. Bir anlık da olsa şefkat duyar mıyım? İçinde bulunduğu vahim durum ve tüm yaşadıkları yüzünden insaf eder miyim?

Hayır, etmem.

Tüm insafı kalbimden kovdum.

İnsafı hak etmiyorum.

6

Veronica sağ olarak en son saat altıda ADC –Amatör Drama Kulübü– Tiyatro'sundaki *Malfi Düşesi*'nin provasından çıkarken görülmüştü. Sonra, anlaşıldığı kadarıyla ertesi gün cesedi bulunana kadar kayıplara karışmıştı.

Bu nasıl mümkün olabilirdi?

Katili nasıl yoktan var olup, güpegündüz onu kaçırıp, ardında hiçbir tanık ve iz bırakmamıştı? Mariana bundan tek bir sonuç çıkarabiliyordu: Veronica onunla isteyerek gitmişti. Ölüme sessizce ve işbirliği içinde gitmişti – çünkü onu oraya götüren adamı tanıyor, ona güveniyordu.

Ertesi sabah Mariana, Veronica'nın en son görüldüğü yere bir bakmaya karar verdi. Böylece Park Caddesi'ndeki ADC Tiyatrosu'na gitti.

Bina esasında fayton hangarı olarak inşa edilip 1850'lerde tiyatroya dönüştürülmüştü. Logosu girişin üzerine siyah harflerle boyanmıştı.

Büyük bir pano, gösterime girmek üzere olan *Malfi Düşesi*'nin posterini sergiliyordu ki düşesi Veronica oynadığından Mariana artık gösterime girmeyeceğini tahmin etmiyordu.

Ana kapıya gitti. Açmayı denedi. Kilitliydi. Fuayede hiç ışık yanmıyordu.

Bir an düşündü. Sonra döndü ve köşenin etrafından dolanıp binanın yan tarafına geçti. Bir zamanlar ahırları barındıran avlunun girişinde iki büyük, siyah, ferforje kapı vardı.

Mariana kapıyı denedi, kilitli değildi. Kolayca savrulup açıldı. Böylece avluya girdi.

Sahne kapısı oradaydı. Yanına gidip açmayı denedi ama kilitliydi.

Hayal kırıklığına uğramış ve pes etmek üzereydi – ki aklına bir şey geldi. Yangın merdivenine baktı. Üst kattaki tiyatro barına çıkan sarmal basamaklar vardı.

Mariana öğrenciyken ADC'nin barı geç saatlere kadar açık kalmasıyla meşhurdu. O ve Sebastian kimi cumartesi geceleri son içkileri içmeye oraya gider, barda dans edip sarhoş sarhoş öpüşürlerdi.

Basamakları tırmanmaya başladı, döne döne çıktı ve nihayet tepeye vardığında acil çıkış kapısıyla karşı karşıya kaldı.

Mariana fazla umutlanmadan uzanıp kolu çekti. Şaşkın bakışları karşısında kapı açıldı.

Tereddüt etti. Sonra içeri girdi.

7

ADC'nin barı, eski moda bir tiyatro barıydı – kadife kaplı bar tabureleri vardı ve birayla eskimiş sigara dumanı kokuyordu.

Işıklar kapalıydı. Kasvetli, karanlıktı ve Mariana'nın dikkati bir anlığına barın yanında öpüşen hayalet çifte gitti.

Derken yüksek bir gümbürtü onu yerinden sıçrattı.

Bir gümbürtü daha. Sanki bütün bina sesle birlikte zangırdadı.

Mariana araştırmaya karar verdi. Ses aşağıdan geliyordu. Bardan çıktı ve binanın içine doğru ilerledi. Elinden geldiğince sessiz olmaya çalışarak orta merdivenden indi.

Bir gümbürtü daha.

Doğruca gösteri salonundan geliyordu sanki. Merdivenlerin dibinde bekledi ve dinledi. Ama ortalık sessizliğe gömülmüştü.

Salon kapılarına doğru gizlenerek yaklaştı. Hafifçe aralayıp içeriye baktı.

Salon boş görünüyordu. *Malfi Düşesi*'nin dekoru sahneye kuruluydu: yamuk duvarlar, bozuk açılarda eğri büğrü parmaklıklar, Alman ekspresyonist stilinde adeta kâbustan fırlamış gibi bir hapishane sahnesi.

Üstelik sahnede genç bir delikanlı vardı.

Gömleksizdi ve gövdesinden terler damlıyordu. Tüm seti çekiçle yıkmaya azmetmiş bir hali vardı. Davranışlarında son derece tehlikeli hissettiren bir şiddet mevcuttu.

Mariana temkinle orta boşluktan aşağı indi, kırmızı renkli dizi dizi boş koltukları geçti ve nihayet sahneye ulaştı.

Tam altında durana kadar adam onu fark etmedi. Yaklaşık bir seksen boyundaydı, siyah kısa saçları ve bir haftalık kirli sakalı vardı. Yaşı yirmi birden büyük olamazdı ama ne genç ne de arkadaş canlısı bir yüzü vardı.

"Sen de kimsin?" dedi ona ters ters bakarak.

Mariana yalan söylemeye karar verdi. "Ben... bir psikoterapistim... polisle çalışıyorum."

"Hı-hı. Demin buradaydılar."

"Evet." Mariana, aksanı tanıdığını düşündü. "Sen Yunan mısın?"

"Neden?" Delikanlı, ona yeni bir ilgiyle baktı. "Sen?"

Saniyeden kısa bir sürede gelen yalan söyleme içgüdüsü tuhafına gitmişti. Nedense adamın onun hakkında hiçbir şey bilmesini istemiyordu. Ancak bir tür yakınlık yakalayabilirse ondan daha fazlasını elde edebilirdi. "Yarı," dedi küçük bir gülümsemeyle. Sonra Yunanca, "Atina'da büyüdüm," dedi.

Çocuk sanki bunu duyduğuna sevindi. Sakinleşmiş gibiydi ve öfkesi hafif sönmüştü. "Ben de Selanikliyim. Tanıştığımıza memnun oldum." Jilet gibi keskin dişlerini göstererek gülümsedi. "İzin ver seni yukarı çıkarayım."

Sonra ani ve sert bir hareketle aşağı uzandı ve onu kolaylıkla yukarı çekerek sahneye çıkardı. Mariana tökezleyerek yere kondu. "Teşekkürler."

"Adım Nikos. Nikos Kouris. Seninki?"

"Mariana. Öğrenci misin?"

"Evet." Nikos başını salladı. "Bundan ben sorumluyum," diyerek etrafındaki harap olmuş seti gösterdi. "Yönetmen benim. Şu an tiyatro tutkumun yok oluşuna tanıklık ediyorsun." İçi boş bir kahkaha attı. "Gösteri iptal edildi."

"Veronica yüzünden mi?"

Nikos kaşlarını çattı. "Londra'dan oyunu görmeye bir tem-

silci gelecekti. Bütün yaz bunu planlayarak çalıştım. Oysa şimdi her şey boşa çıktı…"

Duvarın bir kısmını hiddetle yıktı – duvar, zemini sallayan bir gümbürtüyle yere devrildi.

Mariana onu yakından inceledi. Her zerresi öfkeyle titreşiyordu sanki; zar zor dizginlediği hiddeti sanki her an ipini koparabilir, ayrım gözetmeksizin her şeye saldırabilir, hatta set yerine Mariana'ya vurabilirdi. Onu oldukça korkutuyordu.

"Acaba," dedi, "sana Veronica hakkında soru sorabilir miyim?"

"Ne olmuş ona?"

"Onu en son ne zaman gördüğünü merak ediyorum da?"

"Elbise provasında. Ona eleştirel birkaç şey söyledim. Hoşuna gitmedi. Gerçeği istersen, oldukça vasat bir oyuncuydu. Hiç de kendi sandığı kadar yetenekli değildi."

"Anlıyorum. Ruh hali nasıldı peki?"

"Onu eleştirdikten sonra mı? İyi değildi." Dişlerini göstererek gülümsedi.

"Saat kaçta buradan ayrıldı? Hatırlıyor musun?"

"Altı civarı, diyebilirim."

"Nereye gittiğini söyledi mi?"

"Yok." Nikos başını iki yana salladı. "Ama şu profesörle buluşacaktı sanırım." Dikkatini sandalyeleri istiflemeye verdi.

Mariana hızlanan kalp atışlarıyla onu seyretti. Konuştuğunda sesi sanki nefes nefeseydi.

"Şu profesör?"

"Evet." Nikos omuz silkti. "Adını anımsayamadım. Elbise provasını izlemeye gelmişti."

"Neye benziyordu? Tarif edebilir misin?"

Nikos bir an düşündü. "Uzun boylu. Sakallı. Amerikalı." Saatine baktı. "Sormak istediğin başka bir şey var mı? Meşgulüm de."

"Hepsi bu kadar, teşekkür ederim. Peki soyunma odasına

bir bakabilir miyim? Veronica burada bir şey bıraktı mı, biliyor musun?"

"Sanmam. Polis her şeyi aldı götürdü. Pek bir şey yoktu zaten."

"Yine de görmek isterim. Eğer sakıncası yoksa."

"Buyur." Sahne kanatlarını gösterdi. "Merdivenlerden aşağıda, solda."

"Teşekkürler."

Nikos bir an, bir şey üstünde düşünüyormuşçasına onu seyretti. Ama konuşmadı. Mariana aceleyle sahne arkasına gitti.

İçerisi karanlıktı ve gözlerinin alışması birkaç saniye sürdü. Bir şey omzundan geriye, sahneye bakmasına neden oldu – ve seti parçalara ayıran Nikos'un hiddetten buruşmuş yüzünü gördü. *İşlerin kendi istediği gibi gitmemesinden nefret ediyor*, diye düşündü. Bu delikanlıda gerçek bir öfke vardı; ondan uzaklaştığına seviniyordu.

Döndü ve tiyatronun en derinine, soyunma odasına giden dar basamaklardan aceleyle indi.

Soyunma odası tüm oyuncuların paylaştığı oldukça sıkışık bir alandı. Kostüm dolu askılar yer bulmak için adeta peruklarla, makyaj malzemeleriyle, aksesuarlarla, kitaplarla ve tuvalet masalarıyla rekabet içindeydi. Tüm bu dağınıklığa baktı – hangisinin Veronica'ya ait olduğunu kestirmenin hiçbir yolu yoktu.

Mariana burada işe yarar bir şey bulacağından şüpheliydi. Yine de...

Tuvalet masalarına baktı. Her birinin kendi aynası vardı ve aynalar kalplerle, öpücüklerle, rujla çizilmiş bol şans mesajlarıyla bezeliydi. Ayna çerçevelerine sıkıştırılmış kimi kartlar ve fotoğraflar vardı.

Bir kartpostal hemen Mariana'nın gözüne çarptı. Diğerlerinin hiçbirine benzemiyordu.

Yakından baktı. Dini bir resimdi – bir azizenin ikonasıydı. Azize uzun sarı saçlı, güzeldi... tıpkı Veronica gibi. Boynundan dışarı gümüş bir hançer fırlamıştı. Daha da rahatsız edici olanıysa, üzerinde iki insan gözü olan bir tepsi tutuyordu.

Mariana ona bakarken midesi kalktı. Uzanırken eli titriyordu. Kartpostalı ayna çerçevesinden çekip çıkardı. Tersini çevirdi.

Ve işte orada –önceki gibi– elyazısıyla yazılmış Eski Yunanca bir alıntı vardı:

ἴδεσθε τὰν Ἰλίου
καὶ Φρυγῶν ἐλέπτολιν
στείχουσαν, ἐπὶ κάρα στέφη
βαλουμέναν χερνίβων τε παγάς,
βωμόν γε δαίμονος θεᾶς
ῥανίσιν αἱματορρύτοις
χρανοῦσαν εὐφυῆ τε σώματος δέρην
σφαγεῖσαν.

8

İkinci cinayetten sonra St. Christopher'da şoka uğramış, cansız bir atmosfer vardı.

Okula sanki bir tür salgın, bulaşıcı bir hastalık yayılıyormuş hissi hâkimdi – Yunan mitolojisinde Thebai'yi yok eden veba gibi havanın taşıdığı görünmez bir zehir avlulara yayılıyor, bir zamanlar dış dünyaya karşı sığınak olan bu tarihi duvarlar artık hiçbir koruma sağlamıyordu.

Dekanın itirazlarına ve emniyet konusunda verdiği güvencelere rağmen gitgide daha çok sayıda ebeveyn çocuklarını okuldan alıyorlardı. Mariana ne onları suçluyordu ne de ayrılmak isteyen öğrencileri. Bir yanı Zoe'yi kaçırıp Londra'ya götürmeyi diliyordu. Ama bunu teklif etmese daha iyi olacağını biliyordu: Zoe'nin kalmak isteyeceği kesindi – bu durumda Mariana da kalacaktı.

Özellikle Veronica'nın cinayeti Zoe'ye sert çarpmıştı. Onu bu kadar üzmesi Zoe'nin kendisini de şaşırtıyordu. İkiyüzlü hissettiğini söylüyordu.

"Yani, Veronica'dan *hoşlanmazdım* bile – ağlamayı neden kesemiyorum, bilmiyorum."

Mariana'nın şüphesine göre Zoe, Veronica'nın ölümünü Tara'ya karşı hissettiği kederin, yüzleşemediği kadar ezici ve korkutucu o kederin bir kısmını ifade etmek için araç olarak kullanıyordu. Yani bu gözyaşları iyi bir şey, sağlıklı bir şeydi

ve Zoe ağladığı sırada yatağa oturmuş ona sarılıp ileri geri sallanırken bunu ona da söyledi.

"Sorun yok, tatlım. Tamam. İyi olacaksın, içindekileri dışarı dök."

Nihayet Zoe'nin gözyaşları dindi. Sonra Mariana onu öğle yemeğine çıkarmakta ısrar etti; son yirmi dört saatte neredeyse hiçbir şey yememişti. Gözleri kızarmış yorgun Zoe teklifi kabul etti. Yemekhaneye giderken Clarissa'ya rastladılar ve kadın onlara birlikte yüksek masada oturmayı teklif etti.

Yüksek masa, yemek salonunda sadece öğretmenlere ve misafirlerine ayrılmış bir bölümdü. Koca yemekhanenin bir ucunda, geçmiş müdürlerin meşe panelli duvarlara asılı portreleri altında sahneye benzer bir platforma kuruluydu. Yemek salonunun diğer ucunda şık yelekli ve papyonlu kantin personeli tarafından işletilen öğrenci büfesi vardı. Üniversite öğrencilerinin tümü, salonu boydan boya kaplayan uzun masalarda oturuyorlardı.

Yemekhanede fazla öğrenci yoktu. Mariana, yemeklerini iştahsızca yerken kısık sesler ve gergin yüzlerle konuşan öğrencilere bakmaktan kendini alıkoyamadı. Hiçbirinin hali Zoe'den iyi görünmüyordu.

Zoe ve Mariana, Clarissa'yla yüksek masanın en ucuna, diğer öğretmenlerden uzağa oturdular. Clarissa menüyü ilgiyle inceledi. Bu korkunç olaylara rağmen iştahını kaybetmemişti. "Ben sülünde karar kılacağım," dedi. "Sonra da... belki şarapta buğulanmış armut. Ya da yumuşak şekerli puding."

Mariana başını salladı. "Ya sen, Zoe?"

Zoe başını iki yana salladı. "Aç değilim."

Clarissa ona kaygılı bir bakış attı. "Bir şeyler yemen lazım, canım benim... İyi görünmüyorsun. Gücünü korumak için yemek yemeye ihtiyacın var."

"Buğulama somon ve sebzeye ne dersin?" dedi Mariana. "Uyar mı?"

Zoe omuz silkti. "Uyar."

Garson gelip siparişlerini aldı ve ardından Mariana onlara ADC Tiyatrosu'nda bulduğu kartpostalı gösterdi.

Clarissa kartpostalı alıp resmi dikkatle inceledi. "Aha. Azize Lucy, yanılmıyorsam."

"Azize Lucy mi?"

"Aşina değilsin, ha? Azizler arasında az bilinenlerden sanırım. MS 300 civarında Diocletianus'un Hıristiyanlara eziyetleri sırasında şehit olmuş. Bıçaklanarak öldürülmeden önce gözleri oyulmuş."

"Zavallı Lucy."

"Hakikaten. İşte böylece körlerin koruyucu azizesi olmuş. Genellikle bu şekilde, gözlerini taşıdığı tepsiyle tasvir edilir." Clarissa kartpostalı çevirdi. Nefesinin altından Yunanca satırları okurken dudakları sessizce hareket etti. "Pekâlâ," dedi, "bu seferki Euripides'in *İphigeneia Aulis'te* eserinden."

"Ne diyor?"

"İphigeneia'nın ölümüne götürülüşü üzerine." Clarissa şaraptan bir yudum aldı ve tercüme etti: "'İşte geliyor genç kız... saçında çelenklerle, üstüne serptikleri kutsal suyla... o ismi ağza alınmayacak tanrıçanın kurban sunağına yürüyor – ki güzelim boynu koparken kanlar akacak bu sunaktan.' 'αἱματορρύτοις' Yunanca kan demek."

Mariana fenalaştığını hissetti. "Tanrım."

"Pek de iştah açıcı değil, kabul etmek gerek." Clarissa kartpostalı Mariana'ya geri verdi.

Mariana, Zoe'ye baktı. "Ne düşünüyorsun? Bunu Fosca göndermiş olabilir mi sence?"

Zoe kartpostalı incelerken Clarissa afallamış bir ifadeyle, "Profesör Fosca mı?" dedi. "Yoksa sen... yoksa sen profesörün—"

"Fosca'nın gözde öğrencilerinden kurduğu bir grup var. Bunu biliyor muydun, Clarissa?" Mariana bir an Zoe'ye bakış

attı. "Özel olarak... gizlice... buluşuyorlar. Onlara Genç Kızlar diyor."

"Genç Kızlar mı?" dedi Clarissa. "İlk kez duyuyorum. Havariler'e bir gönderme belki?"

"Havariler mi?"

"Tennyson'ın gizli edebiyat topluluğu – Hallam'la orada tanışmışlar."

Mariana ona bakakaldı. Sesini geri kazanması için kısa bir süre geçmesi gerekti. Başını salladı. "Belki."

"Tabii Havariler'in hepsi erkekti. Tahmin ediyorum ki Genç Kızlar kadın üyelerden oluşuyor?"

"Aynen öyle. Hem Tara hem Veronica üyeymiş. Sence de bu garip bir tesadüf değil mi? Zoe? Sen ne düşünüyorsun?"

Zoe rahatsız olmuştu sanki. Başını sallayıp Clarissa'ya bakış attı. "Doğrusu bu *tam* onun yapacağı türden bir şey bence. Yani böyle bir kartpostal göndermek."

"Bunu neden söyledin?"

"Profesörün böyle eski kafalılıkları var, kartpostal göndermek gibi yani. Sık sık elyazısı notlar gönderir. Bir de geçen dönem mektubun bir sanat formu olarak önemi üzerine ders vermişti... Biliyorum tabii, bu hiçbir şeyi kanıtlamaz."

"Kanıtlamaz mı?" dedi Mariana. "Ben bundan pek emin değilim."

Clarissa kartpostala tıp tıp vurdu. "Sence bu ne anlama geliyor? Ben... ben bunun amacının ne olduğunu anlamıyorum."

"Anlamı... bunun bir oyun olduğu. Bu şekilde niyetini ilan ediyor... Bir meydan okuma ve bundan zevk alıyor." Sözcüklerini dikkatle seçti. "Ve bir şey daha var... ki o bile bunun farkında olmayabilir: Bu alıntıları seçmesinin bir nedeni var; onun için bir anlam ifade ediyorlar."

"Hangi açıdan?"

"Bilmiyorum." Mariana başını salladı. "Anlamıyorum – ancak anlamamız gerek. Onu durdurmamızın tek yolu bu."

"'O' derken Edward Fosca'yı mı kastediyorsun?"

"Belki."

Clarissa bundan son derece rahatsız olmuş görünüyordu. Kadın, başını iki yana salladı ama daha fazla yorum yapmadı. Mariana sessizlik içinde önündeki kartpostala kafa yordu.

Sonra siparişleri geldi ve Clarissa öğle yemeğine gömüldü, Mariana'ysa dikkatini Zoe'ye verdi, onun az da olsa bünyesine yemek aldığından emin oldu.

Yemek esnasında Edward Fosca'nın ismi bir daha geçmedi. Ancak Mariana'nın düşüncelerinde, gölgelerin içindeki bir yarasa misali zihninde asılı kalmıştı.

9

Öğle yemeğinden sonra Mariana ve Zoe bir şeyler içmek için okul barına gittiler. Bar her zamankine kıyasla hissedilir derecede sessizdi. İçeride içki içen topu topu bir avuç öğrenci vardı. Mariana, Serena'nın tek başına oturduğunu fark etti. Kız onları görmemişti.

Zoe iki kadeh şarap söylerken Mariana barın ucundaki taburelerden birine tünemiş, cin toniğini bitirirken telefonunda mesaj yazan Serena'nın yanına gitti.

"Selam," dedi Mariana.

Serena başını kaldırdı, sonra tepki vermeden telefonuna geri döndü.

"Nasılsın Serena?"

Tepki gelmedi. Mariana, Zoe'den medet umarak ona baktı ve Zoe ona eliyle içki içme hareketi yaptı. Mariana başını salladı.

"Bir içki daha içer misin, benden?"

Serena başını iki yana salladı. "Yok. Az sonra kalkmam gerekiyor."

Mariana gülümsedi. "Gizli hayranın mı?"

Belli ki bu söylenecek bir şey değildi. Serena, beklenmedik bir hışımla Mariana'ya döndü.

"Hay ağzına sıçayım, senin derdin ne ya?"

"Efendim?"

"Profesör Fosca'ya karşı ne garezin var? Ona kafayı mı taktın, nedir anlamıyorum. Sen polise ne dedin onun hakkında?"

"Neden bahsettiğini bilmiyorum."

Ancak Mariana, Başmüfettiş Sangha'nın onu Fosca'yı sorgulayacak kadar ciddiye almasına içten içe sevinmişti.

"Ben ona herhangi bir ithamda bulunmadım," dedi. "Sadece ona bazı sorular sormalarını önerdim."

"E sordular da zaten. Çok soru sordular hem de. Ayrıca bana da. Mutlu musun şimdi?"

"Ne söyledin onlara?"

"Gerçeği. Çarşamba gecesi Veronica öldürüldüğünde Profesör Fosca'yla birlikte olduğumu – bütün akşam onunla dersteydim. Oldu mu?"

"Hiç çıkmadı mı? Sigaraya bile çıkmadı mı?"

"Sigaraya bile çıkmadı."

Serena, Mariana'ya soğuk bir bakış attı ama telefonuna gelen bir mesajla dikkati dağıldı. Okudu ve ayağa kalktı.

"Gitmem gerek."

"Bekle." Mariana sesini alçalttı. "Serena. Senden çok dikkatli olmanı istiyorum, tamam mı?"

"Ya siktir git." Serena çantasını kaptığı gibi dışarı yürüdü.

Mariana iç çekti. Zoe, Serena'nın boş bar taburesine oturdu.

"Pek iyi gitmedi."

"Hayır." Mariana başını salladı. "Gitmedi."

"Şimdi ne olacak peki?"

"Bilmiyorum."

Zoe omuz silkti. "Profesör Fosca, Veronica öldürüldüğünde Serena'nın yanındaysa bunu o yapmış olamaz."

"Tabii Serena yalan söylemiyorsa."

"Onun için yalan söyleyeceğini düşünüyor musun gerçekten? Hem de ikinci kez?" Zoe ona kuşkulu bir bakış atıp omuz silkti. "Bilemedim, Mariana..."

"Neyi?"

Zoe bakışlarını kaçırdı. Bir an konuşmadı. "Onun hakkındaki tavrın... bir garip."

"Ne demek 'garip?'"

"Profesörün her iki cinayet için de görgü tanığı var – sen yine de peşini bırakmıyorsun. Mesele o mu... yoksa *sen* misin?"

"Ben mi?" Mariana kulaklarına inanamıyordu. Yanaklarının haksızlık öfkesiyle kızardığını hissedebiliyordu. "Sen neden bahsediyorsun?"

Zoe başını salladı. "Boş ver."

"Bana söylemek istediğin bir şey varsa, söyle gitsin işte."

"Faydası yok ki. Şu Profesör Fosca meselesinde seni ne kadar vazgeçirmeye çalışırsam o kadar ayak direyeceksin, biliyorum. O kadar inatçısın ki."

"İnatçı falan değilim ben."

Zoe güldü. "Sebastian senin tanıştığı en inatçı insan olduğunu söylerdi."

"Bunu bana hiç söylemedi."

"Valla *bana* söyledi."

"Burada ne oluyor anlamıyorum, Zoe. Ne demeye çalıştığını anlamıyorum. Fosca *meselesi* neymiş?"

"Onu sen söyleyeceksin."

"Ne? Ondan etkilendiğimi falan sanıyorsan yok böyle bir şey! Kastettiğin buysa eğer!"

Sesini yükselttiğinin farkındaydı; barın karşısındaki birkaç öğrenci onu duydu ve dönüp baktı. Hatırlayabildiği kadarıyla uzun zamandır ilk kez Zoe'yle bir tartışmanın eşiğine gelmişlerdi. Mariana irrasyonel derecede kızgın hissediyordu. Neden peki?

Bir an birbirlerine baktılar.

İlk Zoe geri adım attı. "Boş ver," dedi başını sallayarak. "Özür dilerim. Boş konuşuyorum."

"Ben de özür dilerim."

Zoe saatine baktı. "Benim gitmem gerek. *Kayıp Cennet* üzerine dersim var."

"Git bakalım o zaman."

"Akşam yemeğinde görüşür müyüz?"

"Eee..." Mariana tereddüt etti. "Ben gelemem. Ben... ben biriyle..."

Zoe'ye Profesör Fosca'yla yemek planından söz etmek istemiyordu – zamanı değildi; Zoe'nin bundan yanlış bir anlam çıkarmasını istemiyordu.

"Ben... bir arkadaşımla buluşacağım."

"Kim?"

"Tanıdığın biri değil, okuldan eski bir arkadaşım. Gitmelisin, geç kalacaksın."

Zoe başını salladı. Mariana'nın yanağına hızlıca bir öpücük kondurdu. Mariana onun kolunu sıktı. "Zoe. Sen de dikkatli ol. Tamam mı?"

"Tanımadığın adamların arabasına binme, diyorsun yani?"

"Salaklaşma. Ciddiyim ben."

"Ben kendi başımın çaresine bakabilirim, Mariana. Korkmuyorum."

İşte Mariana'yı en çok endişelendiren de Zoe'nin sesindeki o gözü karalıktı.

10

Zoe gittikten sonra Mariana bir süre barda oturdu, kadehindeki şarabı yavaş yavaş içti. İkisinin konuşmasını kafasında tekrar tekrar oynattı.

Ya Zoe haklıysa? Ya Fosca masumsa?

Fosca'nın her iki cinayet için de görgü tanığı vardı ve Mariana buna rağmen onun etrafına bir şüphe ağı örmüştü, hem de hepi topu birkaç ipucuna tutunarak. Peki bu ipuçları neydi tam olarak? Ortada bir gerçek, elle tutulur bir şey bile yoktu ki. Sadece ufak tefek şeyler: Zoe'nin gözlerindeki o korku dolu bakış, adamın Tara'yla Veronica'ya Yunan Tragedyası dersi vermesi, bir de Mariana'nın o kartpostalları Fosca'nın gönderdiğine ikna olduğu gerçeği.

Sezgisi, bu kızlara kartpostal gönderen her kimse onları öldürenle aynı kişi olduğunu söylüyordu ona. Bu, Başmüfettiş Sangha gibi bir adamın gözünde irrasyonel, hatta hayal ürünü bir çıkarım gibi görünse de Mariana gibi bir terapist için sezgisi, sahip olduğu yegâne şeydi. Gelgelelim bu üniversitedeki bir profesörün öğrencilerini böylesine korkunç, bu kadar aleni bir şekilde öldürmesi ve bundan paçayı sıyıracağını umması inanılmaz geliyordu.

Öte yandan... eğer haklıysa...

O zaman Fosca sahiden paçayı sıyırmıştı.

Ama ya yanılıyorsa?

Mariana'nın duru bir kafayla düşünmeye ihtiyacı vardı... ama düşünemiyordu.

Zihni pusluydu ancak şaraptan değildi. Yük altında ezildiğini, kendine güvenini gitgide kaybettiğini hissediyordu. Şimdi ne olacak peki? Bir sonraki hamlesinin ne olması gerektiği hakkında hiçbir fikri yoktu.

Sakin ol, diye düşündü. *Eğer bir hastayla çalışıyor olsaydım ve böyle hissetseydim, yani işin boyumu aştığını hissetseydim, ne yapardım?*

Cevap anında geldi. Yardım isteyecekti elbette. Kendini biraz süpervizyona sokacaktı.

Fena bir fikir değildi.

Süpervizörünü görmenin kesinlikle faydası olacaktı. Üstelik buradan çıkmak, Londra'ya gitmek, bu okuldan ve zehirli atmosferinden birkaç saatliğine de olsa kaçmak onu muazzam rahatlatacaktı.

Evet, diye düşündü. *Böyle yapacağım o zaman – Ruth'u arayıp yarın Londra'ya onu görmeye gideceğim.*

Ama önce, burada Cambridge'de randevusu vardı bu gece.

Saat sekizde akşam yemeği yiyecekti – Edward Fosca'yla.

II

Mariana saat sekizde Fosca'nın odalarına gitti.

Büyük, heybetli kapıya baktı. Kapının yanında, siyah bir levha üzerine beyaz kaligrafik harflerle *Profesör Edward Fosca* yazılıydı.

İçeriden gelen klasik müziği duyabiliyordu. Kapıyı çaldı. Cevap yok.

Tekrar, daha yüksek sesle vurdu. Bir an cevap gelmedi, derken—

"Açık," dedi uzaktan bir ses. "Yukarı gel."

Mariana bir nefes aldı, kendini toparladı ve kapıyı açtı. Onu karaağaçtan basamaklar karşıladı: eski, dar, ahşabın eğrildiği kimi yerde engebeli bir merdiven. Yukarı çıkarken adımlarına dikkat etmesi gerekti.

Müziğin sesi artık daha yüksekti. Latinceydi, müzik olarak uyarlanmış dini bir arya ya da ilahiydi. Daha önce bir yerde duymuştu ama nerede duyduğunu çıkaramadı. Güzel ama uğursuzdu ve kalp atışı gibi titreşen yaylılar, Mariana basamakları çıkarken alay edercesine onun gergin nabız vuruşlarını taklit ediyordu.

En yukarıda kapı aralıktı. İçeri girdi. İlk gördüğü şey, holde asılı duran kocaman bir haçtı. Güzeldi. Koyu ahşaptan incelikle oyulmuş, süslü ve gotik bir haçtı ama o kadar büyüktü ki insanı ürkütüyordu ve Mariana aceleyle yanından geçti.

Oturma odasına girdi. Etrafı görmesi zordu; tek ışık kaynağı etrafa serpiştirilmiş olan yarı erimiş biçimsiz mumlardı. Stiks'in

sularını andıran bu kasvetli karanlığa gözlerinin alışması birkaç saniye sürdü; Yanan tütsü havayı boğuyor, siyah dumanıysa mum ışığını zayıflatıp görmeyi daha da güç kılıyordu.

Pencereleri avluya bakan geniş bir odaydı. Başka odalara açılan birkaç kapı vardı. Duvarlar tablolarla kaplı, raflar kitaplarla tıkış tıkıştı. Duvar kâğıdı koyu yeşil-siyahtı ve dört bir yanda tekrar eden bitki örtüsüyle yaprak desenlerinin huzursuz edici bir etkisi vardı – Mariana'ya ormanda olduğunu hissettiriyordu.

Şöminenin ve masaların üzerine yerleştirilmiş heykeller ve süs eşyası vardı: karanlıkta parlayan bir insan kafatası; kabarık saçları ve elindeki şarap tulumuyla bacaklı, boynuzlu, keçi kuyruklu küçük bir Pan heykeli... ve onun yanında bir çam kozalağı.

Mariana aniden biri tarafından izlendiğine emin oldu – ensesindeki gözleri hissetti. Arkasına döndü.

Edward Fosca orada duruyordu. Adamın içeri girdiğini duymamıştı. Tüm bu süre boyunca gölgelerin içinde onu mu izliyordu?

"İyi akşamlar," dedi.

Siyah gözleri ve beyaz dişleri mum ışığında parladı. Açık saçları omuzlarına dökülüyordu. Üzerinde siyah bir smokin, bembeyaz bir gömlek ve siyah papyon vardı. Son derece yakışıklı görünüyor, diye düşündü Mariana ve bunu düşünür düşünmez kendine kızdı.

"Yüksek masada yiyeceğimizi bilmiyordum," dedi.

"Öyle değil zaten."

"Ama giyinmişsiniz—"

"Ah." Fosca kıyafetlerine baktı ve gülümsedi. "Bu kadar güzel bir kadınla yemek yeme fırsatım pek olmuyor. Duruma uygun giyineyim dedim. Dur sana bir içki koyayım."

Bir karşılık beklemeden gümüş buz kovasından açık bir şişe şampanya çıkardı. Kendi kadehini yeniden doldurdu, sonra Mariana'ya da bir kadeh koydu. Eline verdi.

"Teşekkür ederim."

Edward Fosca bir an öylece durup onu izledi, siyah gözleri onu süzdü.

"Bize," dedi.

Mariana temenniye karşılık vermedi. Kadehi dudaklarına götürdü ve şampanyayı yudumladı. Köpüklü, kuru ve canlandırıcıydı. Tadı güzeldi ve sinirlerini yatıştırmasını umuyordu. Bir yudum daha aldı.

Aşağıdan kapı çaldı. Fosca gülümsedi. "Hah. Bu Greg olacak."

"Greg?"

"Kantinden."

Telaşlı ayak sesleri geldi – ve basamakları atik adımlarla tırmanan yelekli kravatlı garson Gregory bir elinde sıcak tencere, diğerinde soğutucuyla belirdi. Mariana'ya gülümsedi.

"İyi akşamlar, hanımefendi." Profesöre bakış attı. "İçeri gireyim mi—?"

"Elbette." Fosca başını salladı. "Buyur lütfen. Sen sofrayı kur. Ben servis yaparım."

"Nasıl isterseniz, efendim."

Yemek odasında gözden kayboldu. Mariana, Fosca'ya meraklı bir bakış attı. Adam gülümsedi.

"Yemekhanenin bize sunabileceğinden daha fazla mahremiyetimiz olsun istedim. Ne var ki ben pek şef sayılmam – bu yüzden yemekhaneyi bize getirsinler diye kantindekileri ikna ettim."

"Peki nasıl yaptınız bunu?"

"Bir hayli büyük bir bahşiş vasıtasıyla. Ne kadar olduğunu söyleyerek sana kompliman yapmayacağım."

"Epey zahmete girmişsiniz, Profesör."

"Lütfen bana Edward, de. Ayrıca benim için bir zevk, Mariana."

Adam gülümsedi ve sessizce onu seyretti. Mariana biraz rahatsız hissetti ve bakışlarını çevirdi. Gözleri orta sehpaya kaydı… ve kozalağa baktı.

"Bu nedir?"

Fosca onun bakışlarını takip etti. "Kozalağı mı soruyorsun? Hiç, bana evimi hatırlatıyor sadece. Neden?"

"Eleusis'i anlattığınız derste kozalak gösteren bir slayt hatırlıyorum sanki."

Fosca başını salladı. "Evet, sahiden ya. Doğru. Külte kabul edilen her yeni üyeye kozalak sunulurdu."

"Anladım. Neden kozalak?"

"Eh, aslında kozalağın kendisiyle ilgili değil. Neyi sembolize ettiğiyle ilgili."

"Yani?"

Gülümsedi ve bir süre ona baktı. "Tohum... kozalağın içindeki tohum. İçimizdeki tohum, beden içindeki ruh. Zihnini buna açmakla ilgili. Kendini, içine bakmaya ve ruhunu bulmaya adamak."

Fosca kozalağı aldı. Ona sundu.

"Bunu sana sunuyorum. Senin olsun."

"Yok, teşekkür ederim." Mariana başını salladı. "İstemem."

Bunu niyet ettiğinden daha sert söylemişti.

"Anlıyorum."

Fosca ona muzip bir tebessüm gönderdi. Kozalağı yeniden masanın üstüne koydu. Bir duraksama oldu. Bir an sonra Greg ortaya çıktı.

"Her şey tamam, efendim. Puding, buzdolabında."

"Eksik olma."

"İyi geceler." Mariana'ya başıyla selam verdi ve odadan çıktı. Mariana onun merdivenlerden indiğini, kapıyı kapattığını duydu.

Baş başaydılar.

Birbirlerine uzun uzun bakarken aralarında bir gerginlik, bir duraksama oldu. En azından Mariana böyle hissediyordu, ama Fosca'nın ne hissettiğini –onun o havalı, çekici tavrının altında ne yattığını– bilmiyordu. Okuması neredeyse imkânsızdı.

Adam yan odaya işaret etti.

"Geçelim mi?"

12

Ahşap panelli karanlık yemek odasındaki uzun masanın üzeri beyaz keten bir örtüyle kaplıydı. Gümüş şamdanlarda uzun mumlar yanıyordu. Bir şişe kırmızı şarap karafa konmuş halde konsolda duruyordu.

Masanın arkasında kalan pencereden gitgide kararan gökyüzü ve avlunun ortasından uzayan meşe ağacı görünüyordu; dalların arasından yıldızlar parıldıyordu. Başka herhangi bir durumda, diye düşündü Mariana, bu güzelim, eski odada yemek yemek inanılmaz romantik olurdu. Oysa şimdi durum farklıydı.

"Otur," dedi Fosca.

Mariana masaya gitti. Karşılıklı iki sofra kuruluydu. Oturdu ve Fosca yemeklerin serili olduğu konsola yürüdü. Kuzu budu, fırında patates ve yeşil salata vardı.

"Güzel kokuyor," dedi adam. "Güven bana – benim pişirmeme kıyasla böylesi çok daha iyi oldu. Oldukça sofistike bir damak lezzetim vardır ama mutfakta son derece ilkelim. Anca İtalyan bir annenin oğluna öğrettiği sıradan makarna tarifleri."

Mariana'ya gülümsedi ve eline büyük bir et bıçağı geçirdi. Mum ışığında parladı. Adamın kuzuyu kesmek için bıçağı hızla ve ustaca kullanışını seyretti.

"İtalyan mısınız?" dedi.

Fosca başını salladı. "İkinci nesil. Büyükannemle büyükbabam Sicilya'dan gemiyle gelmişler."

"New York'ta mı büyüdünüz?"

"Pek sayılmaz. New York Eyaleti'nde. Hiçliğin ortasında bir çiftlikte."

Fosca, Mariana'ya birkaç dilim kuzu eti, birkaç patates, biraz da salata servis etti. Kendine de benzer bir tabak hazırladı. "Peki sen, Atina'da mı büyüdün?"

"Evet." Başını salladı. "Hemen dışında."

"Ne kadar egzotik. Kıskandım."

Mariana gülümsedi. "Ben de aynı şeyi New York'ta bir çiftlikte büyümek konusunda söyleyebilirim."

"Orada olsaydın böyle demezdin. Çöplüktü. Bir an evvel defolup gitmeye can atıyordum." Bunu söylerken gülümsemesi soldu ve bir şekilde oldukça farklı göründü. Daha sert, daha yaşlı. Tabağı onun önüne koydu. Sonra kendi tabağını alıp masanın diğer tarafına oturdu. "Ben az pişmiş severim. Umarım sorun olmaz."

"İyidir."

"*Bon appétit*."

Mariana önündeki tabağa baktı. Jilet kadar ince kuzu dilimleri o kadar az pişmiş, o kadar çiğdi ki dışarı parlak kırmızı bir kan birikintisi sızıyor, beyaz porselen tabağın üzerine yayılıyordu. Ona bakarken midesi bulandı.

"Benimle akşam yemeği yemeyi kabul ettiğin için teşekkür ederim, Mariana. Öğretmen Bahçesinde de söylediğim gibi, merakımı uyandırıyorsun. Birinin benimle ilgilenmesi her zaman merakımı uyandırır ki sen bunu kesinlikle başardın." Kıs kıs güldü. "Bu akşam, bunun karşılığını vermek adına benim için bir fırsat."

Mariana çatalını eline geçirdi. Fakat eti yemeye bir türlü eli gitmedi. Bunun yerine patateslere ve gitgide genişleyen kan havuzundan yapraklarını uzaklaştırdığı salataya odaklandı.

Fosca'nın gözlerini üzerinde hissedebiliyordu. Bakışları öyle soğuktu ki... tıpkı bir basilisk gibiydi.

"Kuzudan tatmadın. Yemeyecek misin?"

Mariana başını salladı. Küçük bir et lokması kesti ve kırmızı dilimi ağzına attı. Islak, metalik kan tadı veriyordu. Çiğneyip yutmak için bütün gayretini harcadı.

Fosca gülümsedi. "Güzel."

Mariana kadehine uzandı. Şampanyasından kalanla kan tadını geçirdi.

Kadehinin boşaldığını gören Fosca ayağa kalktı. "Biraz şarap içelim, ne dersin?"

Konsola gitti ve iki kadehe koyu kırmızı Bordeaux doldurdu. Geri geldi ve bir kadehi Mariana'ya uzattı. Mariana şarabı dudaklarına götürüp içti. Tadı topraksı, çakıllı, tam dolgundu. Aç karnına içtiği şampanyanın etkilerini daha şimdiden hissediyordu; içmeyi kesmeliydi yoksa çok geçmeden sarhoş olacaktı. Ama durmadı.

Fosca yeniden oturdu, onu seyrederken gülümsedi. "Bana kocandan bahsetsene."

Mariana başını iki yana salladı: "Hayır."

Adam şaşırmıştı sanki. "Hayır mı? Niçin?"

"İstemiyorum."

"Adını bile paylaşmayacak mısın?"

Mariana kısık sesle konuştu. "Sebastian."

Ve bir şekilde, sırf adını söyleyerek bir an onun ruhunu, koruyucu meleğini çağırdı; kendini daha güvende, daha sakin hissetti. Sebastian kulağına fısıldadı: *Korkma aşkım, kendini savun. Korkma...*

Tavsiyesini dinlemeye karar verdi. Başını kaldırdı ve gözünü kırpmadan Fosca'nın bakışlarına karşılık verdi. "Bana kendinizden bahsetsenize, Profesör."

"Edward. Ne bilmek istiyorsun?"

"Bana çocukluğunuzdan bahsedin."

"Çocukluğum mu?"

"Anneniz nasıl biriydi? Ona düşkün müydünüz?"

Fosca güldü. "Annem mi? Akşam yemeğinde beni psikanalize mi sokacaksın?"

"Merak ettim sadece," dedi Mariana. "Acaba size makarna tarifleri dışında başka neler öğretti?"

Fosca başını iki yana salladı. "Annem bana çok az şey öğretti ne yazık ki. Ya seninki? Senin annen nasıl biriydi?"

"Ben annemi hiç tanımadım."

"Ah." Fosca başını salladı. "Ben de benimkini gerçekten tanıdığımı söyleyemem."

Bir an Mariana'yı tarttı ve düşündü. Adamın zihnindeki çarkların döndüğünü görebiliyordu – gerçekten de parlak zekâlı, diye düşündü Mariana. Bıçak gibi keskin. Dikkatli olması gerekecekti. Alelade bir ses tonu benimsedi. "Mutlu bir çocukluk mu geçirdiniz?"

"Görüyorum ki bunu bir terapi seansına çevirmeye kararlısın."

"Terapi seansı falan değil, sohbet sadece."

"Sohbet dediğin karşılıklıdır, Mariana."

Fosca gülümsedi, bekledi. Mariana, başka seçeneği olmadığını görünce bu meydan okumaya karşılık verdi.

"Ben özel hissettirecek kadar mutlu bir çocukluk geçirmedim," dedi. "Ara ara belki. Babamı çok severdim ama..."

"Ama ne...?"

Mariana omuz silkti. "Çok fazla ölüm yaşadım."

Bir an birbirlerinin bakışlarına kenetlendiler. Fosca yavaşça başını salladı. "Evet, gözlerinde görebiliyorum. Orada büyük bir keder var. Biliyor musun, bana Tennyson'dan bir kadın kahramanı anımsatıyorsun: *Çiftlik Evindeki Mariana: 'O gelmeyecek,' dedi. 'Bitkinim, bitkin. Ölsem daha iyiydi.'*"

Adam gülümsedi. Mariana maskesi düşmüş gibi hissetti ve bundan rahatsızlık duyarak başka yöne baktı. Şarabına uzandı. Kadehi sömürdü. Sonra onunla yüz yüze geldi.

"Sıra sizde, Profesör."

"Pekâlâ." Fosca şaraptan bir yudum aldı. "Mutlu bir çocuk muydum?" Kafasını salladı. "Hayır. Değildim."

"Neden değildiniz?"

Hemen cevap vermedi. Kalkıp şarap almaya gitti. Konuşurken Mariana'nın kadehini yeniden doldurdu.

"Dürüst olayım mı? Babam aşırı şiddet gösteren bir adamdı. Kendimin ve annemin canından endişe duyarak büyüdüm. Birçok kez annemi vahşice dövdüğüne tanık oldum."

Mariana bu kadar açık bir itiraf beklemiyordu. Ayrıca sözlerinde kesinlikle gerçek payı vardı, öte yandan herhangi bir duygudan tamamen noksandı. Sanki hiçbir şey hissetmiyordu.

"Üzgünüm," dedi. "Korkunçmuş."

Adam omuz silkti. Bir an cevap vermedi. Tekrar oturdu. "İnsanlardan bir şeyler koparmanın yolunu biliyorsun, Mariana. İyi terapistsin, bunu görüyorum. Kendimi sana açmak niyetinde olmasam da sonunda beni koltuğuna oturttun." Gülümsedi. "Terapi anlamında söylüyorum."

Mariana tereddüt etti. "Hiç evlendiniz mi?"

Fosca güldü. "Düşünce akışını takip etmek diye buna denir, herhalde. Koltuktan yatağa mı geçiyoruz?" Gülümseyip biraz daha şarap içti. "Hiç evlenmedim, hayır. Doğru kadınla tanışmadım hiç." Onu seyretti. "Henüz değil."

Mariana cevap vermedi. Adam seyretmeyi sürdürdü. Bakışları ağır, yoğundu; bitmek bilmiyordu. Mariana, araba farına yakalanmış tavşan gibi hissediyordu. Zoe'nin sarf ettiği sözcüğü düşündü: "göz kamaştırıcı." Sonunda dayanamayıp bakışlarını kaçırdı ki adamın hoşuna gitti sanki.

"Güzel kadınsın," dediğini duydu, "ama sende güzellikten fazlası var. Belli bir niteliğin var... bir dinginlik. Okyanusun derinliklerinde, dalgaların çok altında hiçbir şeyin hareket etmediği durgunluk gibi. Çok sakin... ve çok hazin."

Mariana hiçbir şey söylemedi. Bu işin gidişatından hoşlanmamıştı. Üstünlüğü kaybettiğini hissediyordu ki hiç elde etmiş miydi, ondan da emin değildi. Ayrıca biraz sarhoştu ve Fosca romantizmden cinayete ani bir geçiş yapacak olursa buna hazırlıksızdı.

"Bu sabah," dedi adam, "Başmüfettiş Sangha ziyaret etti. Veronica öldürüldüğünde nerede olduğumu bilmek istedi."

Bir tepki beklercesine Mariana'ya baktı. Mariana bir nebze olsun vermedi. "Siz ne söylediniz peki?"

"Gerçeği. Odalarımda Serena'ya özel ders verdiğimi. Bana inanmıyorsa onunla görüşmesini önerdim."

"Anlıyorum."

"Müfettiş bana bir sürü soru sordu – ki sonuncusu seni ilgilendiriyordu. Ne sordu biliyor musun?"

Mariana başını salladı. "Hiçbir fikrim yok."

"Bana karşı neden bu kadar önyargılı olduğunu merak ediyormuş. Bunu hak edecek ne yapmışım."

"Siz ne dediniz peki?"

"Hiçbir fikrim olmadığını, ama bunu sana soracağımı söyledim." Gülümsedi. "İşte sana soruyorum. Ne oluyor, Mariana? Tara'nın cinayetinden beri bana karşı bir kampanya düzenliyorsun. Ya sana masum bir adam olduğumu söylesem? Sırf sana iyilik olsun diye günah keçin olmayı çok isterdim ama—"

"Siz benim günah keçim değilsiniz."

"Değil miyim? Bir yabancı... İngiliz akademisyenlerin elitçi dünyasında mavi yakalı bir Amerikalı? Basbayağı göze batıyorum."

"Alakası yok." Mariana başını iki yana salladı. "Bana sorarsanız buraya son derece güzel ayak uydurmuşsunuz."

"Eh, ayak uydurmak için elimden gelenin en iyisini yapıyorum haliyle ama sonuç şu ki, İngilizler yabancı düşmanlığında Amerikalılara kıyasla çok daha sinsi ve ben her zaman bir yabancı kalacağım, bu nedenle hep şüpheyle bakılacağım." Gözlerini yoğun bakışlarla Mariana'ya dikti. "Tıpkı senin gibi... Sen de buraya ait değilsin."

"Benden bahsetmiyoruz ki."

"Ah, ama ediyoruz – biz biriz ve aynıyız."

Kaşlarını çattı. "Değiliz. Hem de hiç değiliz."

"Of, Mariana." Güldü. "Öğrencilerimi öldürdüğüme cidden inanmıyorsun herhalde? Bu absürt. Aralarından birkaçı hak etmiyor değil, o ayrı." Tekrar güldü ve gülüşü Mariana'nın omurgasından aşağı bir ürperti gönderdi.

Adamı seyretti. Gerçekte kim olduğunu demin bir anlığına gördüğünü düşünüyordu: duygusuz, sadist, tamamen umursamaz. Tehlikeli bölgede dolaştığını biliyordu ama şarap onu cesur ve pervasız yapmıştı ve bu şansı bir daha asla elde edemeyebilirdi. Sözcüklerini özenle seçti.

"Öyleyse şunu bilmek isterim, sizce onları öldüren kişi nasıl biri tam olarak?"

Fosca soru karşısında şaşırmış gibi ona baktı. Fakat başını salladı. "Aslına bakarsan bunun üstüne düşünmedim değil."

"Düşünmüşsünüzdür elbet."

"Ve," dedi, "gözüme ilk çarpan, olayın doğasında dini bir şeyler yatması. Bu çok açık. Maneviyat sahibi bir adam bu. En azından kendi gözünde."

Mariana holdeki haçı anımsadı. *Senin gibi*, diye düşündü.

Fosca şaraptan bir yudum aldı ve devam etti. "Bu cinayetler gelişigüzel saldırılar değil. Polisin henüz bunu çözdüğünü sanmıyorum. Cinayetler birer kurban ayini."

Mariana aniden başını kaldırdı. "Kurban ayini mi?"

"Doğru... bu bir ritüel... yeniden doğum ve diriliş ritüeli."

"Ben burada herhangi bir diriliş değil, sadece ölüm görüyorum."

"Bu tamamen nereden baktığına bağlı." Gülümsedi. "Ve sana bir şey daha söyleyeyim. Bu adam bir şovmen. Gösteri yapmayı seviyor."

Senin gibi, diye düşündü.

"Cinayetler bana Jakoben tragedyalarını hatırlatıyor," dedi. "Vahşet ve dehşet – şoke etmek ve eğlendirmek için."

"Eğlendirmek mi?"

"Tiyatro bağlamında."

Adam gülümsedi. Ve Mariana bir an evvel ondan olabildiğince uzaklaşma arzusuyla doldu. Tabağını kendinden uzağa itti. "Ben tamamım."

"Daha istemediğine emin misin?"

Başını salladı. "Bana bu kadarı yetti."

13

Profesör Fosca oturma odasında kahveyle tatlı teklif etti ve Mariana isteksizce onu yandaki odaya kadar takip etti. Adam şöminenin yanındaki büyük, siyah kanepeyi işaret etti. "Otursana?"

Mariana onun yanına oturmak, ona bu kadar yakın olmak konusunda isteksiz hissediyordu – ona bir şekilde güvensiz geliyordu. Derken aklında bir düşünce belirdi: Onunla yalnız kalmaktan *kendi* bu kadar rahatsız hissediyorsa, on sekiz yaşındaki bir kız nasıl hissederdi kim bilir?

Başını iki yana salladı. "Yorgunum. Tatlıyı es geçeceğim sanırım."

"Gitme, daha değil. Bırak bir kahve yapayım."

İtiraz edemeden Fosca odayı terk etti ve mutfakta gözden kayboldu.

Mariana kaçmak, oradan defolup gitmek dürtüsüne karşı savaş verdi. Sarhoş, hüsrana uğramış ve kendine kızgın hissediyordu. Eline hiçbir şey geçmemişti. Yeni hiçbir şey, hazırda bilmediği hiçbir şey öğrenmemişti. O geri dönmeden, şehvetli hamlelere veya daha beterine karşı mücadele vermek zorunda kalmadan gitse iyi olacaktı.

Ne yapacağını düşünürken gözleri odanın içinde dolaştı. Bakışları sehpanın üzerindeki küçük kitap yığınına takıldı. Yığındaki ilk kitaba baktı. İsmini okumak için başını devirdi.

Euripides'in Toplu Eserleri.

Mariana omzunun üstünden mutfağa doğru baktı. Ondan hiç iz yoktu. Aceleyle kitaba gitti.

Uzanıp aldı. İçinden kırmızı, deri bir kitap ayracı fırlamıştı.

İşaretli sayfayı açtı. Ayraç, *İphigeneia Aulis'te* oyunundan bir sahnenin arasına konmuştu. Metin, sayfanın bir tarafında İngilizce, diğer tarafındaysa özgün, Eski Yunancaydı.

Birkaç satırın altı çiziliydi. Mariana onları anında tanıdı. Veronica'ya gönderilen kartpostaldaki satırların aynısıydı:

ἴδεσθε τὰν Ἰλίου
καὶ Φρυγῶν ἐλέπτολιν
στείχουσαν, ἐπὶ κάρα στέφη
βαλουμέναν χερνίβων τε παγάς,
βωμόν γε δαίμονος θεᾶς
ῥανίσιν αἱματορρύτοις
χρανοῦσαν εὐφυῆ τε σώματος δέρην
σφαγεῖσαν.

"Neye bakıyorsun?"

Mariana sıçradı – sesi tam arkasından gelmişti. Kitabı sertçe kapadı. Zoraki bir gülümsemeyle ona döndü. "Hiç, sadece bakıyordum öyle."

Fosca ona küçük bir fincan *espresso* verdi. "Al."

"Teşekkür ederim."

Adam kitaba bakış attı. "Euripides, senin de anlamış olacağın üzere benim favorim. Onu eski dostum gibi görürüm."

"Ya?"

"Tabii ya. Gerçeği anlatan yegâne tragedya yazarı odur."

"Gerçeği? Hangi gerçeği?"

"Tüm gerçeği. Yaşam. Ölüm. İnsanın inanılmaz zulmü. Her şeyi olduğu gibi anlatır."

Fosca kahvesinden bir yudum alırken onu seyretti. Mariana'ysa onun siyah gözlerinin içine bakarken artık hiçbir şüphesi kalmamıştı. Şundan kesinlikle emindi:

Bir katilin gözlerinin içine bakıyordu.

Dördüncü Bölüm

İşte böylece, adamın biri hayatımıza girip kendi babamız gibi konuştuğunda ve onun gibi davrandığında yetişkinler bile... bu adama boyun eğer, onu över, onun tarafından manipüle edilmeye izin verip ona itimat ederler ve en nihayetinde ona köle olduklarının farkına bile varmadan kendilerini büsbütün ona teslim ederler. Normalde kişi kendi çocukluğunun devamı olarak süren bir şeyin farkına varmaz.

–Alice Miller, *For Your Own Good*
[Kendi İyiliğiniz İçin]

Çocukken belli olur adam,
Tıpkı günün sabahtan belli olduğu gibi.

–John Milton, *Paradise Regained*
[Yeniden Kazanılan Cennet]

I

Ölüm ve sonrası, daima büyük ilgi alanım oldu.

Ta Rex'ten beri, sanırım.

Rex benim en eski anımdı. Güzel hayvandı – siyah-beyaz bir çoban köpeği. Hayvan türlerinin en iyisi. Kulaklarını çekip üstüne çıkmama, yürümeye yeni başlamış bir çocuğun elinden gelen tüm istismara tahammül eder, yine de geldiğimi görünce kuyruğunu sallar, beni sevgiyle karşılardı. Bağışlama konusunda bir dersti – hem de bir kez değil, defalarca.

Ama o bana affetmekten fazlasını öğretti. Bana ölümü öğretti o.

Ben neredeyse on ikime basarken Rex yaşlanmaya yüz tutmuş, koyunlara ayak uydurmakta zorlanıyordu. Annem onu emekli etmeyi, yerine daha genç bir köpek almayı önermişti.

Babamın Rex'ten hoşlanmadığını biliyordum – bazen ondan nefret ettiğinden şüpheleniyordum. Yoksa nefret ettiği annem miydi? Annem Rex'i severdi, hatta benim sevdiğimden çok. Onu koşulsuz sevgisi yüzünden, bir de konuşmaktan mahrum olduğu için seviyordu. O, annemin daimi arkadaşıydı; bütün gün onunla çalışırdı. Annem de ona yemek pişirir, babamın bir kavgada söylediğini anımsadığım ifadesiyle, ona kocasına hiç göstermediği kadar özveriyle bakardı.

Annem başka bir köpek almayı teklif ettiğinde babam ne demişti hatırlıyorum. Mutfaktaydık. Ben yerde Rex'i seviyordum. Annem ocakta yemek pişiriyordu. Babam kendine viski dolduruyordu. İlki değildi.

Ben iki köpeği beslemeye para vermem, demişti. *Önce bunu vururum*.

Sözcükleri sindirmem, ne demek istediğini tam olarak anlamam birkaç saniye sürdü. Annem başını iki yana salladı.

Hayır, dedi. İlk kez olsun söylediğinin arkasındaydı. *O köpeğe dokunursan seni—*

Beni ne? dedi babam. *Beni tehdit mi ediyorsun?*

Neyin geldiğini biliyordum. İnsanın bir başkası için kurşun önüne atlaması gerçekten cesaret gerektiriyordu. O gün annem Rex'i koruduğunda yaptığı buydu işte.

Babam çıldırmıştı tabii. Kırılan bir bardak, bana çok geç kaldığımı söylemişti – tıpkı kollarımdan atlayıp kapının yolunu yarılamış olan Rex gibi ben de siper almalıydım. Babam masayı devirip beni birkaç santimle ıskalarken orada yerde, kapana kısılmış halde oturmaktan başka hiçbir seçeneğim yoktu. Annem ona tabakları fırlatarak karşı saldırıya geçmişti.

Babam kırık tabakların arasından ona doğru hücum etti. Yumrukları havadaydı. Annem sırtını tezgâha vermişti. Kapana kısılmıştı. Sonra...

Bıçak doğrulttu. Kuzuları doğramak için kullandığı büyük bir bıçak. Yukarı kaldırdı, babamın göğsüne, kalbine doğrulttu.

Gebertirim seni bak, Allah'ın belası, dedi. *Yeminle*.

Bir an sessizlik olmuştu.

Onu bıçaklaması tamamen mümkündü, diye fark etmiştim. Ancak beni hayal kırıklığına uğrattı ve bunu yapmadı.

Babam başka tek kelime etmedi. Sadece döndü ve dışarı yürüdü. Mutfak kapısı, ardından gümledi.

Annem bir an kıpırdamadı. Sonra ağlamaya başladı. İnsanın annesini ağlarken izlemesi korkunç. Çok âciz, çok güçsüz bir his.

Onu senin için gebertirim, dedim.

Ama bu onu daha çok ağlattı.

Derken... bir silah sesi duyduk.

Sonra bir tane daha.

Evden çıkışımı ya da bahçeye koşturduğumu hatırlamıyorum. Tek hatırladığım Rex'in yere devrilmiş kanayan, hareketsiz vücudu ve elinde tüfeğiyle babamın uzaklaşışı.

Rex'in yaşamının kayıp gitmesini seyrettim. Gözlerinin feri söndü, görmez oldu. Dili maviye döndü. Uzuvları yavaş yavaş sertleşti. Gözlerimi ondan alamadım. O genç yaşta bile bu ölü hayvanın manzarasının hayatımı sonsuza dek lekelediğini hissettim.

Yumuşak, ıslak kürk. Harap olmuş vücut. Kan. Gözlerimi kapadım ama hâlâ görebiliyordum.

Kan.

Daha sonra, annem ve ben Rex'i çukura götürüp diğer istenmeyen cesetlerle birlikte çürümek üzere derinlere attığımızda benden bir parçanın da onunla aşağı düştüğünü biliyordum. İyi parçamın.

Onun için gözyaşlarımı çağırmaya çabaladım ama ağlayamıyordum. O zavallı hayvan bana asla zarar vermemişti – bana sadece sevgiden, nezaketten başka bir şey göstermemişti.

Yine de onun için ağlayamadım.

Onun yerine, nefret etmeyi öğreniyordum.

Yüreğimde soğuk, sert bir nefret çekirdeği büyüyordu, tıpkı kara bir kömür parçasının içindeki elmas gibi.

Babamı asla affetmeyeceğime, bir gün intikamımı alacağıma yemin ettim. Ama o zamana dek, büyüyene dek kapana kısılmıştım.

Ben de bu yüzden hayal gücümün içine çekildim. Fantezilerimde babam acı çekti.

Ben de.

Kapısı kilitli banyoda ya da samanlıkta ya da çiftlik evinin arkasında gözlerden uzağa kaçtım – bu bedenden... bu zihinden kaçtım.

Acımasız, vahşet dolu korkunç ölüm sahneleri canlandırıyordum: ıstırap dolu bir zehir, vahşi bıçak darbeleri – katliam ve deşilen bağırsaklar. Kafam kesilir, bedenim dörde bölünür, ölümüne işkence görürdüm. Kanardım.

Yatağımda dikilip pagan rahipler tarafından kurban edilmeye hazırlanırdım. Beni tutup uçurumdan aşağı okyanusa, deniz canavarlarının beni yutmayı beklediği derinlere fırlatırlardı.

Gözlerimi kapatıp yataktan atlardım.

Ve parçalara ayrılırdım.

2

Mariana, Profesör Fosca'nın odalarından sarsak adımlarla ayrıldı.

Şarap ya da şampanyadan değil –haddinden fazla içmişti o ayrı– az önce gördüğü şeyin şokundandı: adamın kitabındaki, altı çizili Yunanca alıntı. Ne tuhaf, diye düşündü; insanın aşırı berrak anları çoğu zaman nasıl da sarhoşlukla aynı dokuya sahipti.

Bunu kendine saklayamazdı. Birine anlatmaya ihtiyacı vardı. Ama kime?

Üstüne düşünmek için avluda durdu. Zoe'yi bulsa bir manası olmazdı. Şu an, hele o son konuşmanın üstüne hiç olmazdı. Zoe basbayağı onu ciddiye almazdı. Bir dert ortağına ihtiyacı vardı. Clarissa'yı düşündü ama Clarissa'nın da ona inanmak isteyeceğinden emin değildi.

Böylece geriye tek bir kişi kaldı.

Telefonunu çıkarıp Fred'i aradı. Onunla konuşmaktan mutluluk duyacağını söyledi ve on dakika sonra Gardies'de buluşmayı teklif etti.

Nesiller boyu öğrenciler tarafından sevilen ve ismi Gardies olarak bilinen Gardenia, Cambridge'in kalbinde, gece geç saatlere kadar yemek servisi veren bir Yunan lokantasıydı. Mariana kavisli, trafiğe kapalı ara sokaktan oraya yürüdü, Gardies'i daha görmeden kokusunu aldı ve kızgın yağda cızırdayan patates kızartmasıyla balığın kokusu tarafından karşılandı.

Gardies küçücük bir yerdi –içeriye aynı anda bir avuç müşteri sığardı anca– bu yüzden insanlar dışarı birikip sokak

arasında yerdi. Fred girişin dışında, yeşil tentenin altında bekliyordu. Tabelada, *Yunan stilinde bir mola verin*, yazıyordu.

Mariana yaklaşırken Fred ona sırıttı.

"Hey, merhaba. Patates kızartması ister misin? Benden."

Kızartma kokusu Mariana'ya açlığını hatırlattı... Fosca'daki o kanlı yemeğe neredeyse hiç dokunmamıştı. Minnetle başını salladı.

"Bayılırım."

"Hemen geliyor, hanımefendi."

Fred girişe sıçradı, basamağa tökezledi ve başka bir müşteriyle çarpıştı, adam ona sövdü. Mariana gülümsemeden edemedi – gerçekten tanıdığı en sakar insanlardan biriydi. Kısa bir süre sonra dumanı tüten patateslerle dolu iki şişkin beyaz kese kâğıdı tutarak yeniden meydana çıktı.

"Al bakalım," dedi. "Ketçap? Veya mayonez?"

Mariana başını iki yana salladı. "Hiçbiri, sağ ol." Patatesleri soğutmak için bir dakika onlara üfledi. Sonra bir tane tattı. Tuzlu ve keskindi, sirkeden ötürü biraz fazla keskindi. Öksürdü, Fred ona telaşlı bir bakış attı.

"Sirke fazla mı kaçmış? Özür dilerim. Elim kaydı."

"Sorun yok." Mariana gülümseyip başını salladı. "Enfes."

"Güzel."

Bir süre orada durup sessizce patateslerini yediler. Mariana yerken ona baktı. Yumuşak lamba ışığı onun çocuksu yüzünü daha da genç gösteriyordu. O daha bir çocuk, diye düşündü. Hevesli bir oğlan çocuğu. O an ona karşı gerçek bir şefkat duydu.

Fred onu kendine bakarken yakaladı. Mahcup bir tebessüm gönderdi. Lokmalarının arasından konuştu. "Bunu söyleyeceğime pişman olacağım, bundan eminim. Ama araman beni çok mutlu etti. Demek ki azıcık da olsa beni özlemiş olmalısın..." Fred ifadesini gördü ve gülümsemesi soldu. "Aha. Görüyorum ki yanılmışım. Bu yüzden aramadın."

"Aradım çünkü bir şey oldu ve seninle bunun hakkında konuşmak istiyorum."

Fred biraz daha umutlu göründü. "Yani benimle konuşmak istedin gerçekten de?"

"Ah, Fred." Mariana gözlerini devirdi. "Dinle sadece."

"Anlat."

Fred patatesini yerken Mariana ona olanları –kartpostalları buluşunu, Fosca'nın kitabında aynı alıntıyı altı çizili bulduğunu– anlattı.

Mariana lafını bitirdikten sonra adam sessiz kaldı. Sonunda, "Ne yapacaksın peki?" dedi.

Mariana başını iki yana salladı. "Bilmiyorum."

Fred ağzındaki kırıntıları sildi, kese kâğıdını buruşturdu ve çöp kutusuna attı. Mariana yüz ifadesini okumaya çalışarak onu izledi.

"Sence... hayal mi kuruyorum?"

"Hayır." Fred başını salladı. "Öyle düşünmüyorum."

"Görgü tanıkları olmasına rağmen mi? Hem de her iki cinayette?"

Omuz silkti. "Görgü tanıklığı eden kızlardan biri öldü."

"Evet."

"Üstelik Serena da yalan söylüyor olabilir."

"Evet."

"Bir ihtimal daha var elbette..."

"Neymiş o?"

"Biriyle işbirliği yapıyor olabilir. Bir suç ortağı."

Mariana onu gözledi. "Bak bunu düşünmemiştim."

"Neden olmasın? Aynı anda iki yerde oluşunu açıklar."

"Muhtemelen."

"İkna olmuşa benzemiyorsun."

Mariana omuz silkti. "Bana partneri olacak biri gibi gelmiyor. Daha ziyade yalnız bir kurt o."

"Belki de." Fred bir an düşündü. "Her halükârda bize *kanıt* gerek –yani elle tutulur bir şey– yoksa kimse bize inanmayacaktır."

"Peki bunu nasıl elde edeceğiz?"

"Bir şeyler düşüneceğiz. Yarın ilk iş buluşup bir plan yapalım."

"Yarın yapamam – Londra'ya gitmem gerekiyor. Ama döndüğümde seni arayacağım."

"Tamam." Sesini alçalttı. "Ama Mariana. Dinle. Fosca peşinde olduğunu biliyor olmalı, yani..."

Cümlesini bitirmedi, öylece bıraktı. Mariana başını salladı.

"Merak etme. Dikkatli davranıyorum."

"İyi." Fred duraksadı. "Geriye söylenecek tek bir şey kaldı." Sırıttı. "Bu gece inanılmaz, hayret verici derecede güzel görünüyorsun... Karım olma onurunu bana bahşeder misin?"

"Hayır." Mariana başını salladı. "Etmem. Ama patates kızartması için çok teşekkürler."

"Rica ederim."

"İyi geceler."

Birbirlerine gülümsediler. Sonra Mariana döndü ve yürüyüp uzaklaştı. Sokağın ucunda hâlâ gülümseyerek arkasına baktı – ama Fred gitmişti.

Komik, sırra kadem basmıştı sanki.

Okula geri dönüş yolundayken Mariana'nın telefonu çaldı. Cebinden çıkardı. Baktı ki arayanın numarası gizliydi.

Tereddüt etti, sonra cevap verdi. "Alo?"

Cevap yok.

"Alo?"

Bir sessizlik oldu – ardından fısıldayan bir ses geldi.

"Alo, Mariana."

Dondu. "Kimsiniz?"

"Seni görebiliyorum Mariana. Seni izliyorum—"

"Henry?" O olduğuna emindi – sesini tanımıştı. "Henry, sen misin—?"

Telefon ölü gibi kapandı. Mariana orada durup bir saniye telefona baktı. Derinden gelen bir huzursuzluk hissetti. Etrafına bakındı ama sokak ıssızdı.

3

Ertesi sabah Mariana, Londra'ya gitmek için erkenden kalktı.

Odasından çıkmış Ana Avluda yürürken kemerli geçitten Melek Avlusuna şöyle bir baktı.

Oradaydı: Edward Fosca, merdivenin dışında durmuş sigara içiyordu.

Fakat yalnız değildi. Biriyle, sırtını Mariana'ya vermiş bir okul hademesiyle konuşuyordu. Adamın koca cüssesinden ve uzun boyundan Morris olduğu belliydi.

Mariana aceleyle kemerli geçide doğru koştu. Arkasına saklandı ve duvarın kenarından dikkatle gözetledi.

İçinden bir şey, Fosca'nın yüz ifadesindeki bir şey bunun araştırmaya değer olduğunu söylüyordu. Daha önce görmediği, geçmek bilmeyen bir kızgınlık ifadesi vardı suratında. Fosca'nın biriyle çalıştığına dair Fred'in söylediği şey geldi aklına.

Morris olması mümkün müydü?

Morris'in eline bir şey tutuşturduğunu gördü. Şişkin bir zarfa benziyordu. Neyle dolu bir zarftı peki? Para mı?

Mariana hayal gücünün de kendi gibi ipin ucunu kaçırdığını hissedebiliyordu. Yine de onu serbest bıraktı. Morris, Fosca'ya şantaj mı yapıyordu, olay bu muydu? Sus parası mı alıyordu?

İhtiyaç duyduğu o elle tutulur kanıt bu olabilir miydi?

Morris aniden arkasına döndü. Fosca'dan uzaklaşmaya, Mariana'nın yönüne doğru yürümeye başladı.

Mariana geri çekilip duvara yaslandı. Morris onu fark etmeden yanından yürüyüp kemerli geçitten geçti. Mariana onun Ana Avluyu geçip kapıdan çıkışını izledi.

Hızla onu takip etti.

4

Mariana kapıdan aceleyle çıktı ve sokakta yürüyen Morris'le arasında güvenli bir mesafe bıraktı. Adamın takip edildiğine dair hiçbir fikri yok görünüyordu. Kendi kendine ıslık çalarak aylak adımlarla yürüyüşün tadını çıkarıyordu ve haline bakılırsa bir acelesi yoktu.

Gezine gezine Emmanuel Koleji'nin, cadde boyunca uzanan teraslı evlerin, parmaklıklara zincirli bisikletlerin yanından geçti. Sonra sola döndü, bir ara sokağa daldı ve gözden kayboldu.

Mariana bir koşu ara sokağa vardı. Gözledi. Her iki yanı sıra sıra evlerle kaplı dar bir yoldu.

Ancak ansızın sonu gelen çıkmaz bir sokaktı burası. Yolu kesen bir duvar vardı; üzerinden sarmaşıklar tırmanan eski püskü, kırmızı tuğlalı bir duvar.

Mariana'nın şaşkın bakışları karşısında Morris duvarın ta dibine kadar yürümeye devam etti.

Ona ulaştı. Nispeten gevşek tuğlalardan birinin bıraktığı boşluğa parmaklarını soktu, tutundu ve kendini yukarı çekti. Sonra zahmetsizce duvara tırmandı, üstüne çıktı ve diğer tarafta kayboldu.

Kahretsin, diye düşündü Mariana. Bir süre buna kafa yordu.

Sonra bir koşu duvara gitti. Düşündü. Becerebileceğinden emin değildi. Gözüyle tuğlaları aradı... ve tutunacak bir aralık buldu.

Yukarı uzanıp tutundu – ama tuğla, duvardan kopup elinde kaldı. Geriye düştü.

Tuğlayı bir kenara fırlattı. Yeniden denedi.

Mariana bu sefer kendini yukarı çekmeyi başardı. Güçbela duvarın tepesine tırmandı ve ardından diğer tarafa atladı...

Başka bir dünyaya iniş yaptı.

5

Duvarın diğer tarafında hiç yol yoktu. Ev de yoktu. Sadece yabani otlar, kozalaklı ağaçlar ve azman böğürtlen çalıları. Nerede olduğunu anlaması Mariana'nın birkaç saniyesini aldı.

Burası, Mill Yolu üstündeki terk edilmiş mezarlıktı.

Mariana daha önce bir kez, yaklaşık yirmi yıl önce sıcak bir yaz öğleden sonra Sebastian'la keşfettiğinde gelmişti buraya. Mezarlığı sevmemişti; uğursuz, ıssız olduğunu düşünmüştü.

Şimdi de sevmiyordu.

Ayağa doğruldu. Etrafa baktı. Morris'ten iz yoktu. Dinledi: sessizlik, ne ayak sesi ne de bir kuş şakıması. Sadece ölüm sessizliği.

İleride kocaman yosunlar ve devasa çobanpüskülü çalılarıyla kaplı mezar denizinin içinde birbirine bağlanan patikalara baktı. Mezar taşlarının çoğu ya devrilmiş ya da ikiye yarılmıştı ve yaban otlarının üzerine karanlık, sivri uçlu gölgeleri yansıtıyordu. Mezar taşlarındaki tüm isimler ve tarihler, kötü havalar yüzünden zaman içinde çoktan silinmişti. Tüm o unutulmuş insanlar... o unutulmuş hayatlar. Burada öylesine büyük bir kayıp, öyle büyük bir beyhudelik hissi vardı ki Mariana oradan çıkmaya can atıyordu.

Duvara en yakın patika boyunca ilerledi. Yönünü kaybetmeye hiç niyeti yoktu, şimdi olmazdı.

Durdu, dinledi – ama ayak sesi yine yoktu.

Hiçbir şey yoktu. Hiç ses yoktu.

Onu kaybetmişti.

Kim bilir adam belki de onu görmüş, bilerek onu atlatmıştı? Devam etmenin bir manası yoktu.

Tam geri dönüyordu ki gözüne büyük bir heykel takıldı: haçın üstüne yerleştirilmiş, kolları yana açık, büyük ve kırık kanatlı bir erkek melek. Mariana bir an büyülenmiş halde meleği seyretti. Heykel kararmış ve kırılmıştı ama hâlâ güzeldi – biraz Sebastian'a benziyordu.

Derken Mariana'nın gözüne bir şey çarptı. Bitki örtüsünün arasından heykelin hemen ardında kalan patikada yürüyen genç bir kadın gördü. Mariana onu hemen tanıdı.

Serena'ydı.

Serena, Mariana'yı görmedi. Bir zamanlar beyaz mermerken şimdi gri lekelere ve yosun yeşiline bürünmüş, çevresi kır çiçekleri kaplı, düz çatılı, dikdörtgen şeklindeki taştan bir mezara yaklaştı.

Üzerine oturdu, telefonunu çıkardı ve baktı.

Mariana yakındaki bir ağacın arkasına saklandı. Dalların arasından gözetledi.

O seyrederken Serena başını kaldırıp bitkilerin arasından meydana çıkan bir adama baktı.

Morris.

Morris, Serena'nın yanına gitti. İkisi de konuşmadı. Adam melon şapkasını çıkardı ve bir mezar taşının üzerinde dengeledi. Sonra Serena'nın başının arkasını tuttu ve ani, şiddetli bir hareketle onu çekip sertçe öptü.

Morris, Serena'yı mermere yatırıp onu öpmeye devam ederken Mariana seyretti. Adam kızın üstüne çıktı. Sevişmeye başladılar – sert, hayvani bir sevişmeydi. Mariana bir yandan iğrendiğini, öte yandan büyülendiğini ve gözlerini çekemediğini hissetti. Derken başladıkları kadar hızlı bir şekilde orgazma ulaştılar, sonra sessizlik oldu.

Bir an hareketsiz yattılar. Sonra Morris ayağa kalktı. Kıyafetlerini düzeltti. Melon şapkasına uzanıp silkeledi.

Mariana oradan uzaklaşsa iyi olacak diye düşündü. Geriye doğru bir adım attı – ve ayağının altındaki bir dal kırıldı.

Şiddetli bir çatırtı koptu.

Dalların arasından Morris'in etrafa baktığını gördü. Serena'ya susmasını işaret etti. Sonra bir ağacın arkasına geçti ve Mariana onu gözden kaybetti.

Döndü ve aceleyle patikadan geri gitti. Peki ya giriş ne taraftaydı? Duvar boyunca geldiği yoldan geri dönmeye karar verdi. Arkasına baktı—

Ve hemen ardında Morris duruyordu.

Adam nefes nefese gözlerini ona dikti. Birkaç saniyelik sessizlik oldu.

Morris alçak sesle konuştu. "Sen ne bok yediğini sanıyorsun?"

"Efendim? İzin verir misin!" Yanından geçmeye çalıştı ama Morris yolunu kesti. Sırıttı.

"Gösterinin tadını çıkardın mı bari?"

Mariana yanaklarının yandığını hissetti ve bakışlarını kaçırdı.

Adam güldü. "Ben senin içini görüyorum. Beni kandıramazsın, hele ikinci kez asla. Baştan beri gözüm üstünde."

"Ne demek şimdi bu?"

"Başkalarının işine burnunu sokma, demek. Yoksa –dedemin de dediği gibi– bir bakarsın burnunu kesip eline verirler. Anladın?"

"Sen beni tehdit mi ediyorsun?"

Mariana'nın sesi, hissettiğinden daha cesur çıkıyordu. Morris sadece güldü. Ona son bir bakış attı, sonra dönüp aylak adımlarla uzaklaştı.

Mariana korkulu, öfkeli, zangır zangır titreyerek, dokunsan ağlayacak bir halde orada öylece kalakaldı. Olduğu yere kök salmış gibi, felç geçirmiş gibi hissetti. Sonra başını kaldır-

dı ve heykel gözüne ilişti – melek, kollarını açmış ona bakıyor, ona kucak açıyordu.

O an Sebastian'a, onu kollarının arasına alması, tutması ve onun uğruna savaşması için karşı konulmaz bir özlem duydu. Ama o gitmişti.

Ve Mariana kendi savaşını vermeyi öğrenmek zorunda kalacaktı.

6

Mariana, Londra'ya giden hızlı trene bindi.

Tren hedefine varmak için yarışırcasına yol üstündeki hiçbir istasyonda durmadı. Aşırı hızlı gidiyormuş hissi veriyordu – rayların üstünde çılgınca sarsılıp hopluyor, kontrolden çıkmışçasına salınıp sallanıyordu. Raylar gıcırdıyor, Mariana'nın kulaklarında tiz bir inilti, biri çığlık atıyormuşçasına bir ses bırakıyordu. Üstelik vagonun kapısı düzgün kapanmıyordu. Bir açılıyor bir çarpıyor, her gümleyiş onu ürkütüp düşüncelerini bölüyordu.

Düşünecek çok şey vardı. Morris'le yüzleşmesi onu derinden rahatsız etmişti. Bundan bir anlam çıkarmaya çalışıyordu. Demek Serena'nın gizlice görüştüğü adam oydu, ha? Bunu gizli tutmalarına şaşmamak lazımdı – bir öğrenciyle ilişkisi olduğu ortaya çıkarsa Morris işini kaybederdi.

Mariana, her şeyin bundan ibaret olduğunu umuyordu. Ama bir şekilde bundan şüphe duyuyordu.

Morris'in Fosca'yla bir bağlantısı vardı ama ne? Ayrıca bunun Serena'yla ilgisi neydi? İkisi birlikte Fosca'ya şantaj mı yapıyorlardı? Eğer öyleyse, daha önce iki cinayet işlemiş bir psikopatı kızdırmak tehlikeli bir oyundu.

Mariana, Morris hakkında yanılmıştı. Bunu şimdi görebiliyordu; onun eski usul beyefendi rolüne kanmıştı – oysa bir centilmen falan değildi. Onu tehdit ettiğinde gözlerindeki

hırçın bakışı düşündü. Adam onu korkutmak istemiş, bunu başarmıştı da.

Bam! Vagonun kapısı çarptı ve onu yerinden sıçrattı.

Kes şunu, diye düşündü. *Kendini çıldırtacaksın*. Dikkatini dağıtması, başka bir şey düşünmesi gerekiyordu.

Hâlâ çantasında olan *British Journal of Psychiatry* dergisini çıkardı. Şöyle bir göz gezdirdi ve okumaya çalıştı ama odaklanamadı. Onu rahatsız eden başka bir şey daha vardı: İzlendiği hissini bir türlü üstünden atamıyordu.

Omzunun üzerinden vagona bakındı – içeride birkaç kişi vardı ama tanıdığı ya da yüzünü hatırladığı hiç kimse yoktu. Görünüşe göre kimse onu izlemiyordu.

Yine de bunu, bu gözetlenme hissini üstünden atamadı. Tren Londra'ya yaklaşırken aklına sinir bozucu bir düşünce geldi.

Ya Fosca hakkında yanılmışsa? Ya katil bir yabancının tekiyse, onun gözüne görünmeyen biriyse ve tam burada bu vagonda oturmuş, şu saniye onu izliyorsa? Mariana bu düşünceyle ürperdi.

Bam! diye çarptı kapı.

Bam!

Bam!

7

Tren çok geçmeden King's Cross'a yanaştı. Mariana istasyondan ayrılırken izleniyormuş hissi hâlâ üstündeydi. Ensesinde hissettiği o ürpertici, tüylerini diken diken eden gözler.

Aniden, hemen ardında birinin olduğuna ikna olmuş bir halde, Morris'i görmeyi yarı bekleyerek arkasına döndü.

Ama orada yoktu.

Gel gör ki duygu inatla geçmiyordu. Huzursuz ve paranoyak hislerle Ruth'un evine vardı. *Belki de delirdim*, diye düşündü. *Belki de olay budur.*

Deli olsun olmasın, No. 5 Redfern Mews adresinde onu bekleyen o yaşlıca hanım dışında görmeyi yeğleyeceği başka hiç kimse yoktu. Sırf kapı ziline basmak bile rahatlatmıştı.

Ruth, Mariana öğrenciyken onun eğitmen terapistiydi. Mariana terapistliğe hak kazandığındaysa süpervizörü olarak hizmet vermeye başlamıştı. Süpervizör, terapistin hayatında önemli bir rol oynardı. Mariana ona hastaları ve grupları hakkında rapor verir, Ruth da Mariana'nın duygularını dökmesine, hastalarının duygularıyla kendininkileri ayırt etmesine yardımcı olurdu ki bu her zaman kolay iş değildi. Bir terapist, süpervizörü olmadan zapt etmesi gereken tüm sıkıntıların altında ezilebilir, duygularında boğulabilirdi. Ayrıca verimli çalışmak için çok mühim olan tarafsızlığını kaybedebilirdi.

Sebastian'ın ölümünün ardından Mariana, Ruth'u daha sık görmeye başlamış, desteğine her zamankinden çok ihtiyaç duymuştu. Onu terapi dışında görüyordu aslında ama ismi hariç her açıdan terapi sayılırdı Mariana için. Ancak Ruth ona

kendisini tamamen adamasını, terapiye geri dönmesini, onunla kendisinin ilgileneceğini söylemişti. Fakat Mariana reddetmişti. Sebebini tam olarak açıklayamıyordu ama tek bildiği, terapiye ihtiyacı olmadığıydı; onun sadece Sebastian'a ihtiyacı vardı. Ve bütün dünya gelip onunla konuşsa Sebastian'ın yerini tutamazdı.

"Mariana, hayatım," dedi Ruth kapıyı açarak. Onu sıcak bir tebessümle karşıladı. "İçeri girmez misin?"

"Merhaba, Ruth."

İçeri geçip her daim lavanta kokan oturma odasına girmek, şömine üstündeki gümüş saatin teskin edici tik taklarını duymak çok iyi geldi.

Her zamanki yerine, soluk mavi kanepenin kenarına oturdu. Ruth onun karşısına, koltuğa geçti.

"Telefonda sesin oldukça sıkıntılı geliyordu," dedi Ruth. "Anlatsana, Mariana?"

"Nereden başlayacağıma karar vermesi zor. Herhalde Zoe'nin beni Cambridge'den aradığı o gece başladı her şey."

Sonra Mariana hikâyesini olabildiğince açık ve ayrıntılı anlatmaya başladı. Ruth ara sıra başını sallayıp çok az şey söyleyerek dinledi. Bitirdiğinde, Ruth bir an sessiz kaldı. Neredeyse hiç anlaşılmayan bir iç çekti – Mariana'nın azabını tüm sözcüklerden çok daha iyi dile getiren hüzünlü, bezgin bir iç çekişti.

"Bunun seni ne kadar gerdiğini görebiliyorum," dedi. "Zoe için, okul için, kendin için güçlü olma ihtiyacı..."

Mariana başını salladı. "Ben önemli değilim. Ama Zoe ve o kızlar... Çok korkuyorum..." Gözleri yaşlarla doldu. Ruth öne eğildi ve mendil kutusunu ona doğru itti. Mariana bir mendil aldı ve gözlerini sildi. "Teşekkürler, özür dilerim. Neden ağladığımı bile bilmiyorum."

"Güçsüz hissettiğin için ağlıyorsun."

Mariana başını salladı. "Öyle."

"Ama bu doğru değil. Bunu biliyorsun, değil mi?" Ruth başını sallayarak ona cesaret verdi. "Sandığından çok daha muktedirsin. Ne de olsa okul, alt tarafı başka bir grup sadece. Özünde hastalık yatan bir grup. Bu tür bir şey –zehir bulaştırıcı, habis, cinayet dolu bir şey– gruplarından birinde karşına çıksa..."

Ruth cümleyi havada bıraktı. Mariana düşündü.

"Ne yapardım? İyi soru." Başını salladı. "Sanırım... onlarla konuşurdum – yani bir grup olarak."

"İşte tam da bunu düşünüyordum." Bunu söylerken Ruth'un gözlerinde bir pırıltı yandı. "Genç Kızlar dediğin şu grupla *bireysel* olarak değil, *grup* olarak görüş."

"Terapi grubu mu demek istiyorsun?"

"Neden olmasın? Onlarla bir seans yap – bak bakalım ne çıkıyor."

Mariana elinde olmadan gülümsedi. "İlginç fikir. Buna nasıl tepki verirler pek kestiremiyorum."

"Sen sadece üstüne düşün bir, o kadar. Sen de biliyorsun ki bir grubu tedavi etmenin en iyi yolu—"

"—onu bir *grup olarak* görmektir." Mariana başını salladı. "Evet, anladım."

Bir an suskun kaldı. İyi tavsiyeydi, kolay değildi belki ama ucu sahiden bildiği ve inandığı bir şeye dokunuyordu... Üstelik meselenin boyunu aştığı hissi şimdiden azalmıştı. Minnet dolu bir tebessüm gönderdi. "Sağ olasın."

Ruth tereddüt etti. "Başka bir şey daha var. Söylemesi daha az kolay bir şey... gözüme çarpan bir şey. Edward Fosca denen bu adamla ilgili. Senden çok dikkatli olmanı istiyorum."

"Dikkatliyim zaten."

"*Kendine* karşı da dikkatli misin?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Şimdi, bu durum tahminimce her türlü duygunu ve çağrışımları ortaya çıkarıyor olmalı... Babandan bahsetmemiş olmana şaşırdım mesela."

Mariana şaşkınlık içinde Ruth'a baktı. "Babamın Fosca'yla ne ilgisi var?"

"Yani, ikisi de karizmatik adamlar, sosyal ortamları içinde kuvvetliler ve kulağa öyle geliyor ki bir hayli narsistler. Acaba babanda olduğu gibi bu adamın da, Edward Fosca'nın da sevgisini kazanma dürtüsü mü hissediyorsun, diye merak ediyorum."

"Hayır." Mariana, bunu ileri sürdüğü için Ruth'a karşı öfke hissetmişti. "Hayır," diye tekrarladı. "Bilakis, Edward Fosca'ya yönelttiğim duygular son derece olumsuz bir aktarım sergiliyor."

Ruth tereddüt etti. "Babana karşı hislerin de büsbütün şefkatli sayılmazdı."

"O farklı."

"Öyle mi? Şimdi bile bu senin için hâlâ çok zor, değil mi? Onu eleştirmek, seni gerçek anlamda ve temelden sarsacak şekilde hayal kırıklığına uğrattığını kabullenmek. Sana ihtiyaç duyduğun sevgiyi bir kez olsun vermedi. Bunu görebilmen, adını koyabilmen uzun zaman aldı."

Mariana başını iki yana salladı. "Şunu samimiyetle söyleyebilirim ki Ruth, babamın bununla hiçbir ilgisi olduğunu düşünmüyorum."

Ruth ona üzgün üzgün baktı. "Benim hissim, meselenin içinde sen olduğun sürece babanın bir şekilde bunun tam merkezinde yer aldığı. Şu an pek aklına yatmıyor olabilir bu. Ama belki bir gün sana çok şey ifade edebilir."

Mariana nasıl tepki vereceğini bilemedi. Omuz silkti.

"Ya Sebastian?" dedi Ruth bir duraksamadan sonra. "Onun hakkında nasıl hissediyorsun?"

Mariana başını iki yana salladı. "Sebastian hakkında konuşmak istemiyorum. Bugün değil."

Ondan sonra fazla kalmadı. Babasının bahsinin geçmesi seansa gölge düşürmüş ve gölge Ruth'un koridoruna çıkana dek dağılmamıştı.

Mariana oradan ayrılırken yaşlı kadına sarıldı. O kucaklayıştaki sıcaklığı, şefkati hissetti ve gözlerinden yaşlar süzüldü. "Çok teşekkür ederim Ruth. Her şey için."

"Bana ihtiyacın olursa ara – ne zaman istersen. Yalnız olduğunu düşünmeni istemiyorum."

"Teşekkür ederim."

"Bak ne diyeceğim," dedi Ruth hafif bir tereddütten sonra, "Theo'yla konuşsan sana faydası dokunabilir."

"Theo mu?"

"Neden olmasın? Psikopati onun uzmanlığı ne de olsa. Oldukça parlak zekâlıdır hem. Sahip olduğu her türlü içgörü mutlaka işine yarayacaktır."

Mariana, üstüne düşündü. Theo, Londra'da birlikte eğitim aldığı bir adli psikoterapistti. Ruth ikisinin de terapisti olmasına rağmen birbirlerini pek tanımıyorlardı.

"Emin olamadım," dedi. "Yani, Theo'yu çoktur görmüyorum... Onun için bir sakıncası olmaz mı diyorsun?"

"Hiç de bile. Cambridge'e dönmeden önce bir görüşmeyi deneyebilirsin. Dur ona bir telefon açayım."

Ruth onu aradı – ve Theo kabul etti; elbette Mariana'yı hatırladığını, onunla konuşmaktan sevinç duyacağını söyledi. Camden'da bir barda buluşmak üzere sözleştiler.

Böylece Mariana, o akşam saat altıda Theo Faber'la buluşmaya gitti.

8

Oxford Arms'a ilk varan Mariana oldu. Beklerken kendine bir kadeh beyaz şarap söyledi.

Theo'yu merak ediyordu ama öte yandan temkinliydi de. Ruth'u bir terapist olarak paylaşmak onları bir nevi kardeş yapmıştı ve ikisinin de annenin diğerine gösterdiği ilgide gözü kalırdı. Mariana, Theo'yu az biraz kıskanırdı, hatta Ruth'un ona zaafı olması gücüne giderdi. Ruth ne zaman ondan bahsetse koruyucu bir ses tonuna bürünürdü ve Mariana bunun üstüne son derece mantıksız çıkarımlar yapıp Theo'nun öksüz olduğuna dair bir fantezi uydurmuştu. Bu yüzden her iki ebeveyni de mezuniyetlerinde sağ salim görünce şok olmuştu.

Yine de Mariana'nın onda görüp kendine yakın hissettiği bir sahipsizlik, bir ötekilik hissi vardı. Bunun bedensel yapısıyla hiçbir ilgisi yoktu, tamamen tavrından kaynaklanıyordu: bir çeşit suskunluk, diğerleriyle arasında biraz mesafe, bir tuhaflık, Mariana'nın kendinde de gördüğü bir şey.

Theo birkaç dakika geç geldi. Mariana'yı sıcak karşıladı. Bardan bir diyet kola söyledi ve masada yanına katıldı.

Aynı görünüyordu; hiç değişmemişti. Hemen hemen kırk yaşındaydı ve ince bir yapısı vardı. Yıpranmış kadife bir ceket, buruşuk beyaz bir gömlek giymişti ve belli belirsiz sigara dumanı kokuyordu. Hoş bir yüzü var, diye düşündü, sevecen bir yüzü. Ama gözlerinde bir şey gördü. Nasıl tarif etse? Bir şey musallat olmuşçasına bir gerginlik. Üstüne şunu fark etti ki onu sevse de yanında tamamen rahat hissetmiyordu. Nedeninden pek emin değildi.

"Benimle buluştuğun için teşekkür ederim," dedi Mariana. "Biraz acil oldu."

"Hiç lafı olmaz. Merak ettim. Ben de herkes gibi haberi takip ediyordum. Hayret verici—" Theo hemen kendini düzeltti. "Demek istediğim, *korkunç* elbette. Ama aynı zamanda hayret verici." Gülümsedi. "Bu konuda fikrini duymak isterim."

Mariana gülümsedi. "Aslına bakarsan... ben de seninkini duymayı umuyordum."

"Aha." Theo bunu duyduğuna şaşırmıştı sanki. "Ama *orada*, Cambridge'de olan sensin Mariana. Ben değil. Senin içgörün, benim sana söyleyebileceğim her şeyden çok daha kıymetli."

"Bu tür şeylerde çok fazla deneyimim yok – adli tıpta yani."

"Aslında hiç fark etmez – zira benim tecrübeme göre her vaka tamamen kendine hastır."

"Komik. Julian tam tersini söylemişti. Her vakanın aynı olduğunu."

"Julian mı? Julian Ashcroft'u mu kastediyorsun?"

"Evet. Polisle çalışıyor."

Theo tek kaşını kaldırdı. "Julian'ı enstitüden hatırlıyorum. Biraz şey olduğunu... tuhaf olduğunu düşünmüştüm. Kana susamış bir hali vardı sanki. Her hâlükârda yanlış düşünüyor: Her vaka birbirinden oldukça farklı. Sonuçta kimse aynı çocukluktan geçmiyor."

"Evet, katılıyorum." Mariana başını salladı. "Yine de araştıracak bir şey bulamaz mıyız sence?"

Theo kolasından bir yudum aldı ve omuz silkti. "Bak. Diyelim ki peşinde olduğun adam benim. Diyelim ki son derece hastayım ve çok tehlikeliyim. Tüm bunları senden saklamam tamamen mümkün. Belki uzun bir süre veya terapi ortamında değil – ama dünyaya yüzeysel düzeyde sahte bir benlik sunmak çok kolay. Günbegün gördüğümüz insanlara bile." Bir an alyansıyla oynayıp parmağında döndürdü. "Tavsiyemi ister misin? *Kim* olduğunu boş ver. *Niçin* ile başla."

"Neden öldürüyor, demek istiyorsun?"

"Evet." Theo başını salladı. "Bununla ilgili kulağıma ters gelen bir şey var. Kurbanlar... cinsel saldırıya uğramışlar mı?"

Mariana başını salladı. "Hayır, öyle bir şey yok."

"Peki bu bize ne anlatıyor?"

"Tatmini öldürmekte, bıçaklamakta, kesmekte mi buluyor? Belki. Ben o kadar basit olduğunu düşünmüyorum."

Theo başını salladı. "Ben de."

"Patolog ölüm sebebinin boğaz kesiği olduğunu söyledi... ve bıçaklamalar ölüm sonrası gerçekleşmiş."

"Demek öyle," dedi Theo merakı uyanmış bir ifadeyle. "Bu demektir ki tüm bunların belli bir gösteri niteliği var. Seyircinin görmesi için sahnelenmiş."

"Peki seyirci bizler miyiz?"

"Doğru." Theo başını salladı. "Neden öyle, sence? Neden bu korkunç şiddeti görmemizi istiyor?"

Mariana bir an düşündü. "Bence... onların cinnet geçiren bir seri katil tarafından, eli bıçaklı bir deli tarafından öldürüldüklerine *inanmamızı* istiyor. Ama gerçekte büsbütün sakin, kontrollüydü ve bu cinayetleri özenle, dikkatle planladı."

"Aynen öyle. Bu da çok daha zeki – ve çok daha tehlikeli biriyle karşı karşıya olduğumuz anlamına geliyor."

Mariana, Edward Fosca'yı düşünüp başını salladı. "Evet bence de."

"Sana bir şey sorayım." Theo onu gözledi. "Cesedi yakından gördüğünde aklına gelen ilk şey ne oldu?"

Mariana gözlerini kırpıştırdı ve bir an Veronica'nın gözlerini gördü. Resmi zihninden kovdu. "Ben... bilemiyorum... korkunç olduğunu düşündüm."

Theo başını iki yana salladı. "Yok. Düşündüğün şey bu değildi. Bana gerçeği söyle. Aklına gelen ilk şey neydi?"

Mariana biraz utanarak omuz silkti. "Ne tuhaf... tiyatro oyunundan bir replik gelmişti."

"Enteresan. Devam et."

"*Malfi Düşesi*. 'Yüzünü örtün, gözlerim kamaşıyor—'"

"Evet!" Theo'nun gözleri birden parladı ve heyecanla öne eğildi. "Evet, işte bu."

"Ben... ben anladığımdan emin değilim."

"'Gözlerim *kamaşıyor*.' Cesetler böyle sunulmuş – gözümüzü *kamaştıracak* şekilde. Bizi korkudan kör etmek için. *Neden?*"

"Bilmem."

"Düşün. Neden bizi kör etmeye çalışıyor? *Görmemizi istemediği şey ne?* Dikkatimizi neyden uzaklaştırmaya çalışıyor? Bunun cevabını bulursan Mariana, onu yakalarsın."

Mariana bunu sindirirken başını salladı. Bir an birbirlerine bakarak düşünceli bir sessizlik içinde oturdular.

Theo gülümsedi. "Empati konusunda ender rastlanan bir yeteneğin var. Bunu hissediyorum. Ruth'un seni neden bu kadar çok övdüğünü anlıyorum."

"Bu övgüleri hak etmedim ama teşekkür ederim. Bunu duymak güzel."

"Bu kadar mütevazı olma. Kolay değil başka bir insana karşı çok açık ve anlayışlı olmak. Sen onların duygularını hissedebiliyorsun... Birçok açıdan zehirli kadehten içmeye benziyor. Hep böyle görmüşümdür." Sonra durdu ve alçak bir sesle şöyle dedi: "Affet beni. Bunu söylememeliyim aslında... ama sende başka bir şey sezinliyorum..." Duraksadı. "Bir çeşit... korku. Bir şeyden korkuyorsun. Ve bunun dışarıdan geldiğini düşünüyorsun..." Havayı işaret etti. "Ama öyle değil. Burandan geliyor..." Adam kendi göğsüne dokundu. "Kendi derinliklerinden."

Mariana çıplak ve utanç dolu hissederek gözlerini kırpıştırdı. Başını iki yana salladı.

"Ben senin... ben senin ne demek istediğini anlamıyorum."

"Bak, benim tavsiyem – buna kulak ver. Onunla dost ol. Vücudumuz bize bir şey söylediğinde her zaman ona kulak vermeliyiz. Ruth böyle der."

Birden rahatsız oldu sanki, belki de haddini aştığını hissetti.

Saatine bir bakış baktı. "Gitmem lazım. Karımla buluşmam gerek."

"Elbette. Benimle görüştüğün için çok teşekkür ederim, Theo."

"Lafı bile olmaz. Seni gördüğüm iyi oldu Mariana... Ruth artık özel terapistlik yaptığını söyledi?"

"Doğru. Peki sen? Broadmoor'da mısın?"

"Günahlarımın bedeli." Theo gülümsedi. "Doğrusu daha ne kadar dayanabilirim, bilmiyorum. Orada pek mutlu olduğum söylenemez. Yeni bir iş arardım aramasına da biliyorsun işte – vakit olmuyor."

O bunu söylerken Mariana'nın aklına aniden bir şey geldi.

"Bekle bir saniye," dedi.

Çantasına uzandı. Yanından dolaştırdığı *British Journal of Psychiatry* dergisini çıkardı. Aradığını bulana dek sayfaları karıştırdı. Theo'ya dergiyi gösterip kutu içindeki ilana işaret etti.

"Bak."

Edgware Hastanesi'nin yüksek güvenlikli psikiyatri merkezi olan The Grove'da adli psikoterapist pozisyonu için iş ilanıydı.

Mariana ona baktı. "Ne düşünürsün? Profesör Diomedes'i tanıyorum – orayı o yönetiyor. Grup çalışmasında uzmandır – bana bir süre öğretmenlik yaptı."

"Evet." Theo başını salladı. "Evet, kim olduğunu biliyorum." İlanı bariz bir ilgiyle inceledi. "The Grove, ha? Kocasını öldürdükten sonra Alicia Berenson'ı yatırdıkları yer değil mi orası?"

"Alicia Berenson mı?"

"Ressam hani... hiç konuşmayan."

"Aha, hatırladım." Mariana ona cesaret verici bir tebessüm gönderdi. "Belki de işe başvurmalısın, ha? Kim bilir belki o kadını yeniden konuşturan sen olursun?"

"Belki." Theo gülümsedi ve bir an bunun üstüne düşündü. Kendi kendine başını salladı. "Belki başvururum."

9

Cambridge'e dönüş yolculuğu göz açıp kapayıncaya kadar geçti.

Mariana bütün bu zaman boyunca düşüncelerinde kaybolmuş, Ruth'la yaptığı konuşmayı ve Theo'yla buluşmasını tekrar tekrar zihninden geçirmişti. Cinayetlerin kasten korkutucu olduğu, bunun dikkati dağıtmak için yapıldığına dair Theo'nun fikri Mariana'da merak uyandırmış, tam açıklayamadığı bir şekilde, duygusal açıdan anlamlı gelmişti.

Ruth'un Genç Kızlar'la terapi seansı önerisine gelince... e yani, bu kolay olmayacaktı, hatta belki de mümkün bile değildi ama kesinlikle denemeye değerdi.

Mariana'nın babası hakkında söyledikleriyse çok daha büyük sıkıntıydı.

Ona neden değindiğini anlamıyordu. Ne demişti Ruth?

Şu an pek aklına yatmıyor olabilir bu. Ama belki bir gün sana çok şey ifade edebilir.

İnsan daha şifreli konuşamazdı yani. Ruth belli ki bir şeyi ima ediyordu, ama neyi?

Mariana pencerenin önünden vızır vızır geçen tarlalara bakarak bunun üstüne kafa patlattı. Atina'daki çocukluğunu, babasını düşündü: O yakışıklı, zeki, karizmatik adama çocukken nasıl da hayrandı, nasıl da tapardı, ne kadar mükemmel görürdü onu. Babasının sandığı gibi bir adam olmadığını anlaması Mariana'nın uzun zamanını almıştı.

Bu farkındalık ona Cambridge'den mezun olduktan sonra yirmili yaşlarının başında gelmişti. O zamanlar Londra'da yaşıyor, öğretmenlik eğitimi alıyordu. Annesinin kaybından konuşmak için Ruth'la terapiye başlamış, ancak kendini çoğu zaman babası hakkında konuşurken bulmuştu.

Ruth'u onun ne kadar harika bir adam olduğuna; ne kadar zeki, ne kadar çalışkan olduğuna; iki çocuğunu tek başına büyütmek için ne fedakârlıklar yaptığına; babasının kendisini ne kadar sevdiğine ikna etmeye mecbur hissetmişti.

Birkaç ay Mariana'yı dinleyip çok az şey söyledikten sonra... bir gün Ruth nihayet sözünü kesmişti.

Söylediği şey basit, doğrudan ve yıkıcıydı.

Ruth elinden geldiğince nazik bir üslupla Mariana'ya babası hakkındaki gerçeği inkâr ettiğini söylemişti. Duyduğu her şeyden sonra, Mariana'nın onu sevgi dolu bir ebeveyn olarak değerlendirişini sorgulaması gerektiğini söylemişti. Ruth'un tarifini işittiği adam kulağa otoriter, soğuk, duygusal olarak ulaşılmaz, genellikle eleştirel ve son derece kaba, hatta zalim geliyordu. Bu niteliklerin hiçbirinin sevgiyle ilgisi yoktu.

"Sevgi, koşullu değildir," demişti Ruth. "Birini memnun edeceksin diye her seferinde başarısız olduğun halde sürekli çemberden atlamaya çabalamanın sevgiyle bir ilgisi yoktur. Birinden korkuyorsan, onu sevemezsin Mariana. Kulak vermesi zor, biliyorum. Bu bir nevi körlüktür – ama uyanıp bunu net bir şekilde görmezsen tüm ömrün boyunca varlığını koruyacak, kendinin yanı sıra başkalarını da nasıl gördüğünü etkileyecektir."

Mariana başını iki yana sallamıştı. "Babam hakkında yanılıyorsun," demişti. "Onun zor olduğunu biliyorum ama beni seviyor. Ben de onu seviyorum."

"Hayır," demişti Ruth emin bir şekilde. "Buna en iyi ihtimalle sevilme arzusu diyebiliriz. En kötü ihtimalleyse narsist bir erkeğe karşı patolojik bir bağlılık hissi: içinde şükranı, korkuyu, beklentiyi ve itaatkâr bir boyun eğişi barındıran,

sevgi sözcüğünün gerçek anlamıyla hiçbir ilgisi olmayan bir mozaik. Sen onu sevmiyorsun. Üstelik kendini de hem tanımıyor hem de sevmiyorsun."

Ruth haklıydı – kabul etmek şöyle dursun, buna kulak vermesi bile güçtü. Mariana, yüzünden süzülen öfkeli yaşlarla ayağa kalkıp dışarı yürümüştü. Bir daha asla geri dönmeyeceğine yemin etmişti.

Ama sonra, Ruth'un evinin sokağında bir şey onu durdurmuştu. Birden Sebastian'ı düşünmüştü – her iltifat edişinde ne kadar rahatsız hissettiğini anımsamıştı.

"Ne kadar güzel olduğun hakkında hiçbir fikrin yok," derdi Sebastian eskiden.

"Kes şunu," diye karşılık verirdi Mariana utançtan kızaran yüzüyle elini havaya savurup komplimanları kovarken. Sebastian yanılıyordu; o zeki ya da güzel değildi – böyle görmüyordu kendini.

Neden görmüyordu?

Kendine kimin gözünden bakıyordu? Kendinin mi?

Yoksa babasının mı?

Oysa Sebastian ne babasının gözünden bakardı ne de başka birinin; o kendi gözünden bakardı. Mariana da yapabilir miydi bunu? Shalott Leydisi gibi hayatı aynadan görmeye son verip ardına dönerek ona doğrudan bakabilir miydi?

İşte böyle başlamıştı: yanılgı ve inkârdan örülü duvarda, pek büyük olmasa da öte tarafı görecek kadar içeri ışık alan bir çatlak. O an, Mariana için bir aydınlanma ânıydı; onu o hiç istemediği kendini keşfetme yolculuğuna itmişti. İşin sonunda öğretmenlik eğitimini bırakmış, terapist eğitimine başlamıştı. O zamandan bu yana nice sene geçmesine rağmen babasına duyduğu hislerini hiçbir zaman tam olarak çözümleyememişti ve artık hayatta olmadığı için muhtemelen asla da çözümleyemeyecekti.

10

Mariana, Cambridge istasyonunda trenden indi ve melankolik düşüncelerin içinde kaybolmuş bir halde, çevresine neredeyse hiç bakmayarak St. Christopher'a yürüdü. Vardığında gördüğü ilk kişi Morris oldu. Polis memurlarıyla birlikte hademe odasının yanında duruyordu. Onu görmek, karşılaşmalarının tüm tatsızlığını geri getirdi. Midesinin bulandığını hissetti.

Ona bakmayı reddetti – görmezden gelerek yanından geçti. Adamın göz ucuyla, hiçbir şey olmamışçasına şapkasını eğerek selam verdiğini gördü. Belli ki üstünlüğün kendinde olduğunu düşünüyordu.

Güzel, diye düşündü, *bırak öyle sansın.*

Şimdilik olanlar hakkında hiçbir şey söylememeye karar vermişti – bunun sebebi kısmen Müfettiş Sangha'nın tepkisini hayal edebilmesiydi: Morris'in Fosca'yla işbirliği yaptığını ileri sürecek olsa bunu saçma bulur, inançsızlıktan başka hiçbir tepki vermezdi. Fred'in de söylediği gibi kanıta ihtiyacı vardı. Sessiz kalması, Morris'in paçayı sıyırdığına inanmasına izin vermesi daha çok işine yarayacaktı – bırak da kendi kuyusunu kendi kazsın.

Fred'i aramak, onunla konuşmak için ani bir istek duydu ancak kendini durdurdu.

Ne düşünüyordu Tanrı aşkına? Ona, *o gencecik* oğlana duyduğu hissin büyüyor olması mümkün müydü? Yok, bunun düşüncesine bile asla müsaade edemezdi. Sadakatsiz bir düşünceydi bu, hem de ürkütücü. Hatta Fred'i bir daha hiç aramasa daha iyiydi.

• • •

Mariana odasına varınca kapının aralık olduğunu gördü.

Dondu. Dikkatle dinledi ama bir ses duyamadı.

Çok yavaş ileri uzandı ve kapıyı iterek açtı. Kapı açılırken gıcırdadı.

Mariana içeriye baktı ve gördüğü şey karşısında nefesi kesildi. Sanki biri odayı paramparça etmişti: Bütün çekmeceler ve dolaplar açılıp karıştırılmış, Mariana'nın eşyası etrafa saçılmış, kıyafetleri yırtılıp parçalara ayrılmıştı.

Hemen hademe odasındaki Morris'i aradı ve ondan polisi bulmasını rica etti.

Birkaç dakika sonra Morris ve birkaç polis memuru odasına girmiş, hasarı inceliyorlardı.

"Hiçbir şeyin çalınmadığına emin misiniz?" dedi bir memur.

Mariana başını salladı. "Sanmıyorum."

"Okul binasından çıkan şüpheli birine rastlamadık. İçeriden yapılmış olması daha muhtemel. "

"Garezi olan bir öğrencinin işine benziyor," dedi Morris. Mariana'ya gülümsedi. "Bu ara canını sıktığınız biri oldu mu, hanımefendi?"

Mariana ona aldırış etmedi. Polis memurlarına teşekkür etti ve bunun muhtemelen bir hırsızlık olmadığında karar kıldı. Parmak izlerine bakmayı teklif ettiler ve Mariana tam kabul etmek üzereydi ki fikrini değiştirmesine neden olan bir şey gördü.

Bıçak ya da keskin bir aletle maun masaya derin bir haç kazınmıştı.

"Buna gerek yok," dedi. "Meseleyi daha öteye taşımayacağım."

"Peki, bundan eminseniz madem."

Odadan çıkarlarken Mariana haçın oyuğunu parmak uçlarıyla okşadı.

Öylece durup Henry'yi düşündü.

Ve ilk kez ondan korktuğunu hissetti.

II

Demin zamanı düşünüyordum.

Belki de hiçbir şey geçip gitmiyor aslında diye düşünüyordum. Bütün bu zaman boyunca hep yanımdaydı belki de –geçmişimi kastediyorum– ve peşimi bırakmamasının nedeni, aslında baştan beri hiçbir yere gitmemiş olmasıydı.

Tuhaf bir şekilde her zaman orada olacağım, her zaman on iki yaşında olacağım... her şeyin değiştiği o korkunç günde, doğum günümün ertesi gününde, zamana hapsolmuş bir halde.

Şimdi bunu yazarken bile o ânı yaşıyorum.

Annem haberi vermek için beni oturtuyor. Bir terslik olduğunun farkındayım çünkü beni hiç kullanmadığımız ön salona götürüyor, alıştıra alıştıra söylemek için o rahatsız, ahşap sandalyeye oturtuyor.

Ölmek üzere olduğunu, ölümcül bir hastalığa yakalandığını söyleyecek sanmıştım – yüzündeki ifade beni buna inandırmıştı.

Ama bundan çok daha beterdi.

Evi terk edeceğini söyledi. Babamla araları eskisinden de kötüydü – morarmış gözü ve yarık dudağı bunun kanıtıydı. Sonunda ondan ayrılacak cesareti bulmuştu.

Öyle bir mutluluk heyecanı hissettim ki – bunu tarif etmeye en yaklaşan kelime "sevinç" olabilirdi.

Ama geceyi kuzenlerinden birinin kanepesinde geçirmekten, ayaklarının üstünde durana kadar anne babasının yanında kalmaktan ibaret acil planlarını bir çırpıda anlatışını dinlerken tebessümüm çabu-

cak soldu gitti. Benden kaçırdığı gözlerinden, söylemediği şeylerden anlaşılan besbelli bir durum vardı ortada: Beni yanına almıyordu.

Şoke olmuş bir halde ona bakakaldım.

Hissetmekten, düşünmekten âciz kaldım – söylediği başka pek bir şeyi hatırlamıyorum. Yeni evine yerleştiğinde beni yanına alacağına söz vererek bitirdi lafını. Oysa benim realitemde ha evden gitmiş ha başka gezegene taşınmış, aynı şeydi. Beni ardında bırakıyordu. Burada bırakıyordu. Onunla.

Kurban ediliyordum. Cehenneme mahkûm ediliyordum.

Sonra, kimi zaman sergilediği o beceriksiz, ahmakça tavrıyla evi terk edeceğinden henüz babama bahsetmediğini söyledi. Önce bana söylemek istemişti.

Babama söylemek niyetinde olduğuna inanmıyorum. Bu onun tek vedasıydı – burada ve şimdi veda ediyordu bana. Sonra, eğer birazcık aklı varsa bir çanta hazırlayıp geceleyin kaçardı.

Ben olsam böyle yapardım.

Benden sırrını saklamamı, kimseye söylemeyeceğime söz vermemi istedi. Ah benim güzel, gözü kara, enayi annem... birçok yönden ondan çok daha yaşlı ve bilgeydim. Daha kurnaz olduğum kesindi. Tek yapmam gereken babama söylemekti. Öfkeden kuduran o deliye annemin gemiyi terk etme planını anlatsam yeterdi. Böylece onun bir yere gitmesi engellenirdi. Böylece onu kaybetmezdim ki kaybetmek istemiyordum.

İstemiyor muydum sahi?

Onu seviyordum... değil mi?

Bana bir şey oluyordu... düşüncelerime bir şey oluyordu. Annemle yaptığım konuşma sırasında başlamıştı bu ve ondan sonraki saatlerde devam etmişti... yavaş ve sinsice gelen bir farkındalık... tuhaf bir aydınlanma.

Beni sevdiğini sanıyordum.

Meğer ondan bir tane daha vardı.

Şimdi bu diğer kişiyi görmeye başlıyordum. Birdenbire onu arka planda durmuş, babamın bana işkence edişini izlerken gördüm. Neden durdurmamıştı? Beni neden korumadı?

Neden bana korumaya değer olduğumu göstermedi?

Rex'i savunmuştu oysa – babamın göğsüne bıçak dayayıp saplamakla tehdit etmişti. Ama bunu benim için asla yapmadı.

Bir ateşin, yükselen bir öfkenin, sönmeyecek bir hiddetin yandığını hissedebiliyordum. Bunun kötü bir şey olduğunu, beni ele geçirmeden onu zapt etmem gerektiğini biliyordum. Ama onun yerine alevleri körükledim. Ve yandım.

Katlandığım onca dehşete... onun hatırına, onu güvende tutmak adına dayanmıştım. Ama o bana asla öncelik vermedi. Her koyun kendi bacağından asılıyormuş meğer. Babam haklıymış meğer. Bencil, şımarık, düşüncesizdi o. Zalimdi.

Cezalandırılması gerekiyordu.

O sırada bunu ona asla söyleyemezdim. Söz dağarcığım yetersiz kalırdı. Ama yıllar sonra –belki yirmilerin başında– yaşım kendimi daha iyi ifade etmeme izin verdiğinde onunla yüzleşebilirdim. Belki bir akşam yemeği sonrası içkinin dozunu kaçırıp ona, o yaşlı kadına düşman kesilir, bir zamanlar beni incittiği gibi onu incitmeye çalışırdım. Dertlerimi sıralardım, sonra hayallerimde harap olur, yerlere kapanıp affım için yalvarırdı. Ben de iyi niyetle, ona bu affı bahşederdim.

Ne büyük bir lüks olurdu – affetmek. Ama o şans hiç elime geçmedi.

O gece yanarak, nefret içinde yatağa gittim... Yanardağın içinde kabaran kızgın magma gibi hissediyordum. Uyuyakaldım... ve alt kata indiğimi, çekmeceden büyük bir et bıçağı alıp annemin kafasını kestiğimi düşledim. Bıçağı testere gibi kullanıp kafası kopana dek boynunu kestim. Sonra kafayı onun kırmızı-beyaz çizgili hasır çantasına gizledim ve yatağımın altına koydum. Orada güvende olacağını biliyordum. Bedeniyse kimsenin bulamayacağı bir yere, diğer leşlerin olduğu çukura attım.

Şafağın korkunç sarı ışıklarıyla bu rüyadan uyanınca neler yaşandığı konusunda kafam karmakarışıktı – sersem gibiydim, şaşırmıştım ve korkuyordum.

Kendimden o kadar emin değildim ki bakmak için alt kata inip mutfağa gittim. Bıçakların konduğu çekmeceyi açtım.

En büyük bıçağı çıkardım. İnceledim, herhangi bir kan izi aradım. Hiç yoktu. Bıçak güneş ışığında tertemiz parlıyordu.

Derken ayak sesleri duydum. Bıçağı çabucak arkama sakladım. Annem sağ salim yürüyerek içeri girdi.

İşin tuhafı, annemi başı gövdesinde görmek içimi bir nebze olsun rahatlatmamıştı.

Bilakis, hayal kırıklığına uğramıştım.

12

Ertesi sabah Mariana kahvaltı için Zoe ve Clarissa'yla yemek salonunda buluştu.

Öğretmen kantini, yüksek masanın yanındaki bir nişin içine kuruluydu. Ekmekler, hamur işleri, kap kap tereyağları, reçeller ve marmelatlardan oluşan zengin çeşitler sergiliyordu; ayrıca omlet, domuz pastırması ve sosis gibi sıcak yemekler içeren büyük ve gümüş kâseler diziliydi.

Kantin sırasında beklerken Clarissa büyük bir kahvaltının erdemlerini methediyordu. "İnsanı güne hazırlar," diyordu. "Bundan önemlisi yok bana sorarsanız. Ben genelde tütsülenmiş ringa balığı yerim, varsa tabii."

Önlerinde dizili çeşitli seçeneklere kafa yordu. "Bugün yokmuş ama. O zaman balıklı yumurtalı pilava ne diyorsunuz? Geleneksel ve nostaljik bir yemek olsun. Keyfimiz yerine gelsin. Mezgit, yumurta ve pirinç. İnsanı asla yanıltmaz."

Hep birlikte oturdular ve Clarissa ilk lokmasını ağzına attıktan az sonra, deminki beyanında yanıldığını gördü. Boğazına bir şey takıldı, yüzü kıpkırmızı oldu – ve ağzından kocaman bir kılçık çıkardı. Kılçığa tedirgin bakışlar attı.

"Aman Tanrım. Şef canımıza kastetmiş herhalde. Dikkatli olun canlarım."

Clarissa çatalıyla balığın geri kalanını dikkatlice ayıklarken Mariana onlara Londra seyahatini anlattı, Ruth'un Genç Kızlar'la grup seansı düzenleme önerisinden söz etti.

Mariana, Zoe'nin buna kaş kaldırdığını gördü. "Zoe? Ne diyorsun?"

Zoe ona sakıngan bir bakış attı. "Benim orada olmam gerekmiyor, değil mi?"

Mariana buna içinden güldü. "Hayır, gerekmiyor; merak etme."

Zoe rahatlamış bir edayla omuz silkti. "Yap gitsin o zaman. Dürüst olayım, kabul edeceklerini sanmıyorum. O söylemediği sürece etmezler."

Mariana başını salladı. "Bu konuda muhtemelen haklısın sanırım."

Clarissa kolunu dürttü. "İti an çomağı hazırla."

Mariana ve Zoe başlarını kaldırıp baktılar – o sırada yüksek masada Edward Fosca belirdi.

Fosca üç kadından uzağa, masanın diğer ucuna oturdu. Mariana'nın bakışlarını hissederek başını kaldırdı ve gözleri birkaç saniye onun üzerinde gezdi. Sonra bakışlarını çevirdi.

Mariana aniden ayağa kalktı. Zoe ona endişeli bir bakış attı.

"Ne yapıyorsun?"

"Öğrenmenin tek yolu var."

"Mariana—"

Ama Zoe'yi umursamadı ve uzun masanın diğer ucuna, Profesör Fosca'ya doğru yürüdü. Adam elinde tuttuğu sade kahvesiyle ince bir şiir kitabı okuyordu.

Mariana'nın orada dikildiğini fark etti. Başını kaldırdı.

"Günaydın."

"Profesör," dedi, "sizden bir ricam olacak."

"Öyle mi?" Fosca ona merak içinde bir bakış attı. "Peki neymiş, Mariana?"

Mariana onunla göz göze geldi ve bir an bakışlarını yakaladı. "Öğrencilerinizle konuşmama bir itirazınız olur muydu? Yani özel öğrencilerinizle – Genç Kızlar'la?"

"Zaten konuştun sanıyordum."

"Yani bir grup olarak."

"Grup mu?"

"Evet. Terapi grubu."

"Bu bana bağlı değil ki. Onlara bağlı, haksız mıyım?"

"Siz onlardan rica etmedikçe kabul edeceklerini sanmıyorum."

Fosca gülümsedi. "Yani, aslında benden izin istemiyorsun... işbirliği yapmamı istiyorsun, öyle mi?"

"Öyle diyebilirsiniz sanırım."

Fosca dudaklarında küçük bir tebessümle onu seyretmeyi sürdürdü. "Bu seansın ne zaman ve nerede yer almasını istediğine karar verdin mi?"

Mariana bir an düşündü. "Bugün saat beşe ne dersiniz? OCR'de?"

"Anlaşılan onlar üzerinde çok fazla nüfuzum olduğunu düşünüyorsun, Mariana ama seni temin ederim, durum böyle değil." Duraksadı. "Sakıncası yoksa grubun esas amacını öğrenebilir miyim? Ne elde etmeyi umuyorsun?"

"Bir şey elde etmeyi ummuyorum. Terapi gerçekte böyle işlemez. Ben sadece bu genç kadınların son zamanlarda yaşadıkları korkunç şeyleri zihinsel süreçten geçirmeleri için bir ortam sağlamayı hedefliyorum."

Fosca, üstüne düşünürken kahvesinden bir yudum aldı. "Peki davet beni de kapsıyor mu? Grubun bir üyesi olarak yani?"

"Gelmemenizi yeğlerim. Bence sizin varlığınız kızları engelleyebilir."

"Ya yardım etmeyi kabul etmem için bunu bir şart olarak koşarsam?"

Mariana omuz silkti. "O zaman başka seçeneğim kalmaz."

"Bu durumda ben de katılacağım."

Adam ona gülümsedi. Mariana geri gülümsemedi.

"Merak ediyorum da Profesör," dedi kaşlarını hafif çatarak, "saklamaya bu kadar can attığınız şey nedir Tanrı aşkına?"

Fosca gülümsedi. "Ben hiçbir şeyi saklamaya çalışmıyorum. Şöyle diyelim, orada öğrencilerimi korumak için bulunmak istiyorum."

"Onları korumak mı? Neyden?"

"Senden, Mariana. Senden."

13

Mariana o öğleden sonra saat beşte, OCR'de Genç Kızlar'ı bekledi.

Odayı beşten altı buçuğa kadar ayırtmıştı. OCR, yani Eski Ortak Salon, okul üyeleri tarafından ortak alan olarak kullanılan geniş bir odaydı: Birkaç büyük kanepe, alçak sehpalar ve duvarlardan birini boylu boyunca kaplayan uzun bir yemek masası vardı. Koyu kırmızı ve altın renkli duvar kâğıtlarının üstüne eski müdürlerin donuk ve siyah tabloları asılıydı.

Mermer şöminede kısık bir ateş yanıyor, titreyen alevlerin ışığı odanın çevresindeki yaldızlı mobilyalara yansıyordu. Rahatlatıcı, kapsayıcı bir atmosferi vardı ve Mariana seans için mükemmel olacağını düşündü.

Dokuz adet sırtlı sandalyeyi çember şeklinde dizdi.

Sonra şömine üstündeki saati gören sandalyelerden birine oturdu. Saat beşi birkaç dakika geçiyordu.

Mariana gelip gelmeyeceklerini merak ediyordu. Gelmezlerse hiç şaşırmazdı.

Derken, bir an sonra kapı açıldı.

Ve beş genç kadın, bir bir içeri girdiler. Taş suratlı ifadelerine bakılırsa zorla gelmişlerdi.

"İyi günler," dedi Mariana gülümseyerek. "Geldiğiniz için teşekkür ederim. Oturmaz mısınız?"

Kızlar sandalyelerin düzenine baktılar, sonra birbirlerine bakış atıp çekince içinde durdular. Aralarından uzun ve sarışın

olanı lider izlenimi veriyordu; Mariana diğerlerinin ona riayet ettiğini hissetti. Önce o oturdu, sonra diğerleri onu taklit ettiler.

Bitişik yerleşip iki taraflarında boş sandalyeler bırakarak Mariana'nın karşısına oturdular. Düşman bakışlı genç yüzlerden oluşan duvar karşısında Mariana birden gözünün korktuğunu hissetti.

Yirmi yaşında bir avuç genç karşısında gözünün korkması ne kadar gülünç, diye düşündü, istedikleri kadar güzel ya da zeki olsunlar. Mariana yeniden okula dönmüş gibi hissetti: okul bahçesinin kenarında dolanırken bir grup popüler kızın sıkıştırdığı çirkin ördek yavrusu. İçindeki çocuğun korktuğunu hissetti ve bir an bu genç kadınların içindeki çocukların neye benzediğini, yüzeydeki bu özgüvenin benzer bir aşağılık hissini maskeleyip maskelemediğini merak etti. Bu üstün tavırlarının altında onlar da bu kadar küçük hissediyorlar mıydı acaba? Buna inanmak, nedense zor geliyordu.

Serena, aralarında sohbeti olduğu tek kişiydi ve Mariana'nın gözlerine bakmakta zorlanıyordu sanki. Morris ona yüzleşmelerinden söz etmiş olmalıydı. Kız başını aşağıda tutuyor, mahcup gözlerini kucağından ayırmıyordu.

Diğerleri Mariana'ya boş boş baktılar. Sanki konuşmasını bekliyorlardı. Hiçbir şey söylemedi. Sessizce oturdular.

Mariana saate baktı; artık beşi on geçiyordu. Profesör Fosca gelmemişti – şansı varsa gelmemekte karar kılmıştı.

"Bence başlayalım," dedi sonunda.

"Peki ya profesör?" diye sordu sarışın kız.

"İşi uzadı herhalde. Onsuz başlamak durumundayız. Neden isimlerle başlamıyoruz? Adım Mariana."

Hafif bir duraksama oldu. Sarışın kız omuz silkti. "Carla."

Diğerleri de taklit etti.

"Natasha."

"Diya."

"Lillian."

En son Serena konuştu. Mariana'ya baktı ve omuz silkti. "Adımı biliyorsun zaten."

"Evet Serena, biliyorum."

Mariana düşüncelerini topladı. Sonra onlara bir grup olarak hitap etti.

"Burada birlikte oturmak sizin için nasıl bir his, merak ediyorum."

Sessizlikle karşılandı. Hiçbir tepki yoktu, hatta bir omuz silkme bile. Mariana ona karşı sergiledikleri kaya gibi soğuk düşmanlığı hissedebiliyordu. Cesaretini kaybetmeden devam etti.

"Ben size benim için nasıl bir his olduğunu anlatayım. Tuhaf. Gözlerim sürekli boş sandalyelere gidiyor." Çemberdeki üç boş sandalyeye başını salladı. "Burada olması gereken oysa olmayan insanlar."

"Mesela profesör," dedi Carla.

"Ben sırf profesörü kastetmiyorum. Başka kimi kastetmiş olabilirim sence?"

Carla boş sandalyelere baktı ve horgörüyle gözlerini devirdi. "Diğer sandalyeler bunun için mi yani? Tara ve Veronica için mi? Ne kadar salakça."

"Neden salakçaymış?"

"Çünkü gelmeyecekler. Besbelli ki."

Mariana omuz silkti. "Grubun hâlâ parçası olmadıkları anlamına gelmez ki bu. Biliyor musunuz, grup terapisinde bu konuyu sık sık konuşuruz. İnsanlar artık bizimle olmadığında bile varlıklarını güçlü bir şekilde hissettirebilirler."

Bunu söylerken boş sandalyelerden birine baktı – ve Sebastian'ın orada oturduğunu, ona eğlenerek baktığını gördü.

Onu kovdu ve devam etti.

"Böyle bir grubun parçası olmanın," dedi, "nasıl bir his olduğunu merak ediyorum... sizin için ne anlama geldiğini?"

Kızlardan hiçbiri cevap vermedi. Ona boş boş baktılar.

"Grup terapisinde, grubu genellikle ailemiz sayarız. Kardeş ve ebeveyn figürleri, amca ve teyze figürleri atarız birbirimize. Sanırım bu da sizin için biraz aile gibi, değil mi? Bir anlamda, iki kız kardeş kaybettiniz."

Cevap yok. İhtiyatla devam etti.

"Sanırım bu durumda, Profesör Fosca 'babanız' oluyor, ha?" Bir duraksama. Tekrar denedi. "İyi bir baba mı?"

Natasha ağır, sinirli bir iç çekti. "Ne kadar *boktan* bir muhabbet," dedi yoğun bir Rus aksanıyla. "Ne yaptığın çok bariz."

"Neymiş o?"

"Bize profesör hakkında kötü şeyler söyletmeye çalışıyorsun. Kandırmaya çalışıyorsun. Onu tuzağa düşürmeye çalışıyorsun."

"Neden onu tuzağa düşürmeye çalıştığımı düşünüyorsun?"

Natasha küçümseyici bir iç çekti ve cevap vermeye tenezzül etmedi.

Carla onun adına konuştu: "Bak, Mariana. Ne düşündüğünü biliyoruz. Fakat profesörün cinayetlerle hiçbir ilgisi yok."

"Evet." Natasha zoraki bir edayla başını salladı. "*Tüm zaman* boyunca onunlaydık."

Sesinde ansızın bir hırs, kızgın bir içerleme belirmişti.

"Sen çok öfkelisin, Natasha," dedi. "Bunu hissedebiliyorum."

Nataşa güldü. "İyi – çünkü öfkem sana."

Mariana başını salladı. "Bana öfkelenmek kolay. Ben tehdit edici değilim. İki çocuğunun helak olmasına izin verdiği için 'babana' öfkelenmek daha zor olmalı, herhalde?"

"Ne alakası var ya – ölmeleri onun suçu değil ki," dedi Lillian ilk kez konuşarak.

"Kimin suçu o zaman?" dedi Mariana.

Lillian omuz silkti. "Kendi suçları."

Mariana ona uzun uzun baktı. "Efendim? Bu nasıl onların suçu oluyor?"

"Daha dikkatli olmaları gerekirdi. Tara ve Veronica aptaldı, her ikisi de."

"Aynen," dedi Diya.

Carla ve Natasha hemfikir bir tavırla başlarını salladılar.

Mariana, bir an dili tutulmuşçasına onlara baktı. Üzüntüye kıyasla öfke hissetmenin daha kolay olduğunu biliyordu ancak Mariana –ki başkalarının duygularını algılamaya çok duyarlıydı– burada hiçbir üzüntü hissedemiyordu. Ne yas ne vicdan azabı ne de bir kayıp hissi. Sadece küçümseme. Sadece horgörü.

Tuhaftı – normalde böyle bir grup dışarıdan bir saldırıyla karşılaştığında saflarını kapatır, bir araya gelip birleşirdi ancak St. Christopher'da Tara'nın ya da Veronica'nın ölümüyle ilgili gerçek bir duygu ifade eden tek kişinin Zoe olması Mariana'ya şaşırtıcı geliyordu.

Mariana ansızın Henry'nin Londra'daki terapi grubunu hatırladı. Henry'nin sırf varlığıyla grubu içeriden bölüşünü, grup normal işlevini gösteremesin diye ona saldırışını akla getiren bir şey vardı burada.

Bu grupta da böyle mi oluyordu? Eğer öyleyse, o zaman grubun verdiği tepki, dış tehdide karşı değil demekti.

Tehdit zaten içeride demekti.

O sırada kapı çaldı. Açıldı.

Ve Profesör Fosca orada duruyordu.

Gülümsedi. "Size katılabilir miyim?"

14

"Geç kaldığım için kusura bakma," dedi Fosca. "Halletmem gereken bir şey vardı."

Mariana hafifçe kaşlarını çattı. "Çoktan başladık ne yazık ki."

"Peki, içeri girmeme müsaade var mı yine de?"

"Bu bana bağlı değil; gruba kalmış." Diğerlerine bakış attı. "Kimler Profesör Fosca'nın katılması gerektiğini düşünüyor?"

Daha sözünü bitiremeden, çemberden beş el havaya kalktı. Kendi hariç hepsi.

Fosca gülümsedi. "Sen elini kaldırmadın, Mariana."

Başını iki yana salladı. "Hayır, kaldırmadım. Yine de hükümsüz kaldım."

Fosca çemberde onlara katılırken Mariana odadaki enerjinin değiştiğini hissetti. Kızların gerildiğini sezdi ve Fosca otururken onunla Carla arasındaki hızlı bakışmayı fark etti.

Fosca, Mariana'ya gülümsedi. "Lütfen devam et."

Mariana biraz duraksadı ve farklı bir yaklaşım denemeye karar verdi. Masumca gülümsedi.

"Siz, kızlara Yunan tragedyası öğretiyorsunuz, değil mi Profesör?"

"Doğru."

"*İphigeneia Aulis'te* eserini işlediniz mi? Agamemnon ve İphigenaia'nın öyküsünü?"

Bunu söylerken profesörü yakından inceledi ama adam, oyundan bahsedilmesine belirgin bir tepki göstermedi. Başını salladı.

"İşledik sahiden. Sen de biliyorsun ki Euripides benim favorim."

"Doğru. Açıkçası ben İphigeneia'nın karakterini evvelden beri ilginç bulmuşumdur... Acaba öğrencileriniz ne düşünüyor, merak ediyorum."

"İlginç mi? Ne açıdan?"

Mariana bir an düşündü. "Eh, sanırım bu kadar pasif... bu kadar itaatkâr olması beni rahatsız ediyor."

"İtaatkâr?"

"Hayatı için savaşmıyor. Oysa ne elleri bağlı ne de onu zorla alıkoyuyorlar; babasının canını almasına isteyerek izin veriyor."

Fosca gülümsedi ve diğerlerine bakış attı. "Mariana ilginç bir noktaya değindi. Cevap vermek isteyen var mı...? Carla?"

Carla söz verilmekten memnun görünüyordu. Çocuk eğlendiriyormuşçasına Mariana'ya gülümsedi. "*Esas konu* İphigeneia'nın ölüm şekli zaten."

"Yani?"

"Yani trajik haysiyetini böyle kazanıyor – kahramanca ölerek."

Carla onay görmek için Fosca'ya baktı. Adam ona hafiften gülümsedi.

Mariana başını iki yana salladı. "Kusura bakma ama ben bunu yutmam."

"Öyle mi?" Fosca'nın merakı uyanmıştı sanki. "Nedenmiş o?"

Mariana çemberin etrafındaki genç kadınlara baktı. "Bence buna cevap vermenin en iyi yolu... İphigeneia'yı buraya seansa getirmek – bu boş sandalyelerden birinde bize katılmasını sağlamak, ne dersiniz?"

Kızların birkaçı aralarında alaycı bakışlar paylaştılar.

"Bu çok aptalca," dedi Natasha.

"Neden? O da senin yaşındaydı, öyle değil mi? Biraz daha genç, belki. On altı, on yedi? Ne kadar cesur, ne kadar göze çarpıcı bir kişiydi. Kim bilir hayatta neler yapabilirdi bir düşünsenize... Yaşasaydı neler başarabilirdi, hayal edin. Şimdi burada oturuyor olsa İphigeneia'ya ne diyebilirdik? Ona ne söylerdik?"

"Hiç." Diya etkilenmemiş görünüyordu. "Söylenecek ne var ki?"

"Hiç mi? Onu psikopat babası hakkında uyarmaya çalışmaz mıydın? Kurtulmasına yardım etmez miydin?"

"Kurtarmak mı?" Diya ona küçümseyici bir bakış attı. "Neyden? Kaderinden mi? Tragedyalar böyle işlemez ki."

"Zaten bu Agamemnon'un hatası değil ki," dedi Carla. "İphigeneia'nın ölmesini isteyen Artemis'ti. Tanrıların buyruğu."

"Peki ya tanrılar yoksa?" dedi Mariana. "Ortada sadece bir kız ve onun babası varsa. O zaman ne olacak?"

Carla omuz silkti. "O zaman bu bir tragedya değil."

Diya başını salladı. "Sadece boku yemiş bir Yunan ailesi."

Fosca tüm bunlar boyunca susmuş, sessizce eğlenerek tartışmayı izlemişti. Ama şimdi merakı onu alt etmiş gibi görünüyordu.

"*Sen* ona ne söylerdin Mariana? Yunanistan'ı kurtarmak için ölen bu kıza? Bu arada düşündüğünden daha gençti. Yaşı on dört-on beşe yakındı. Şimdi burada olsa ne derdin ona?"

Mariana bir an düşündü. "Sanırım babasıyla olan ilişkisini anlatmasını isterdim... Ve neden kendini onun için kurban etmeye mecbur hissettiğini."

"Peki sence neden?"

Mariana omuz silkti. "Ben çocukların sevilmek için her şeyi yapacaklarına inanıyorum. Çok küçükken sadece bedenen hayatta kalma meselesi olan bu durum, daha sonra psikolojik

açıdan hayatta kalmaya dönüşür. Kendilerine ilgi gösterilmesi için ne gerekiyorsa yaparlar." Sesini alçalttı ve sadece Fosca'ya değil, çevresinde oturan genç kadınlara da seslendi. "Kimi insan da bundan faydalanır."

"Bu ne demek, tam olarak?" dedi Fosca.

"Bu demek ki ben terapisti olsaydım, İphigeneia'nın bir şeyi – onun gözünde *görünmez* olan bir şeyi görmesine yardım etmeye çalışırdım."

"Peki neymiş o?" dedi Carla.

Mariana sözcüklerini dikkatle seçti. "İphigeneia'nın çok genç yaşta istismarı sevgiyle karıştırması. Kendini... ve etrafındaki dünyayı nasıl gördüğüne bu hatanın şekil vermesi. Agamemnon bir kahraman değil, deliydi – kendi çocuğunu öldürmeye meyilli bir psikopattı. İphigeneia bu adamı sevmeye ve onurlandırmaya muhtaç değildi. Onu memnun etmek için ölmesine gerek yoktu."

Mariana kızların gözünün içine baktı. Onlara ulaşmaya can atıyordu. İçlerine nüfuz etmeyi umuyordu... ama etmiş miydi? Bilemiyordu. Fosca'nın gözlerini üzerinde hissetti, sözünü kesmek üzere olduğunu sezdi. Hızla devam etti.

"Ve İphigeneia babası hakkında kendine yalan söylemeyi bıraksaydı... eğer o korkunç, yıkıcı gerçeğe *–bunun sevgi olmadığı*, babasının onu sevmediği çünkü bunu nasıl yapacağını bilmediği gerçeğine– uyansaydı işte o anda okkanın altına giden savunmasız bir genç kız olmaktan çıkardı. Cellatın baltasını elinden alırdı. Tanrıçaya dönüşürdü."

Mariana döndü ve Fosca'ya baktı. Sesinden öfkeyi uzak tutmaya çalışıyordu. Ama bunu tam olarak gizleyemiyordu.

"Ama İphigeneia bu fırsatı yakalayamadı, değil mi? Veya Tara veya Veronica. Hiçbir zaman tanrıçaya dönüşme şansları olmadı. Hiçbir zaman büyüyüp yetişme şansları olmadı."

Çemberin öbür tarafından adama bakarken gözlerinde bir öfke kıvılcımı görebiliyordu. Ancak Fosca da tıpkı onun gibi bunu dile getirmedi.

"Anladığım kadarıyla, mevcut durumda beni bir çeşit baba olarak görüyorsun, öyle mi? Agamemnon olarak mı? Öne sürdüğün bu mu?"

"Bunu söylemeniz ne tuhaf. Siz gelmeden önce grubun 'babası' olarak meziyetlerinizi tartışıyorduk."

"Aha, gerçekten mi? Ortak kanı neydi peki?"

"Herhangi bir kanıya varmamıştık. Ama Genç Kızlar'a sizin gözetiminizde hissettikleri güvenin azalıp azalmadığını sordum – ne de olsa aralarından ikisi öldü."

Bunu söylerken gözleri iki boş sandalyeye kaydı. Fosca'nın gözleri, bakışını takip etti.

"Ha. Şimdi anladım," dedi. "Boş sandalyeler grubun kayıp üyelerini temsil ediyor... Bir sandalye Tara, bir sandalye de Veronica için mi?"

"Evet, doğru."

"Bu durumda," dedi biraz duraksadıktan sonra, "bir sandalye eksik değil mi?"

"Ne demek istediniz?"

"Bilmiyor musun?"

"Neyi bilmiyor muyum?"

"Aa. Sana söylememiş. Ne kadar ilginç." Fosca sürekli gülümsüyordu. Eğlenmiş bir hali vardı. "Belki de şu kuvvetli analitik merceğini kendine doğrultmalısın ha, Mariana? Sen nasıl bir 'annesin' peki?"

"Ey doktor, sen önce kendini iyileştir," dedi Carla gülerek.

Fosca kıs kıs güldü. "Evet, evet, aynen."

Diğerlerine döndü ve alaycı bir terapist havasıyla seslendi. "Bizler, *bir grup olarak*, bu aldatmacadan ne anlıyoruz peki? Bizce bu *ne anlama* geliyor?"

"Valla," dedi Carla, "bence ilişkileri hakkında çok şey söylüyor."

Natasha başını salladı. "Ay, evet. Mariana'nın sandığı kadar yakın değiller birbirlerine."

"Belli ki ona güvenmiyor," dedi Lillian.

"Neden güvenmiyor acaba, merak ediyorum?" diye mırıldandı Fosca hâlâ gülümserken.

Mariana oynadıkları bu küçük oyundan yüzünün kızardığını, öfkeden alevlendiğini hissedebiliyordu – basbayağı okul bahçesinden bir sahneydi. Fosca tıpkı herhangi bir kabadayı gibi grubu manipüle etmiş, ona karşı çeteleştirmişti. Hepsi şakanın altında yatan sırrı biliyor, sırıtıyor, alay ediyorlardı. Birdenbire onlardan nefret etti.

"Neden söz ediyorsunuz?" dedi.

Fosca çemberin etrafına baktı. "Peki, bu şerefe kim nail olacak? Serena? Ne dersin?"

Serena başını sallayıp ayağa kalktı. Çemberden ayrıldı ve yemek masasına yürüdü. Sırtlı sandalyelerden birini aldı, getirdi ve Mariana'nın sandalyesinin yanındaki boşluğa itiştirdi. Sonra yeniden oturdu.

"Teşekkür ederim," dedi Fosca. Mariana'ya baktı. "Anlayacağın, bir sandalye eksikti. Genç Kızlar'ın kalan son üyesi için."

"Peki kimmiş o?"

Ancak Mariana, Fosca'nın ne söyleyeceğini çoktan tahmin etmişti. Adam gülümsedi.

"Yeğenin," dedi. "Zoe."

15

Toplantıdan sonra Mariana serseme dönmüş bir halde Ana Avluya çıktı.

Zoe'yle konuşması – ve onun hikâyesini duyması gerekiyordu. Grup, sergilediği acımasız tavrıyla iyi bir noktaya değinmişti: Mariana'nın kendine ve Zoe'ye yakından bakması – Zoe'nin neden Genç Kızlar'ın üyesi olduğunu itiraf etmediğini anlaması gerekiyordu. Bunun sebebini bilmesi gerekiyordu.

Kendini, Zoe'yi bulup yüzleşmek üzere odasına doğru yürürken buldu. Fakat Mariana, Eros Avlusuna çıkan kemerli geçide ulaştığı anda duraksadı.

Bunu özenle ele almak zorundaydı. Mesele sırf Zoe'nin kırılgan ve savunmasız olması değil, sebebi ne olursa olsun gerçeği Mariana'ya anlatamayacağını hissetmiş olmasıydı – ve Mariana bunda Edward Fosca'nın parmağı olduğunu düşünmekten kendini alamıyordu.

Üstelik Fosca, Mariana'yı kışkırtma girişimiyle Zoe'nin güvenine kasten ihanet etmişti. Bu yüzden Mariana'nın tuzağa düşmemesi şarttı. Zoe'nin odasına dalıp onu yalanla suçlamamalıydı.

Zoe'yi desteklemesi, nasıl bir yol çizeceğine iyice kafa patlatması gerekiyordu.

Bunu ertesi güne saklamaya ve Zoe'yle sabahleyin, biraz sakinleştikten sonra konuşmaya karar verdi. Ardına döndü ve

düşüncelerin içinde kaybolmuşken, gölgelerin içinden meydana çıkan Fred'i fark etmedi.

Fred, önündeki patikada dikildi.

"Merhaba, Mariana."

Mariana'nın nefesi kesildi. "Fred. Burada ne yapıyorsun?"

"Seni arıyordum. İyi misin diye bir bakmak istedim."

"Evet, iyi sayılırım işte."

"Hatırlarsan Londra'dan dönünce arayacağını söylemiştin."

"Biliyorum, üzgünüm. Ben... ben meşguldüm de."

"İyi olduğuna emin misin? Haline bakılırsa bir kadeh bir şey içmek iyi gelebilir gibi gözüküyor."

Mariana gülümsedi. "Aslında iyi olurdu."

Fred gülümseyerek karşılık verdi. "Pekâlâ, bu durumda – içelim mi?"

Mariana tereddüt etti; emin değildi. "Eee, şey, ben—"

Fred çabucak konuşmaya devam etti: "İşe bak ki elimde okulun yemekli toplantılarından araklanmış çok nefis bir şişe Burgonya şarabı var. Özel günlere saklıyordum... Ne diyorsun? İçki, odamda."

Koyver gitsin, diye düşündü Mariana. Başını salladı. "Tamam. Niye olmasın?"

"Yok canım?" Fred'in yüzü aydınlandı. "Tamam, müthiş. Hadi..."

Kolunu uzattı ama Mariana koluna girmedi. Yürümeye koyuldu ve Fred ona yetişmek için adımlarını hızlandırdı.

16

Fred'in Trinity Koleji'ndeki odası, mobilyaları biraz daha eski püskü olmasına rağmen Zoe'nin odasından genişti. Mariana'nın ilk fark ettiği şey ne kadar düzenli olduğuydu: karışıklık yok, dağınıklık yok; bir tek, her yerde kâğıtlar. Yazılar karalanmış, matematik formülleri dolu sayfalarca kâğıt. Kenarlarını kaplayan oklar ve okunaksız yazılarla birbirine bağlanan sayfalar, daha çok bir delinin –ya da bir dehanın– elinden çıkmışa benziyordu.

Mariana'nın görebildiği tek kişisel eşya rafta duran çerçeveli birkaç fotoğraftı. Fotoğraflardan biri seksenlerde çekilmişçesine hafif solmuştu: çit kaplı bir çayırın önünde duran yakışıklı bir delikanlı ve bir kadın, muhtemelen Fred'in anne babası. Diğer fotoğraf köpekli, küçük bir çocuğa aitti; saçı puding kâsesi biçiminde kesilmiş, yüzünde ciddi bir ifade olan küçük bir çocuk.

Mariana Fred'e baktı. Mum yakmaya odaklanmışken hâlâ aynı ifadeye sahipti. Ardından müzik açtı – Bach'ın *Goldberg Varyasyonları*'nı çaldı. Kanepeden tüm kâğıtları topladı, masasının üzerine düzensiz bir yığın halinde istifledi. "Üzgünüm, çok dağınık."

"Bu senin tezin mi?" dedi Mariana kâğıt yığınlarını göstererek.

"Hayır." Fred başını iki yana salladı. "Bu öylesine yazdığım bir şey işte. Bir çeşit... kitap sanırım." Nasıl tarif edeceğini bilemiyor gibiydi. "Oturmaz mısın?"

Kanepeye işaret etti. Mariana oturdu. Altındaki kırık yayı hissetti ve hafifçe yana kaydı.

Fred yıllanmış Burgonya şişesini çıkardı. Gururla gösterdi. "Fena değil, ha? Beni araklarken yakalasalar canıma okurlardı."

Tirbuşona uzandı ve açmakla güreşti. Mariana bir an şişeyi düşüreceğini sandı. Ama mantarı yüksek bir *pat* sesi eşliğinde başarıyla açtı ve koyu kırmızı şarabı eş olmayan, kenarı hafif kırık iki şarap kadehine koydu. Mariana'ya iki kadehten nispeten az hasarlı olanı verdi.

"Teşekkür ederim."

Kadeh kaldırdı. "Şerefe."

Mariana şaraptan bir yudum aldı – enfesti elbette. Haline bakılırsa Fred de böyle düşünüyordu. Dudağında kırmızı şarap tadıyla mutlu bir oh çekti.

"Harika," dedi.

Bir an sessizliğe gömüldüler. Mariana müziği dinledi, Bach'ın yükselip alçalan gamlarında kendini kaybetti. Ne kadar ahenkli, ne kadar matematiksel bir yapısı vardı; muhtemelen Fred'in matematiksel zihnine bu yüzden hitap ediyordu.

Masanın üzerindeki sayfa yığınına baktı. "Yazdığın şu kitap... ne hakkında?"

"Dürüst olayım mı?" Fred omuz silkti. "Hiçbir fikrim yok."

Mariana güldü. "Bir fikrin vardır mutlaka."

"Yani..." Fred gözlerini kaçırdı. "Sanırım bir şekilde... annem hakkında."

Mariana'nın gülmesinden korkarak ona mahcup gözlerle baktı.

Ama Mariana bunu komik bulmadı. Ona merakı uyanmış bir bakış attı. "Annen mi?"

Fred başını salladı. "Evet. Beni terk etti... Ben daha çocukken... öldü."

"Başın sağ olsun," dedi Mariana. "Benimki de öyle."

"Öyle mi?" Fred'in gözleri büyüdü. "Bunu bilmiyordum. O zaman ikimiz de öksüzüz."

"Ben öksüz değildim. Babam vardı."

"Ya." Fred başını salladı ve alçak sesle konuştu. "Benim de vardı."

Şişeye uzandı ve Mariana'nın kadehini yeniden doldurmaya başladı. "Yeter," dedi Mariana. Ama adam ona aldırmadı ve ağzına kadar doldurdu. Aslında Mariana için de sakıncası yoktu, günlerdir ilk kez rahatlıyordu ve ona minnettardı.

"Senin anlayacağın," dedi Fred kendine şarap koyarken, "annemin ölümü, beni kuramsal matematiğe – ve paralel evrenlere çeken şey oldu. Tezim bununla ilgili işte."

"Anladığımdan pek emin değilim."

"Ben de emin değilim aslında. Ama bizimkiyle tıpatıp başka evrenler varsa, o zaman bir yerlerde annemin ölmediği diğer bir evren var demektir." Omuz silkti. "İşte... ben de onu arıyorum."

Gözlerinde kaybolmuş küçük bir çocuk misali kederli ve uzaklara bakan bir ifade vardı. Mariana onun için üzüldü.

"Onu buldun mu peki?" diye sordu.

Omuz silkti. "Bir bakıma... Zamanın aslında var olmadığını keşfettim, bu yüzden hiçbir yere gitmiş sayılmaz. O tam burada."

Mariana bu düşünceyle boğuşurken Fred şarap kadehini indirdi, gözlüğünü çıkardı ve onunla yüz yüze geldi.

"Mariana, dinle—"

"Yapma, lütfen."

"Neyi? Ne diyeceğimi bilmiyorsun ki."

"Bir tür romantik ilanda bulunacaksın – ve ben bunu duymak istemiyorum."

"İlan mı? Hayır. Sadece bir soru. Soru sormama izin var mı?"

"Değişir."

"Seni seviyorum."

Mariana kaşlarını çattı. "Bu bir soru değil."

"Benimle evlenir misin? Soru bu."

"Fred, kes lütfen—"

"Seni seviyorum Mariana – seni trende otururken gördüğüm ilk anda âşık oldum. Seninle olmak istiyorum. Sana bakmak istiyorum. Seni kollamak istiyorum..."

Yanlış şeyi söylemişti. Mariana ateşinin yükseldiğini, yanaklarının öfkeden kızardığını hissetti. "Ama ben *kollanmak istemiyorum*! Bundan daha kötü bir şey düşünemiyorum. Ben imdadına koşulacak küçük prenses... kurtarılmayı bekleyen bir *genç kız* değilim. Beyaz atlı prense ihtiyacım yok. Benim istediğim şey... benim istediğim..."

"Ne? Nedir senin istediğin?"

"Ben *yalnız* kalmak istiyorum."

"Hayır." Fred başını iki yana salladı. "Ben buna inanmıyorum." Ardından, çabucak ekledi: "Kehanetimi hatırla: Günün birinde sana evlenme teklifi edeceğim, sen de evet diyeceksin."

Mariana gülmeden edemedi. "Özür dilerim, Fred. Bu evrende değil."

"Eh, sana bir şey söyleyeyim mi, başka bir evrende çoktan evlendik bile."

Mariana itiraz edemeden Fred öne eğildi ve dudaklarını nazikçe onunkilere bastırdı; Mariana öpüşün yumuşaklığını, sıcaklığını, şefkatini hissetti. Endişe ve belli belirsiz bir kabulleniş hissi yüreğinde aynı anda belirdi.

Başladığı gibi çabuk bitiverdi. Fred geri çekildi, gözleri onunkilerin içine baktı. "Özür dilerim. Ben... Ben kendimi tutamadım."

Mariana başını iki yana salladı; konuşmadı. Nasıl olduğunu açıklayamadığı bir şekilde etkilenmiş hissediyordu.

"Ben seni incitmek istemiyorum, Fred."

"Umurumda değil. Beni incitmen sorun değil, bunu bil. Sonuçta, '*Sevip kaybetmeyi yeğlerim, asla sevmemeye kıyasla.*'"

Fred güldü. Sonra Mariana'nın yüzünün düştüğünü gördü ve endişelendi. "Ne oldu? Ne dedim?"

"Hiç." Saatine baktı. "Geç oldu, gitmeliyim."

Fred acı içindeydi. "Şimdiden mi? Peki madem. Seni aşağı bırakayım."

"Gerek yok—"

"Canım istiyor."

Fred'in tavrı bir nebze değişmiş gibiydi; daha haşindi sanki. Sıcaklığının bir kısmı buhar olup uçmuştu. Mariana'ya bakmadan ayağa dikildi.

"Gidelim," dedi.

17

Fred'le Mariana basamaklardan sessizce indiler. Sokağa çıkana kadar bir daha konuşmadılar. Mariana ona baktı. "O zaman, iyi geceler."

Fred kıpırdamadı. "Ben yürüyüşe çıkıyorum."

"Şimdi?"

"Geceleri sık sık yürürüm. Sorun mu?"

Sesinde bir huysuzluk, bir düşmanlık vardı. Mariana onun reddedilmiş hissettiğini görebiliyordu. Belki de haksız yere ona kızmıştı. Ama onun incinmiş duyguları Mariana'nın derdi değildi. Endişelenecek daha mühim şeyleri vardı.

"Pekâlâ," dedi. "Güle güle."

Fred kıpırdamadı. Ona bakmayı sürdürdü. Sonra aniden, "Bekle," dedi. Elini arka cebine attı ve katlanmış birkaç sayfa çıkardı. "Sana bunu daha sonra verecektim ama – şimdi al."

Ona uzattı. Mariana almadı.

"Nedir bu?"

"Bir mektup. Senin için... duygularımı benden daha iyi açıklıyor. Oku. O zaman anlayacaksın."

"İstemiyorum bunu."

Fred onu sertçe, yeniden uzattı. "Mariana. Al şunu."

"Hayır. Kes. Zorbalığa izin vermem."

"Mariana—"

Fakat Mariana dönüp oradan ayrıldı. Sokaktan yürürken önce öfke, ardından şaşırtıcı bir azap hissetti – sonra da

pişmanlık. Ama onu incittiği için değil; reddettiği, yüzüne kapıyı kapadığı o diğer olasılık, diğer öykü için.

Mümkün müydü ki bu? Mariana onu, o ciddi tavırlı delikanlıyı gerçekten günün birinde sevebilir miydi? Geceleri ona sarılıp hikâyelerini anlatabilir miydi? Bunu düşünürken bile imkânsız olduğunu biliyordu.

Nasıl yapabilirdi?

Anlatacak çok fazla şeyi vardı. Ancak hepsini Sebastian'a saklıyordu.

Mariana, St. Christopher'a döndüğünde hemen odasına gitmedi. Onun yerine ayakları onu Ana Avludan geçirdi... ve kantini barındıran binaya sürükledi.

Karanlık koridorda o tabloyla yüz yüze gelene kadar aylak aylak yürüdü.

Tennyson'ın portresi.

Resim hep aklındaydı – ve nedenini bilmediği halde sürekli onu düşünüyordu. Üzgün, yakışıklı Tennyson.

Hayır, *üzgün* değil. Gözlerindeki bakışı tarif etmek için doğru kelime bu değildi. Neydi peki?

Yüzünü inceleyerek ifadeyi okumaya çalıştı. Bir kez daha omzunun üzerinden – arkasındaki bir şeye baktığına dair o tuhaf duyguyu hissetti... görüş alanının hemen dışındaki bir şeye bakıyordu.

Neye peki?

Derken birden, Mariana anladı. Neye, daha doğrusu *kime* baktığını anladı.

Hallam'a bakıyordu.

Tennyson, Hallam'a bakıyordu. Işığın hemen ötesinde... perdenin ötesinde duran Hallam'a... Gözlerindeki bakış buydu işte. Ölülerle konuşan bir adamın gözleri.

Tennyson kaybolmuştu... Bir hayalete âşıktı. Hayata sırtını dönmüştü. Mariana da mı öyle yapmıştı?

Bir zamanlar öyle olduğunu düşünürdü.

Ya şimdi?

Şimdi, belki... bundan o kadar emin değildi.

Mariana bir an daha orada durup düşündü. Sonra tam yürüyüp uzaklaşacakken... ayak sesleri duydu. Durdu.

Bir adamın sert tabanlı ayakkabıları, uzun ve loş koridorun taş zemininde yavaş yavaş yürüyor...

Ve gitgide yaklaşıyordu.

Mariana ilk başta kimseyi göremedi. Ama sonra... adam yaklaştıkça gölgelerde hareket eden bir şeyi... bir bıçağın parıltısını gördü.

Nefes almaya bile cesaret edemez bir halde donakalıp orada öylece durdu, kim olduğunu görmeye çalıştı. Ve sonra, yavaşça... karanlığın içinden Henry çıktı.

Adam ona gözlerini dikti.

Gözlerinde korkunç bir ifade vardı; aklı yerinde değilmişçesine, hafif manyakça bir ifade. Kavga etmişti, burnu kanıyordu. Yüzüne kan bulaşmış, gömleğine sıçramıştı. Elinde yaklaşık yirmi santim uzunluğunda bir bıçak tutuyordu.

Mariana sakin ve korkmamış görünmeye çalıştı. Ama sesindeki hafif titremeyi engelleyemedi.

"Henry? Lütfen bıçağı bırak."

Adam cevap vermedi. Sadece ona uzun uzun baktı. Gözleri sokak lambaları gibi kocamandı ve belli ki uyuşturucu etkisi altındaydı.

"Burada ne yapıyorsun?" dedi.

Henry bir an yanıt vermedi. "Seni görmem gerekti, bilmiyor musun sanki? Beni Londra'da görmeyeceksin madem, ben de bunca yolu gelmek zorunda kaldım."

"Nasıl buldun beni?"

"Seni televizyonda gördüm. Polisin yanındaydın."

Mariana temkinli temkinli konuştu. "Ben böyle bir şey hatırlamıyorum. Kameraya yakalanmamak için elimden geleni yapmıştım."

"Yalan mı söylüyorum sence? Seni buraya kadar takip mi ettim sanıyorsun?"

"Henry, odama giren sendin, öyle değil mi?"

Adamın sesine histerik bir ton bulaştı. "Sen beni terk ettin Mariana. Sen... sen beni *kurban ettin*—"

"Ne?" Mariana ona siniri oynamış bir halde baktı. "Neden... o sözcüğü kullandın?"

"Doğru değil mi?"

Adam bıçağı kaldırıp ona doğru bir adım attı. Ama Mariana çekilmedi.

"Bıçağı bırak Henry."

Henry yaklaşmaya devam etti. "Böyle devam edemem. Kendimi özgür bırakmam lazım. İplerimi kesip kendimi özgür bırakmam lazım."

"Henry, lütfen dur—"

Henry saldırıya hazırlanırcasına bıçağı daha da yukarı kaldırdı. Mariana kalbinin hızlandığını hissetti.

"Gözünün önünde kendimi öldüreceğim şimdi," dedi. "Sen de izleyeceksin."

"Henry—"

Henry bıçağı daha yükseğe kaldırdı ve ardından—

"Hop!"

Henry arkasındaki sesi duydu ve döndü – o sırada Morris gölgelerden fırlayıp Henry'nin üstüne atıldı. Bıçak kapmak için boğuştular ve Morris onu kolayca alt ederek saman yığını gibi kenara savurdu. Henry iki büklüm yere düştü.

"Bırak onu," dedi Mariana Morris'e. "Canını acıtma sakın."

Kalkmasına yardım etmek üzere Henry'nin yanına gitti – ama Henry onun elini itti.

"Senden nefret ediyorum," dedi küçük bir oğlan çocuğunun sesiyle. Kırmızı gözleri yaşlarla doldu. "Senden nefret ediyorum."

Morris polisi aradı, daha sonra Henry tutuklandı ama Mariana psikiyatrik bakıma ihtiyacı olduğu konusunda ısrar etti ve onu hastaneye götürüp özel bir odaya koydular. Psikoz geçirici ilaç verdiler ve Mariana sabahleyin danışman psikiyatristle konuşmak üzere randevu aldı.

Olanlardan kendini sorumlu tutuyordu elbette.

Henry haklıydı: Onu ve bakımı altındaki diğer savunmasız insanları kurban etmişti. Henry'nin ihtiyaç duyduğu şekilde yanında olsaydı bu duruma gelinmeyebilirdi. Bu bir gerçekti.

Ve şimdi Mariana verdiği onca kurbanın boşuna olmadığından emin olmak zorundaydı... ne pahasına olursa olsun.

18

Mariana odasına döndüğünde saat neredeyse sabah birdi. Yorgun ama uyuyamayacak kadar ayık, fazla kaygılı ve gergindi.

Oda soğuktu, bu yüzden duvara monte eski elektrikli ısıtıcıyı açtı. Geçen kıştan beri kullanılmış olamazdı – ısındıkça yanan tozların ağır kokusu geliyordu. Mariana ahşaptan yapılma sert sandalyeye oturdu, karanlıkta kıpkırmızı parlayan elektrik çubuğunu seyretti, sıcaklığını hissedip uğultusunu dinledi. Orada oturdu ve düşündü – Edward Fosca'yı düşündü.

O kadar kendini beğenmiş, o kadar kendinden emindi ki. *Yanına kaldığını sanıyor*, diye düşündü. Kazandığını sanıyordu.

Ama kazanmamıştı. Henüz değil. Ve Mariana onu aklıyla alt etmeye kararlıydı. Buna mecburdu. Bütün gece oturup düşünecek, bu işi çözecekti.

Zoe'nin pazartesi gecesi onu ilk arayışından bu yana meydana gelen her şeyin üstünden geçerek, nöbet tutar gibi saatlerce orada oturdu, bir nevi transa geçmişçesine düşündü, düşündü. Hikâyedeki her olayın, çeşitli ipuçlarının hepsinin üzerinden tek tek geçti – her açıdan inceleyip anlam çıkarmaya, berrak bir şekilde görmeye çalıştı.

Ortada olmalıydı – cevap tam önünde duruyor olmalıydı. Ama hâlâ onu idrak edemiyordu – karanlıkta yapboz çözmeye çalışmak gibiydi.

Fred olsa Mariana'nın başka bir evrende bunu çoktan çözdüğünü söylerdi. Başka bir evrende, Mariana daha akıllıydı.

Ama bunda değildi ne yazık ki.

Başı ağrıyana kadar orada oturdu. Sonra şafakta, bitkin ve depresif bir halde pes etti. Yatağa girdi ve anında derin uykuya daldı.

Mariana uykusunda bir kâbus gördü. Rüyasında rüzgârın ve karın içinden güçbela yürüyerek ıssız topraklarda Sebastian'ı arıyordu. Nihayet bir kar fırtınası esnasında, ıssız bir dağ otelinin pejmürde otel barında buldu onu. Mutluluktan uçarak onu karşıladı – ancak Sebastian onu tanımayınca dehşete düştü. Değiştiğini, farklı bir insan olduğunu söyledi. Mariana aynı olduğuna defalarca, defalarca yemin etti: *Benim*, *benim*, diye haykırdı. Ama onu öpmeye çalıştığında, geri çekildi. Sebastian onu terk etti, dışarı çıkıp kar fırtınasına yürüdü. Mariana yıkıldı, tesellisi imkânsız gözyaşlarına boğuldu – o sırada Zoe belirdi ve onu mavi bir battaniyeye sardı. Mariana ona Sebastian'ı ne kadar çok sevdiğini – onu nefes almaktan, yaşamaktan bile çok sevdiğini söyledi. Zoe başını iki yana salladı, aşkın yalnızca üzüntü getirdiğini, Mariana'ya uyanması gerektiğini söyledi. "Uyan, Mariana."

"Ne?"

"Uyan... Uyan!"

Sonra Mariana birdenbire irkilerek uyandı – soğuk terler içindeydi ve yüreği hızlı atıyordu.

Biri kapıya vuruyordu.

19

Mariana güm güm atan kalbiyle yatakta doğruldu. Kapı gümbürtüsü devam etti.

"Bir dakika," diye seslendi, "geliyorum."

Saat kaçtı ki? Perde kenarlarından parlak güneş ışığı sızıyordu. Sekiz mi? Dokuz mu?

"Kim o?"

Cevap yok. Gümbürtü, tıpkı kafasındaki zonklama gibi gitgide yükseliyordu. Başı ağrıyordu; sandığından çok daha fazla içmişti herhalde.

"Tamam. Bir saniye."

Mariana kendini yataktan kaldırdı. Zihni karışıktı, henüz uyku sersemiydi. Ayaklarını sürüyerek kapıya gitti. Kilidi ve kapıyı açtı.

Karşısında Elsie duruyordu, kapıyı tekrar çalmak üzere eli havadaydı. Kadın, gözleri ışıldayarak gülümsedi.

"Günaydın, canım."

Kolunun altında toz fırçası, elindeyse temizlik malzemesi dolu kova vardı. Kaşlarını öyle bir dik açıyla boyamıştı ki görüntüsü insanı ürkütüyordu – ayrıca gözündeki o heyecanlı parıltı, Mariana'ya uğursuz ve haşin gelmişti.

"Saat kaç, Elsie?"

"On bir oldu canım. Seni uyandırdım mı yoksa?"

İçeri doğru eğildi ve Mariana'nın ötesine, dağınık yatağa baktı. Mariana onun üzerindeki sigara kokusunu alabiliyordu,

bir de nefesi alkol mü kokuyordu sanki? Yoksa kokladığı kendi nefesi miydi?

"İyi uyuyamadım da," dedi Mariana. "Kâbus gördüm."

"Ah canım." Elsie haline üzülmüşçesine cık cık yaptı. "Tüm olanlardan sonra hiç şaşırmadım. Ne yazık ki sana başka kötü haberler getirdim, canım. Bilmen gerek diye düşündüm."

"Ne?" Mariana kocaman açılmış gözleriyle ona bakakaldı. Birden tamamen uyanmıştı ve korku içindeydi. "Ne oldu?"

"Fırsat verirsen anlatacağım. Elsie'yi içeri davet etmeyecek misin?"

Mariana geri çekildi ve Elsie odaya girdi. Mariana'ya gülümsedi ve kovasını yere bıraktı. "Ha şöyle. Kendini hazırla, canım."

"Ne oldu?"

"Başka bir ceset daha bulmuşlar."

"Ne? Ne zaman?"

"Bu sabah – nehir kenarında. Başka bir kız daha."

Mariana'nın sesine kavuşması bir saniyesini aldı.

"Zoe... Zoe nerede?"

Elsie başını iki yana salladı. "Senin o güzel gönlün hiç merak etmesin Zoe'yi. Güvende. Muhtemelen hâlâ yatakta tembellik ediyordur onu biliyorsam." Gülümsedi. "Genlerinizde var gördüğüm kadarıyla."

"Tanrı aşkına Elsie, kimmiş? Söylesene."

Elsie gülümsedi. İfadesinde son derece çirkin bir şey vardı. "Serena'ymış, yavrucağız."

"Aman Tanrım..." Mariana'nın gözleri birden yaşlarla doldu. Hıçkırıklarını bastırdı.

Elsie haline üzülmüşçesine cık cık yaptı. "Zavallı, küçük Serena. Tanrı'ın işine akıl sır ermiyor valla... Ben gideyim en iyisi – şeytan azapta gerek."

Gitmek üzere ardına döndü... sonra durdu. "Tanrım, unutuyordum az kalsın... Bu senin kapının altındaydı canım."

Elsie kovaya uzanıp içinden bir şey çıkardı. Mariana'ya verdi.

"Al..."

Bir kartpostaldı bu.

Kartpostaldaki resim, Mariana'nın bildiği bir resimdi: Agamemnon tarafından İphigeneia'nın kurban edilişini betimleyen, binlerce senelik siyah-beyaz bir Antik Yunan vazosu.

Mariana tersini çevirirken eli titriyordu. Arkasında, tahmin ettiği gibi Eski Yunanca, elyazısıyla yazılmış bir alıntı vardı:

τοιγάρ σέ ποτ᾽οὐρανίδαι
πέμψουσιν θανάτοις: ἦ σὰν
ἔτ᾽ ἔτι φόνιον ὑπὸ δέραν
ὄψομαι αἷμα χυθὲν σιδάρῳ

Mariana elindeki kartpostala bakarken tuhaf bir baş dönmesi, bir sersemlik hissetti; sanki çok yüksekten aşağıya bakıyordu ve dengesini kaybetme tehlikesiyle, derin ve karanlık bir çukura düşme tehlikesiyle karşı karşıyaydı.

20

Mariana bir an kıpırdamadı. Felç geçirmiş, olduğu yere kök salmış gibi hissetti. Elsie'nin odadan çıktığını neredeyse fark etmedi bile.

Başka yöne bakmaktan âciz, elindeki kartpostala büyülenmişçesine bakmaya devam etti: Sanki o Eski Yunanca harfler zihninde alev almış, yanarak beynine kazınıyordu.

Biraz çaba sarf ederek kartpostalı çevirdi ve büyüyü bozdu. Net bir şekilde düşünmesi gerekiyordu – ne yapacağına karar vermesi lazımdı.

Elbette polise söylemesi gerekti. Deli olduğunu düşünseler bile –ki muhtemelen öyle düşünüyorlardı zaten– bu kartpostalları daha fazla kendine saklayamazdı. Müfettiş Sangha'ya anlatması lazımdı.

Onu bulması gerekti.

Kartpostalı arka cebine sıkıştırıp odasını terk etti.

Bulutlu bir sabahtı; sabah güneşi henüz bulutları delememişti, sisten oluşan incecik bir halı yerin üzerinde hâlâ duman gibi süzülüyordu. Ve karanlıkta, avlunun karşısında Mariana bir erkek figürü gördü.

Edward Fosca, orada duruyordu.

Ne yapıyordu o? Mariana'nın kartpostala verdiği tepkiyi görmek için mi bekliyordu? Bundan haz duyup çektiği eziyetten zevk mı alacaktı? İfadesini göremiyordu ama sırıttığına emindi.

Ve Mariana birden çok sinirlendi.

Kontrolü kaybetmek ona yakışmazdı aslında – ama gözüne neredeyse hiç uyku girmemişti ve büyük bir üzüntüyle, korkuyla, öfkeyle dolup taştığı o anda... kendini bırakıverdi. Cesaretten ziyade çaresizlikti bu: İçindeki ıstırabın tüm şiddetini Edward Fosca'nın üzerine saldı.

Farkına bile varamadan kendini avlunun öbür ucundan ona doğru hücum ederken buldu. Adam bir nebze irkilmiş miydi sanki? Muhtemelen. Mariana'nın ona böyle aniden yaklaşmasını beklemiyordu ama olduğu yerde durdu; hatta Mariana kızarmış yüzü, çıldırmış gözleri ve sık nefesiyle yüzüne birkaç santim kala durduğunda bile yerinden kıpırdamadı.

Mariana hiçbir şey söylemedi. Gitgide artan öfkesiyle sadece ona baktı.

Adam ona kararsız bir tebessüm gönderdi. "Günaydın, Mariana."

Mariana kartpostalı gösterdi. "Ne demek bu?"

"Hmm?"

Fosca kartpostalı aldı. Arkasındaki yazıya baktı. Okurken Yunanca mırıldandı. Dudaklarında anlık bir tebessüm belirip kayboldu.

"Ne demek bu?" diye tekrarladı Mariana.

"Euripides'in *Electra*'sından."

"Bana ne yazdığını söyle."

Fosca gülümsedi ve Mariana'nın gözlerinin içine baktı. "Şöyle yazıyor: 'Tanrılar senin ölmeni buyurdu – ve çok yakında boğazından fışkıran kanlar kılıcın üzerine akacak.'"

Mariana bunu duyunca öfkesi alev almış bir hiddet gibi kabarıp yanardağ gibi patladı ve ellerini yumruk yaptı. Adamın yüzüne bütün gücüyle yumruk attı.

Fosca geriye doğru sendeledi. "Yuh—"

Ama daha nefesini toplayamadan Mariana onu bir daha yumrukladı. Sonra bir daha.

Adam kendini korumak için ellerini kaldırdı – ama hiç durmadan ona vuruyor, yumruklarıyla dövüyor, bağırıyordu.

"Seni alçak herif – seni iğrenç herif..."

"Mariana – dur! Dursana..."

Ama Mariana durmadı, duramadı – ta ki onu arkadan yakalayıp geri çeken bir çift eli hissedene kadar.

Polis memurunun biri onu tuttu ve zorla zapt etti.

Seyirci kalabalığı toplanıyordu. Julian da oradaydı ve gözlerine inanamaz bir halde Mariana'ya bakıyordu.

Başka bir memur, Fosca'ya yardım etmek üzere yanına gitti – ama profesör öfke içinde onu başından kovdu. Fosca'nın burnu kanıyordu ve bembeyaz gömleğinin her tarafına kan sıçramıştı. Üzgün ve utanmış görünüyordu. Mariana, soğukkanlılığını kaybettiğini ilk kez gördü ve bundan küçük bir tatmin duydu.

Başmüfettiş Sangha ortaya çıktı. Afallamış bir halde, sanki bir deliye bakıyormuşçasına Mariana'ya bakakaldı.

"Ne oluyor ulan burada?"

21

Kısa süre sonra Mariana kendini dekanın ofisinde buldu ve davranışlarını açıklaması istendi. Masanın diğer ucuna; Başmüfettiş Sangha'nın, Julian'ın, dekanın – ve Edward Fosca'nın karşısına oturdu.

Doğru sözcükleri bulması zordu. Ne kadar anlatırsa o kadar inanmadıklarını hissediyordu. Hikâyesini anlatırken, bütün her şeyi yüksek sesle söylerken kulağa ne kadar inanılmaz geldiğinin farkındaydı.

Edward Fosca soğukkanlılığını yeniden toplamıştı; bütün bu zaman boyunca sanki Mariana uzun bir fıkra anlatıyormuş, o da vurucu kısmı bekliyormuşçasına sürekli ona gülümsüyordu.

Mariana da sakinleşmiş, ancak sakin kalmak için efor harcıyordu. Söyleyeceklerini olabildiğince basit ve açık bir şekilde, mümkün olduğu kadar az duyguyla ifade etti. Profesörün üç öğrencisini öldürdüğüne dair bu inanılmaz sonuca nasıl ulaştığını adım adım açıkladı.

Onu ilk kuşkulandıran şeyin Genç Kızlar olduğunu anlattı. Hepsi genç kadınlardan oluşan gözde öğrenciler grubu. Bu toplantılarda neler olduğunu kimse bilmiyordu ve bir grup terapisti olarak, bir kadın olarak Mariana'nın aklına bunun takılmaması pek mümkün değildi. Mariana, Profesör Fosca'nın öğrencileri üzerinde tuhaf, *gurulara* özgü bir kontrole sahip olduğunu anlattı. Buna ilk elden tanık olmuş, hatta kendi

yeğeni bile Fosca'ya ve gruba ihanet etmekten ne kadar çekindiğini ifade etmişti.

"Sağlıksız grup davranışının tipik bir örneği: boyun eğme ve itaat dürtüsü. Gruba veya grup liderine ters düşen görüşleri dile getirmek –tabii eğer dile getirilebilirse– büyük bir kaygı uyandırır. Bunu Zoe profesörden bahsettiğinde hissetmiştim – doğru olmayan bir şey vardı. Ona karşı *korku* duyduğunu hissedebiliyordum."

Mariana, Genç Kızlar gibi küçük grupların bilhassa bilinçdışı manipülasyona veya istismara karşı savunmasız olduğunu açıkladı. Kızlar bilinçsizce grubun liderine çok küçükken babalarına sergiledikleri itimadı ve rızayı gösterebilirlerdi. "Ve eğer zarar görmüş genç bir kadınsan," diye devam etti, "çocukluğunu ve çektiğin acıları inkâr ediyorsan – bu inkârı sürdürmek için başka bir istismarcıya pekâlâ göz yumabilir, onun davranışı tamamen normalmiş gibi rol yapabilirsin. Gözlerini gerçeğe açıp onu suçlayacak olursan, hayatındaki diğer insanları da suçlaman gerekecektir. Ben o kızların nasıl bir çocukluk geçirdiklerini bilmiyorum. Tara'yı sorunsuz ve imtiyazlı bir genç kadın olarak bir kenara atmak kolay. Ama bana soracak olursanız alkol ve uyuşturucu istismarı onun sorunlu ve savunmasız olduğunu gösteriyor. Tara; o güzelim kız, bombok bir haldeydi – ve onun gözdesiydi."

Bunu söylerken Fosca'yla göz temasını sürdürdü, sesinde yükselen öfkenin farkına vardı ve onu zapt etmek için elinden geleni yaptı. Fosca yüzünde bir tebessüm ve serinkanlı bir ifadeyle bakışlarına karşılık verdi. Mariana sakin kalmaya çalışarak devam etti.

"Cinayetlere ters taraftan baktığımı fark ettim. Bu bir delinin, kontrolsüz bir hiddetle harekete geçen psikopat bir katilin işi değildi – sadece öyle görünecek şekilde tasarlanmıştı. Bu kızlar metodik olarak, belli bir mantık çerçevesinde öldürüldüler. Öldürülmesi amaçlanan tek kurban, esasında Tara'ydı."

"Peki neden böyle düşünüyorsun?" dedi Edward Fosca ilk kez konuşarak.

Mariana onun gözlerinin içine baktı. "Çünkü Tara senin sevgilindi. Sonra bir şey oldu... artık diğerleriyle yattığını mı keşfetti, ne olduysa? Üstüne seni ifşa etmekle tehdit etti... o zaman ne olacaktı? İşinden ve keyfini sürdüğün bu elitçi akademik dünyadan mahrum kalacaktın; itibarını kaybedecektin – buna izin veremezdin. Tara'yı öldürmekle tehdit ettin. Sonra da bu tehdidi yerine getirdin. Ama şansına küs çünkü senden önce bunu Zoe'ye söyledi... Zoe de bana."

Fosca ona uzun uzun baktı. Siyah gözleri ışığın altında kapkara bir buz gibi parlıyordu. "Demek senin teorin bu, öyle mi?"

"Evet." Mariana bakışlarına karşılık verdi. "Benim teorim bu. Veronica ve Serena, tıpkı diğerleri gibi sana görgü tanıklığı ettiler – neticede hepsi bunu yapacak kadar senin büyünün etkisi altındaydı. Ne oldu sonra? Vaz mı geçtiler? Veya seni vazgeçmekle tehdit mi ettiler? Veya asla vazgeçmeyeceklerinden emin mi olmak istedin?"

Soruya kimse cevap vermedi. Sadece sessizlik oldu.

Başmüfettiş hiçbir şey söylemedi; kendine çay koydu. Kulaklarına inanamadığı halinden belli olan dekan, Mariana'ya hayretler içinde bakakalmıştı. Julian'sa notlarını karıştırıyor havasına bürünmüş, bir türlü onunla göz göze gelmiyordu.

Önce Edward Fosca konuştu. Başmüfettiş Sangha'ya hitap etti.

"Elbette bunu inkâr ediyorum. Bütün hepsini. Ayrıca sormak istediğiniz tüm soruları yanıtlamaktan mutluluk duyarım. Ama önce Müfettiş, söyler misiniz bana, bir avukata ihtiyacım var mı?"

Müfettiş elini kaldırdı. "Henüz o noktaya geldiğimizi sanmıyorum, Profesör. Bana bir saniye verirseniz." Sangha gözlerini Mariana'ya dikti. "Bu suçlamaları destekleyecek herhangi bir kanıtın var mı?"

Mariana başını salladı. "Evet – bu kartpostallar."

"Ah. Şu meşhur kartpostallar." Sangha önünde duran kartpostallara baktı. Onları eline aldı ve yavaşça karıştırdı, iskambil kartları gibi dizdi.

"Eğer doğru anladıysam," dedi, "bunların her kurbana cinayetten önce bir tür kartvizit olarak gönderildiğine inanıyorsun? Öldürme niyetini ilan etmek için mi?"

"Evet, öyle inanıyorum."

"Peki madem sana da gönderilmiş... bu durumda sen de mi mutlak tehlike altındasın? Neden seni kurban seçtiğini düşünüyorsun?"

Mariana omuz silkti. "Bence... onun için bir tehdit haline geldim. Fazla yaklaştım. Kafasının içine girdim."

Fosca'ya bakmadı; soğukkanlılığını korumak konusunda kendine güvenmiyordu.

"Bilmem farkında mısın Mariana," dediğini duydu Fosca'nın, "ama herkes kitaptan Yunanca bir alıntı kopyalayabilir. Bunun için Harvard diplomasına gerek yok."

"Bunun farkındayım, Profesör. Ama odandayken Euripides'in sendeki kopyasında aynı alıntının altının çizili olduğunu gördüm. Bu sadece tesadüf mü şimdi?"

Fosca güldü. "Şu anda odama gitsek, raftan herhangi bir kitabı alsak hemen hemen *her şeyin* altını çizdiğimi görürdün." Mariana konuşamadan sözünü sürdürdü. "O kızları öldürmüş olsam, onlara *kendi* öğrettiğim metinlerden alıntı içeren kartpostallar göndereceğime cidden inanıyor musun? Sence ben böyle bir salaklık yapar mıydım?"

Mariana başını iki yana salladı. "Salaklık değil ki. Bu mesajların polis veya başka biri tarafından anlaşılacağını, hatta fark edileceğini bile düşünmedin. Bu kızların canı pahasına yaptığın, kendine ait gizli bir şakaydı bu. İşte katilin sen olduğundan emin olmamı sağlayan şey buydu. Psikolojik açıdan bu tam da *sana yakışır* bir davranış."

Fosca konuşamadan Müfettiş Sangha cevap verdi. "Allah'tan Profesör Fosca'yı gece yarısı Serena'nın tam öldürüldüğü saatte okulda görmüşler."

"Kim görmüş onu?"

Müfettiş kendine biraz daha çay doldurmaya kalktı ancak mataranın boş olduğunu fark etti. Kaşlarını çattı. "Morris. Başhademe. Profesörle odasının dışında sigara içerken karşılaşmış ve birkaç dakika konuşmuşlar."

"Yalan söylüyor."

"Mariana—"

"Beni dinleyin—"

Sangha onu durduramadan Mariana, Morris'in Fosca'ya şantaj yaptığından şüphelendiğini – onu takip ettiğini ve Serena'yla birlikte gördüğünü anlattı.

Başmüfettiş biraz afallamıştı. Öne eğilip ona uzun uzun baktı.

"Sen onları gördün yani, öyle mi? Mezarlıkta? Bana tam olarak ne işler çevirdiğini artık anlatsan iyi olacak diye düşünüyorum."

O da öyle yaptı, daha fazla ayrıntıya girdi ve hayal kırıklığı içinde fark etti ki konuşma Edward Fosca'dan ne kadar uzaklaşırsa Morris'i şüpheli olarak görmek konusunda müfettiş o kadar heyecanlanıyordu.

Julian da hemfikirdi. "Katilin kimseye görünmeden nasıl hareket edebildiğini açıklıyor. Okulda kim başkalarının gözüne batmadan dolaşabilir? Kimi görmeyiz? Üniformalı adamı... orada olmaya her daim hakkı olan bir adamı. Bir hademeyi."

"Aynen öyle." Başmüfettiş bir an düşündü. Sonra genç memurlardan birine işaret verdi ve Morris'i sorgulama için getirmesini söyledi.

Mariana, pek bir anlamı olmayacağını bilmesine rağmen müdahale etmek üzereydi. Ancak sonra Julian ona gülümsedi. Konuştu.

"Dinle, Mariana. Ben senin tarafındayım, bu yüzden söyleyeceklerim seni üzmesin."

"Efendim?"

"Doğrusunu söylemek gerekirse seni burada Cambridge'de görür görmez bir şey fark ettim. Sanki biraz tuhaf, biraz paranoyak olduğun gözüme çarptı anında."

Mariana gülmekten alıkoyamadı kendini. "Efendim?"

"Bak bunu duyması zor, biliyorum – ama sana eziyet veren birtakım duygulardan mustarip olduğun çok açık. Sen iyi değilsin, Mariana. Yardıma ihtiyacın var. Ve sana yardım etmek isterim... tabii eğer izin verirsen—"

"Siktir git, Julian."

Müfettiş matarasını masaya vurdu. "Yeter!"

Sessizlik oldu. Başmüfettiş Sangha sertçe konuştu. "Mariana. Sabrımı defalarca sınadın. Profesör Fosca'ya karşı tamamen asılsız suçlamalarda bulundun – ki ona fiziksel olarak saldırmandan bahsetmiyorum bile. Kendisi dilerse suç duyurusunda bulunmaya gayet tabii hakkı var."

Mariana sözünü kesmeye çalıştı ama Sangha durmadan konuşmayı sürdürdü. "Hayır, yeter – şimdi beni dinlemen gerek. Yarın sabah buradan gitmiş olmanı istiyorum. Bu okuldan ve Profesör Fosca'dan, bu soruşturmadan, benden uzağa gideceksin. Yoksa seni adaleti engellemekten suçlayıp tutuklarım. Anlaşıldı mı? Sen Julian'a kulak ver, oldu mu? Doktoruna görün. Yardım al."

Mariana ağzını açtı – ama çığlığını, hüsran dolu feryadını bastırdı. Öfkesini yuttu, sessizlik içinde oturdu. Daha fazla tartışmanın bir anlamı yoktu. Haksızlığa sinirli olsa da mağlup bir halde başını eğdi.

Kaybetmişti.

Beşinci Bölüm

İşte, nihayet yay gerildi. İş artık kendiliğinden yürüyecek. İşte tragedyanın rahat tarafı bu. İlkin parmağınla şöyle bir itiverirsin. O kendiliğinden yürür.

—Jean Anouilh, *Antigone*[*]

[*] Çev. Orhan Veli Kanık, *Antigone*, Maarif Vekaleti Yayınları.

I

Polis arabası bir saat sonra basına yakalanmamak için okulun dar bir sokağa açılan arka taraftaki girişine yanaştı. Morris tutuklanıp kelepçeyle arabaya götürülürken izlemek için toplanan çeşitli öğrencilerin ve personelin arasında Mariana da vardı. Kimi hademeler Morris geçerken onu yuhalayıp sövdüler. Adamın yüzü biraz kızardı ama tepki vermedi. Çenesi kasılı, gözleriyse yere bakıyordu.

Morris son anda başını kaldırdı ve Mariana onun gözlerini takip edince... Edward Fosca'nın durduğu pencereye baktığını gördü.

Fosca yüzünde küçük bir tebessümle olanları izliyordu. *Bize gülüyor*, diye düşündü Mariana.

Adam Morris'le göz teması kurduğunda Morris'in yüzü bir anlığına hiddetten kasıldı.

Sonra polis memuru onun melon şapkasını çıkardı ve Morris'i polis arabasına tıktı. Mariana arabanın onu götürmesini izledi – ve kapılar kapandı.

Mariana yeniden başını kaldırıp Fosca'nın penceresine baktı.

Ama gitmişti.

"Tanrı'ya şükür," dediğini duydu dekanın. "Sonunda, bitti."

Yanılıyordu elbette. Bilakis, bitmesine çok vardı.

• • •

Hava neredeyse anında değişti. Onca zamandır oyalanan yaz okuldaki olaylara cevap verircesine nihayet ortadan çekildi. Avlularda soğuk bir rüzgâr uğuldadı. Yağmur çiselemeye başladı, uzaktaki bir gök gürültüsü duyuldu.

Mariana ve Zoe, Clarissa'yla birlikte öğretim üyelerinin ortak kullandığı Öğretmen Salonunda içki içiyorlardı. O öğleden sonra o üç kadın dışında kimse yoktu orada.

Eskiden kalma deri koltuk ve kanepelerle, maun yazı masalarıyla, gazete ve dergi kaplı sehpalarla döşenmiş geniş, loş bir odaydı. Şöminedeki odun ve küllerin is kokusu geliyordu. Dışarıda rüzgâr pencereleri zangırdatıyor, yağmur camlara tıpır tıpır vuruyordu. Clarissa'ya küçük bir ateş yakılmasını rica ettirecek kadar soğuktu.

Üç kadın ateşin etrafında alçak koltuklarda oturmuş viski içiyorlardı. Mariana, viskiyi bardağında döndürüp kehribar rengi sıvının ateş ışığında parıldayışını seyrediyordu. Burada, Clarissa ve Zoe'yle birlikte onu koza gibi saran şömine ateşinde olmak onu rahatlatıyordu. Bu küçük grup ona güç ve cesaret veriyordu. Şu an cesarete ihtiyacı vardı; hepsinin vardı.

Zoe, İngilizce Fakültesindeki bir dersten çıkıp gelmişti. Muhtemelen son dersidir, demişti Clarissa; polis soruşturmasını bekleyen okulun her an kapatılacağı konuşuluyordu.

Zoe yağmura yakalanmıştı; ateşin yanında kururken Mariana onlara olanları – ve Edward Fosca'yla yüzleşmesini anlattı. Bitirdiğinde Zoe alçak sesle konuştu.

"Hata etmişsin. Onunla bu şekilde yüzleşerek... Artık bildiğini biliyor."

Mariana, Zoe'ye bakış attı. "Sen onun masum olduğunu düşünmüyor muydun?"

Zoe bakışlarına karşılık verdi ve başını iki yana salladı. "Fikrimi değiştirdim."

Clarissa birinden diğerine baktı. "Demek her ikiniz de onun *sahiden* suçlu olduğuna eminsiniz, ha? İnsanın inanası gelmiyor."

"Biliyorum," dedi Mariana. "Ama ben inanıyorum."

"Ben de öyle," dedi Zoe.

Clarissa karşılık vermedi. Karafa uzandı ve yeniden kadehini doldurdu. Mariana onun elinin titrediğini fark etti.

"Şimdi ne yapacağız?" dedi Zoe. "Gitmeyeceksin, değil mi?"

"Tabii ki gitmeyeceğim." Mariana başını salladı. "İsterse beni tutuklasınlar umurumda değil. Londra'ya geri dönmüyorum."

Clarissa şaşırmış görünüyordu. "Ne? Neden yahu?"

"Ben bundan kaçamam. Yeter artık. Sebastian öldüğünden beri kaçıyorum. Kalmam gerek – bu her neyse yüzleşmem gerek. Korkmuyorum." İfade, diline yabancı gelmişti. Mariana yeniden söyledi. "*Korkmuyorum.*"

Clarissa cık cık yaptı. "Bunu sana viski söyletiyor."

"Belki de." Mariana gülümsedi. "Ama alkolün verdiği cesaret hiç yoktan iyidir." Zoe'ye döndü. "Devam edeceğiz. Yapacağımız şey bu işte. Devam edeceğiz ve onu yakalayacağız."

"Nasıl? Bize kanıt lazım."

"Evet."

Zoe tereddüt etti. "Peki ya cinayet silahı?"

Bunu söyleyiş şeklindeki bir şey, Mariana'nın ona bakmasına neden oldu. "Bıçağı mı kastediyorsun?"

Zoe başını salladı. "Henüz bulamadılar, değil mi? Ben nerede olduğunu biliyorum galiba."

Mariana ona bakakaldı. "Nereden biliyorsun bunu?"

Zoe bir an bakışlarını kaçırdı. Gözünü ateşten ayırmadı – ki Mariana, onun suçluluk duyduğunu gösteren bu kaçamak davranışı çocukluğundan beri tanıyordu.

"Zoe?"

"Uzun hikâye, Mariana."

"Şimdi bunun tam zamanı. Sence de öyle değil mi?" Sesini alçalttı. "Biliyor musun, Genç Kızlar'la görüştüğümde bana bir şey söylediler, Zoe... Bana *senin* de grubun üyesi olduğunu söylediler."

Zoe'nin gözleri büyüdü. Başını iki yana salladı. "Bu doğru değil."

"Zoe, yalan söyleme—"

"Söylemiyorum! Sadece bir kez gittim."

"Peki, neden bana söylemedin?" dedi Mariana.

"Bilmiyorum." Zoe başını salladı. "Korkuyordum. Çok utanıyordum... Çok zamandır sana söylemek istiyordum ama..."

Sessizliğe gömüldü. Mariana uzanıp onun eline dokundu. "Anlat artık şimdi. İkimize de anlat."

Zoe'nin dudağı biraz titredi ve başını salladı. Konuşmaya başladı ve Mariana kendini hazırladı...

Ve Zoe'nin daha ilk söylediği şey kanını dondurdu.

"Galiba," dedi Zoe, "tüm olay Demeter ve Persephone'yle başlıyor." Mariana'ya bakış attı. "Onları biliyorsundur, herhalde?"

Mariana'nın sesini bulması bir saniyesini aldı.

"Evet." Başını salladı. "Onları biliyorum."

2

Zoe içkisini sömürdü. Bardağını şöminenin üstüne koydu. Ateş hafif hafif tütüyor, Zoe'nin çevresinde gri-beyaz dumanlar helezon çiziyordu.

Mariana, ayağının altında kırmızı-altın alevler dans eden Zoe'yi izledi ve kamp ateşinin başına oturmuş da hayalet hikâyesi dinleyecekmişçesine komik bir duyguya kapıldı... ki bir bakıma doğruydu.

Zoe ilk başta çekinerek, azar azar, Profesör Fosca'nın düşkünü olduğu öyküyü anlatmaya başladı – Persephone'yi onurlandırmak için Eleusis'te düzenlenen gizli ritüeller, insana yaşamla ölüm arasında yolculuk yaşatıp geri getiren ayinler.

Profesör ona sırrı bildiğini, bunu sadece özel öğrencileriyle paylaştığını söylemişti.

"Bana gizlilik yemini ettirdi. Olanlar hakkında kimseyle konuşamazdım. Garip olduğunu biliyorum ama... buna yetecek kadar özel olduğumu, zeki olduğumu düşündüğü için gururum okşanmıştı. Hem merak da etmiştim. Sonra... Genç Kızlar'a üye olma sırası bana geldi... Tören için gece yarısı taş kulübede onunla buluşmamı söyledi."

"Kulübe mi?"

"Var ya hani – nehir kenarında, Paradise'ın orada."

Mariana başını salladı. "Devam et."

"Saat on ikiden hemen önce, Carla ve Diya benimle kayıkhanede buluştular ve eşlik edip sandalla nehirden götürdüler."

"Sandal mı, niçin?"

"Buradan oraya gitmenin en kolay yolu – patika dikenli çalılarla kaplı." Bir an durdu. "Ben oraya vardığımda diğerleri oradaydı. Veronica ve Serena kulübenin girişinde duruyorlardı. Persephone ve Demeter'i temsil eden maskeler takmışlardı."

"Aman Tanrım," dedi duyduklarına inanamayan Clarissa ve istemsiz bir inilti çıkardı. Hemen ardından devam etmesi için çabucak Zoe'ye işaret verdi.

"Lillian beni kulübeye soktu – profesör orada bekliyordu. Gözlerimi bağladı ve sonra... *kykeon* içtim – ki sadece arpa suyu olduğunu söylemişti. Ama yalan söylüyordu. Tara daha sonra bana içine GHB* karıştırdığını söyledi – eskiden Conrad'dan satın alıyormuş.

Mariana dayanılmaz derecede gergin hissediyor, daha fazla duymak istemiyordu. Ama başka seçeneği olmadığını biliyordu. "Devam et."

"Sonra," dedi Zoe, "kulağıma fısıldadı... o gece öleceğimi... ve şafakta yeniden doğacağımı söyledi. Ardından bir bıçak çıkardı ve boğazıma dayadı."

"Bunu yaptı mı?" dedi Mariana.

"Evet ama beni kestiği falan yoktu... sadece temsili bir kurban töreni olduğunu söyledi. Sonra gözbağımı çıkardı... İşte bıçağı nereye koyduğunu o zaman gördüm... Duvardaki bir yarığa, iki taş diliminin arasına soktu."

Zoe bir an için gözlerini kapadı. "Bundan sonrasını hatırlamak zor. Bacaklarım jöle gibiydi, sanki eriyordum... Sonra kulübeden ayrıldık. Korulukta... ağaçların arasındaydık. Kızların kimi çıplak dans ediyor... diğerleri nehirde yüzüyordu... ama ben... kıyafetlerimi çıkarmak istemiyordum." Başını sağa sola salladı. "Tam hatırlamıyorum. Ama bir şekilde diğerlerini kaybetmiştim. Yalnızdım, kafam güzeldi ve korkuyordum ve... o oradaydı."

* Gama-hidroksibütirat. Uyuşturucu olarak da kullanılan bir kimyasal. (*ç.n.*)

"Edward Fosca mı?"

"Evet, öyle." Zoe onun adını söylemek istemiyordu sanki. "Konuşmaya çalıştım ama yapamadım. Sürekli beni öpüyor... bana dokunuyor – beni sevdiğini söylüyordu. Gözleri vahşiydi... Bakışını hatırlıyorum... deli gibi bakıyordu. Uzaklaşmaya çalıştım... ama yapamadım. Sonra Tara meydana çıktı ve öpüşmeye başladılar ve ben bir şekilde kaçmayı başardım ve ağaçların arasından koştum – hiç durmadan koştum..." Başını eğdi ve bir an sustu. "Hiç durmadan koştum... ve kaçtım."

Mariana onu konuşmaya teşvik etti. "Ondan sonra ne oldu, Zoe?"

Zoe omuz silkti. "Hiç. Bu konuda kızlarla bir daha asla konuşmadım – Tara hariç."

"Ya Profesör Fosca?"

"Hiçbir şey olmamış gibi davrandı. Bu yüzden... ben de öyle davranmaya çalıştım." Omuz silkti. "Ama sonra Tara beni o gece odamda buldu... Öldürmekle tehdit ettiğini söyledi. Tara'nın hiç o kadar korktuğunu görmemiştim – dehşete kapılmıştı."

Clarissa alçak sesle konuştu. "Sevgili kızım, bunu okula haber vermeliydin. Birine söylemeliydin. *Bana* gelmeliydin."

"Bana inanır mıydın, Clarissa? Bu çok delice bir hikâye – ve ortada sadece onun sözüne karşı benim sözüm var."

Mariana ağlamak üzere bir halde başını salladı. Zoe'ye uzanıp, onu yanına çekip sarılmak ve kucaklamak istiyordu.

Ama önce, bilmesi gereken bir şey vardı.

"Zoe – peki neden şimdi? Bunu bize neden şimdi söylüyorsun?"

Zoe bir an konuşmadı. Ateş kenarında kuruyan ceketinin asılı olduğu koltuğa gitti. Cebine uzandı.

Hafif nemli, yağmur lekeli bir kartpostal çıkardı.

Zoe onu Mariana'nın kucağına attı.

"Çünkü bundan bana da geldi."

3

Mariana kucağındaki kartpostala bakakaldı.

Rokoko stilinde kasvetli bir tablonun resmiydi – İphigeneia yatakta çıplak yatıyor, Agamemnon arkasından gizlice gelmiş bıçağını savuruyordu. Arkasında Eski Yunanca bir yazı vardı. Mariana, Clarissa'ya tercüme ettirme zahmetine girmedi. Manası yoktu.

Zoe için güçlü olması gerekiyordu. Net ve hızlı düşünmesi gerekiyordu. Sesini tüm duygulardan sıyırdı.

"Bunu ne zaman aldın, Zoe?"

"Bu öğleden sonra. Kapımın altındaydı."

"Anladım." Mariana kendi kendine başını salladı. "Bu işleri değiştirir."

"Hayır, değiştirmez."

"Evet değiştirir. Seni buradan çıkarmamız gerek. Hem de şimdi. Londra'ya gitmemiz gerek."

"Çok şükür," dedi Clarissa.

"Hayır." Zoe başını iki yana salladı. Yüzünde son derece inatçı bir ifade vardı. "Çocuk değilim ben. Hiçbir yere gitmiyorum. Senin dediğin gibi burada kalacağım ve savaşacağız. Onu yakalayacağız."

Mariana, Zoe'nin bunu söylediği sırada ne kadar savunmasız, yorgun ve perişan göründüğünü düşündü. Son olaylar onu gözle görülür şekilde etkilemiş, değiştirmişti. Hem zihinsel

hem fiziksel dayak yemiş gibi görünüyordu. Çok kırılgan, ama devam etmeye bir o kadar kararlı. *İşte mertlik böyle bir şey*, diye düşündü Mariana. *Cesaret böyle bir şey.*

Sanki bunu Clarissa da sezmişti. Sakin bir sesle konuştu.

"Zoe, canım evladım benim," dedi, "cesaretin takdire şayan. Ama Mariana haklı. Polise gitmeliyiz, onlara az önce söylediğin her şeyi anlatmalıyız... Onun ardından Cambridge'i terk etmelisin – her ikiniz de. Bu akşam."

Zoe yüzünü ekşitti ve başını iki yana salladı. "Polise söylemenin bir anlamı yok, Clarissa. Bana bunu Mariana'nın yaptırdığını düşünecekler. Zaman kaybı. Oysa zamanımız yok. *Kanıta* ihtiyacımız var."

"Zoe—"

"Hayır, dinle." Mariana'ya söylüyordu. "Gidip kulübeye göz atalım – her ihtimale karşı. Bıçağı sakladığını gördüğüm yere bakalım. Eğer bulamazsak, o zaman... Londra'ya gideriz, tamam mı?"

Mariana cevap veremeden profesör önüne geçti.

"Aman Tanrım," dedi Clarissa. "İkinizi birden öldürtmek mi istiyorsun sen?"

"Hayır." Zoe başını iki yana salladı. "Cinayetler hep gece işlendi – hâlâ birkaç saatimiz var." Pencereden dışarı bir bakış attı, ardından umutlu gözlerle Mariana'ya baktı. "Yağmur da durmuş hem. Hava açıyor."

"Daha açmıyor," dedi Mariana dışarıya bakarak. "Fakat açacak." Bir an düşündü. "Git duş al, şu ıslak kıyafetleri çıkar. Seninle yirmi dakika sonra odanda buluşuruz."

"Tamam." Zoe memnun bir halde başını salladı.

Mariana eşyasını toplayışını izledi. "Zoe... lütfen dikkatli ol."

Zoe başını salladı ve odayı terk etti. Kapı kapanır kapanmaz Clarissa, Mariana'ya döndü. Endişeli görünüyordu. "Mariana, buna karşı çıkmak zorundayım. Ne senin ne onun tehlikeyi böyle göze alıp nehre inmeniz hiç güvenli değil..."

Mariana başını iki yana salladı. "Zoe'nin nehre yaklaşmasına bile izin vermeye hiç niyetim yok. Ona yanına birkaç şey almasını söyleyeceğim sonra hemen gideceğiz. Senin dediğin gibi Londra'ya gideceğiz."

"Şükürler olsun." Clarissa rahatlamış görünüyordu. "Doğru karar."

"Ama beni dikkatlice dinle. Bana bir şey olursa polise senin gitmeni istiyorum, tamam mı? Onlara tüm bunları – Zoe'nin söylediği her şeyi anlatmalısın. Anladın mı?"

Clarissa başını salladı. Derinden mutsuzdu. "Keşke hemen şimdi polise gitseniz."

"Zoe haklı – hiçbir manası yok. Müfettiş Sangha beni kaale bile almaz. Ama seni dinler."

Clarissa hiçbir şey söylemedi. Sadece iç çekip gözlerini ateşe dikti.

"Seni Londra'dan ararım," dedi Mariana.

Tepki yok. Clarissa sanki onu duymuyordu bile.

Mariana hayal kırıklığı hissetti. Clarissa'dan daha fazlasını ummuştu. Sırtını yaslayabileceği bir dağ gibi olmasını beklemişti – ama belli ki bunlar ona çok gelmişti. Clarissa bir şekilde yaşlanmıştı sanki; çekmiş, küçülmüş, zayıflamıştı sanki.

Mariana fark etti ki ondan bir fayda gelmeyecekti. O ve Zoe, önlerine her ne dehşet çıkacaksa yalnız başlarına yüzleşmek zorunda kalacaklardı.

Mariana profesörü yanağından usulca öptü. Sonra onu ateşin yanında bıraktı.

4

Mariana avlunun öbür tarafında kalan Zoe'nin odasına giderken aklını somut düşüncelere verdi. Çabucak çanta yapacaklar, sonra kimselere görünmeden okulun arka girişinden sıvışacaklardı. İstasyona bir taksi, ardından King's Cross'a tren. Sonra –ki düşüncesi bile yüreğini ısıtıyordu– sağ salim yuvaya, küçük sarı eve varacaklardı.

Zoe'nin odasına çıkan taş basamakları tırmandı. İçerisi boştu; Zoe hâlâ alt kattaki duşlardaydı herhalde.

Derken Mariana'nın telefonu çaldı. Fred'di.

Tereddüt etti ama cevap verdi. "Alo?"

"Mariana, benim." Fred'in sesi kaygılı geliyordu. "Seninle konuşmam gerek. Önemli."

"Şu an zamanı değil. Ayrıca bana sorarsan söylenebilecek her şeyi dün gece söyledik zaten."

"Dün geceyle ilgili değil. Beni dikkatle dinle. Ciddiyim. Bir kehanet gördüm – *senin* hakkında."

"Fred, vaktim yok..."

"Biliyorum bana inanmıyorsun – ama gerçek bu. Çok büyük tehlikedesin. Şu an, *şu saniye*. Her neredeysen çık git oradan. Git. Kaç—"

Mariana çileden çıkmış ve oldukça öfkeli bir halde telefonu kapattı. Fred'in saçmalıklarına gelene kadar endişeleneceği yeterince şey vardı halihazırda. Zaten gergin hissederken şimdi çok daha beter olmuştu.

Zoe'nin bu kadar vaktini alan neydi?

Mariana beklerken odanın içinde huzursuzca volta attı. Gözleri etrafta sürüklendi, bakışları Zoe'ye ait şeylere dokundu: gümüş çerçeveli bir bebek resmi; Mariana'nın düğününde Zoe'nin nedime olarak çekilmiş bir fotoğrafı; yurtdışı tatillerinde toplanmış çeşitli uğurlu tılsımlar ve biblolar, taşlar ve kristaller; Zoe'nin küçüklüğünden beri yanında taşıdığı diğer çocukluk hatıraları... yastığının üstünde zor dengede duran, eski, yırtık pırtık Zebra.

Mariana ıvır zıvırdan oluşan bu yığının kendisine inanılmaz derecede dokunduğunu hissetti. Birden Zoe'nin küçük bir çocukken yatağın kenarına diz çökmüş ellerini kenetleyerek dua ettiği anısı geldi aklına. *Tanrım sen Mariana'yı koru, Sebastian'ı koru, dedemi koru, Zebrayı koru...* Böyle devam eder, otobüs durağındaki mutsuz kadın veya kitapçıdaki nezle adam gibi adlarını bile bilmediği insanları da buna dahil ederdi. Mariana bu çocukça ritüeli sevgiyle izler, ancak Zoe'nin yaptığı şeye bir an olsun inanmazdı. Mariana böyle kolayca erişilebilen ya da merhametsiz yüreği küçük bir kızın dualarıyla yumuşayan bir Tanrı'ya inanmıyordu.

Ama birden o anda dizlerinin çözüldüğünü, sanki görünmeyen bir güç tarafından arkadan itilip büküldüğünü hissetti. Yere çöktü, ellerini kenetledi... ve başını eğerek dua etti.

Ama Mariana ne Tanrı'ya dua ediyordu ne İsa'ya hatta ne de Sebastian'a.

O, tek bir kuşun bile uçmadığı kusursuz bir gökyüzünün altındaki tepeye dikilmiş, yağmurdan çamurdan yıpranmış bir avuç kirli sütuna dua ediyordu.

Tanrıçaya dua ediyordu.

"Affet beni," diye fısıldadı. "Seni gücendirecek her ne yaptıysam... her ne yapıyorsam affet. Sebastian'ı aldın. Bu kadarı yeter. Sana yalvarıyorum, Zoe'yi alma. Lütfen – bunu yapmana izin veremem. Ben..."

Birden ne yaptığının farkına varıp durdu, ağzından çıkan kelimelerden utandı. Basbayağı delirmiş gibi, korkudan aklını yitirip evrenle pazarlık eden bir çocuk gibi hissetti.

Yine de Mariana, en derinlerinde, tüm bunların onu nihayet sürüklediği o âna vardığının farkındaydı: Genç Kız'la çoktur gecikmiş olan o kaçınılmaz yüzleşme, hesaplaşma.

Mariana yavaşça ayağa kalktı.

Ve Zebra yastıktan yuvarlandı, yataktan düştü, yere kondu.

Mariana oyuncağı yerden alıp yastığın üzerine yeniden yerleştirdi. Bunu yaparken Zebranın karnındaki dikişin gevşek olduğunu fark etti; üç dikiş eksikti. Ve süngerin içinden eline bir şey geliyordu.

Mariana tereddüt etti – sonra ne yaptığını tam olarak bilmeden içindekini çekip çıkardı. Baktı. Defalarca kez katlanıp pelüş oyuncağın bedenine gizlenmiş bir kâğıttı bu.

Mariana ona uzunca baktı. İhanetsi bir duygu içindeydi ama öte yandan bunun ne olduğunu bilmeye mecbur hissediyordu. Bilmek zorundaydı.

Katlarını özenle açtı – ve birkaç defter sayfası çıktı. Daktiloyla yazılı bir çeşit mektuba benziyordu.

Mariana yatağın üstüne oturdu.

Ardından okumaya koyuldu.

5

İşte böylece, günün birinde annem terk edip gitti.

Tam gittiği ânı ya da son vedayı hatırlamıyorum ama mutlaka bir veda olmuştu. Babamın da orada olduğunu hatırlamıyorum – annem kaçtığında tarladaydı herhalde.

Biliyor musun, işin sonunda beni hiç yanına almadı. Hatta onu bir daha asla görmedim.

Gittiği o gece üst kata, odama çıktım ve küçük masamın başına oturdum – saatler boyunca günlüğüme yazdım. Bitirdiğimde, yazdıklarımı okumadım.

Sonra o günlüğe bir daha yazmadım. Bir kutuya kaldırdım ve unutmak istediğim diğer şeylerle birlikte sakladım.

Ama bugün onu ilk kez çıkardım… ve okudum… hepsini.

Eh, neredeyse hepsini…

İki sayfası eksik aslında.

İki sayfası yırtık.

Tehlikeli oldukları için imha edilmişlerdi. Neden? Çünkü onlar farklı bir hikâye anlatıyordu.

Sorun değil, diye düşünüyorum. Her hikâye, bir-iki düzeltmeyi kaldırabilir bence.

Keşke çiftlikte ondan sonra geçirdiğim birkaç seneyi de düzeltebilseydim – veya unutabilseydim.

O acı, korku, aşağılanma – her geçen gün kaçmaya daha kararlı oluyordum. *Günün birinde kaçacağım. Kurtulacağım. Güvende olacağım. Mutlu olacağım. Sevileceğim.*

Bunu geceleri yorganın altında defalarca, defalarca tekrarlardım kendime. Zor zamanlarımda mantram haline geldi. Daha da ötesi, misyonum haline geldi.

Beni sana getirdi.

Buna muktedir olduğumu asla düşünmezdim – sevgiye yani. Ben sadece nefreti bildim. Gün gelecek senden de nefret edeceğim diye öyle çok korkuyorum ki. Ama seni inciteceğime bıçağı kendime çevirip kalbimin derinliklerine saplarım.

Seni seviyorum, Zoe.

Bunu bu yüzden yazıyorum.

Beni olduğum gibi görmeni istiyorum. Peki sonra? Sonra beni affedeceksin, değil mi? Tüm yaralarımı öpüp iyileştireceksin. Sen benim kaderimsin, bunu biliyorsun, değil mi? Belki de henüz inanmıyorsundur buna. Ama ben bunu ta en başından beri biliyorum. Bir kehanet görmüştüm – seni gördüğüm ilk saniyeden itibaren bunu biliyordum.

İlk başta ne kadar utangaç, ne kadar güvensizdin. Sevgini senden gıdım gıdım almak zorunda kalmıştım. Ama şu hayatta bildiğim bir şey varsa o da sabretmek.

Birlikte olacağız, söz veriyorum sana, planım bir tamamlansın. Benim dâhiyane, muhteşem planım.

Seni uyarmalıyım yalnız... kan dökülmesi, kurban verilmesi gerekecek.

Baş başa olduğumuzda açıklarım. O zamana kadar inancını kaybetme.

Sonsuza dek seninim,

X

6

Mariana mektubu kucağına indirdi.

Ona bakakaldı.

Düşünmekte zorlanıyor, mideye defalarca yumruk yiyip soluğu kesilmiş gibi nefes almakta zorlanıyordu. Okuduğu şeyin ne olduğunu anlamamıştı. Bir canavarın elinden çıkmış bu not, ne anlama geliyordu şimdi?

Çok anlamsızdı. Gerçek olduğuna inanamıyordu – inanmak istemiyordu. Düşündüğü şey olamazdı. Bu olamazdı. Yine de –ne kadar kabul edilemez, ne kadar mantıksız, ne kadar korkunç olursa olsun– çıkarılacak tek sonuç vardı.

Cehennemden gelmiş bu aşk mektubu Edward Fosca'nın elinden çıkmıştı – ve bunu Zoe'ye yazmıştı.

Mariana başını sağa sola salladı. Hayır – Zoe olmazdı, *biricik* Zoe'si olamazdı bu. Buna inanmıyordu. Zoe'nin o *canavara* bulaşmış olabileceğine kesinlikle inanmıyordu...

Sonra birden Zoe'nin yüzündeki o tuhaf ifadeyi hatırladı – avlunun karşısından Fosca'ya baktığı zamanki o ifadeyi. Mariana bu bakışı korkuya yormuştu. Peki ya çok daha karmaşık bir şeyse?

Ya Mariana ta en baştan beri her şeye yanlış açıdan, fazla yukarıdan baktıysa? Peki ya—

Ayak sesleri... basamaklardan geliyordu.

Mariana dondu. Ne yapacağını bilmiyordu – bir şey söylemesi, bir şey yapması lazımdı. Ama şimdi olmazdı, böyle olmazdı; bir düşünmesi gerekti önce.

Zoe tam kapıda belirirken mektubu kaptığı gibi cebine tıkıştırdı.

"Kusura bakma. Olabildiğince çabuk davrandım."

Zoe odaya girerken ona gülümsedi. Yanakları kızarmış, saçları ıslaktı. Üstüne bir bornoz geçirmiş, eline birkaç havlu kıstırmıştı. "Dur hemen giyiniyorum. Bir saniye."

Mariana hiçbir şey demedi. Zoe giyindi ve bir anlık görünen çıplak hali –o genç, pürüzsüz ten– Mariana'ya bir zamanlar sevdiği o güzelim kız bebeğini, o güzel ve masum çocuğu hatırlattı. Nereye gitmişti o? Ne olmuştu ona?

Gözleri yaşla doldu ama duygulandığından değil çektiği ıstıraptan, canı acıdığından ağlıyordu. Biri yüzüne tokat atmıştı sanki. Zoe görmesin diye sırtını döndü ve alelacele gözlerini sildi.

"Hazırım," dedi Zoe. "Gidelim mi?"

"Ne gitmesi?" Mariana ona boş boş baktı. "Nereye?"

"Kulübeye tabii ki. Bıçağı aramaya."

"Ne? Ah..."

Zoe ona şaşkınlıkla baktı. "İyi misin?"

Mariana yavaşça başını salladı. Tüm kurtulma umudu, Zoe'yle Londra'ya kaçmak hakkındaki tüm düşünceleri sönüp gitmişti. Gidecek hiçbir yer, saklanacak hiçbir delik yoktu. Kalmamıştı artık.

"Peki," dedi Mariana.

Böylece Zoe'yi merdivenlerden aşağı, sonra da avlu boyunca uyurgezer gibi takip etti. Yağmur durmuştu; gökyüzü kurşuniydi ve başlarının üstüne bunaltıcı, kömür karası bulutlar toplanıyor, rüzgârın esintiyle yamulup kıvrılıyorlardı.

Zoe ona bir bakış attı. "Nehirden gidelim. En kolay yol bu."

Mariana hiçbir şey demedi, sadece başını salladı.

"Ben sırık çekebilirim," dedi Zoe. "Sebastian kadar iyi değilim ama fena sayılmam hani."

Mariana başını salladı ve onu nehre kadar takip etti.

Kayıkhanenin dışında kıyıya zincirlenmiş yedi adet sandal suda gıcırdıyordu. Zoe kayıkhane duvarına dayalı sırıklardan birini aldı. Mariana'nın sandallardan birine binmesini bekledi, sonra sandalı kıyıya sabitleyen koca zinciri gevşetti.

Mariana alçak tahta oturağa oturdu; yağmurdan nemliydi ama neredeyse farkına bile varmadı.

"Çok sürmez," dedi Zoe onları sırıkla kıyıdan itip uzaklaştırırken. Sonra sırığı ta havaya kaldırdı, suya daldırdı ve yolculuklarına başladılar.

Yalnız değillerdi; Mariana ta en başından beri farkındaydı. Takip edildiklerini sezebiliyordu. Omzundan geriye bakma isteğine direndi. Ancak nihayet başını çevirdiğinde tam da beklediği gibi kısa bir an gözüne uzaktaki bir ağacın arkasında gözden kaybolan bir adam figürü ilişti.

Ama Mariana hayal gördüğüne kanaat getirdi. Çünkü görmeyi beklediği kişi değildi bu. Edward Fosca değildi.

Fred'di.

7

Zoe'nin tahmin ettiği gibi çabuk ilerlediler. Çok geçmeden okul binalarını geride bıraktılar ve etraflarını nehrin her iki tarafındaki açık araziler kuşattı – yüzyıllardır değişmeden kalmış bir doğa manzarasıydı bu.

Çayırda otlayan siyah inekler vardı. Nemin, çürük meşenin ve ıslak çamurun kokusu geliyordu. Mariana bir yerlerde yakılmış şenlik ateşinden çıkan dumanın, yanmakta olan nemli yaprakların ağır kokusunu alabiliyordu.

Nehirden ince bir sis tabakası yükseliyor, sırık çeken Zoe'nin etrafında girdap çiziyordu. Orada dikilmiş, saçları rüzgârda uçuşurken uzaklara bakan gözleriyle öyle güzeldi ki... Nehirdeki o talihsiz, nihai yolcuğunu yapan Shalott Leydisi'ne benziyordu.

Mariana düşünmeye çalışıyor ama zorlanıyordu. Üstelik sırığın nehir yatağından çıkardığı her boğuk gümbürtüyle, su yüzeyinde süzülen sandalın ileri doğru her ani atılışıyla zamanın tükenmekte olduğunu biliyordu. Yakında kulübeye varacaklardı.

Sonra ne olacaktı peki?

Cebindeki mektubun elini yaktığını hissedebiliyordu – bundan bir anlam çıkarması gerektiğini biliyordu.

Ama yanılıyor olmalıydı. Öyle olmak zorundaydı.

"Çok sessizsin," dedi Zoe. "Aklından ne geçiyor?"

Mariana başını kaldırdı. Konuşmaya çalıştı ama sesini bulamadı. Başını sağa sola salladı ve omuz silkti. "Hiç."

"Yakında varacağız." Zoe nehrin kıvrımını gösterdi.

Mariana dönüp baktı. "Ha—"

Şaşkın bakışları karşısında suda bir kuğu belirdi. Ona doğru zahmetsizce süzülüyor, kirli beyaz tüyleri esintide usulca dalgalanıyordu. Kuğu sandala yaklaşırken uzun boynunu çevirdi ve doğruca ona baktı. Siyah gözleri onunkilerin içine daldı.

Mariana'yı iliklerine kadar bir ürperti kapladı. Bakışlarını çevirdi.

Yeniden baktığında kuğu gözden kaybolmuştu.

"Geldik," dedi Zoe. "Bak."

Mariana nehir kıyısındaki kulübeyi gördü. Büyük bir yapı değildi; eğimli bir çatıyı destekleyen dört adet taş sütundan ibaretti. Aslen beyaz olmasına rağmen iki yüzyıllık amansız yağmur ve rüzgârla rengi atmış, pas ve yosun onu altın ve yeşile boyamıştı.

Kulübe dikmek için hiç de tekin bir yer değildi burası – suyun kenarında tek başına kalmış, etrafı ağaç ve bataklıkla çevriliydi. Zoe ve Mariana sandalla kenarından geçtiler, suda büyüyen yabani süsenlerin arasından, patikayı kapatan dikenli gül sarmaşıklarının yanından süzüldüler.

Zoe sandalı kıyıya sürdü. Sırığı nehir yatağını kaplayan çamurun derinlerine soktu, sandalı karaya çekti ve nehrin kenarına sabitledi.

Kıyıya çıktı ve Mariana'ya yardım etmek üzere elini uzattı. Ama Mariana elini tutmadı. Ona dokunmayı ruhu kaldırmıyordu.

"Sen iyi olduğuna emin misin?" dedi Zoe. "Çok acayip davranıyorsun."

Mariana karşılık vermedi. Güçbela sandaldan inip otluk kıyıya çıktı ve kulübeye doğru Zoe'yi takip etti.

Dışında durdu ve başını kaldırıp baktı.

Girişin üzerinde bir arma vardı; fırtınadaki bir kuğunun taşa oyulmuş amblemi.

Mariana bunu görünce donakaldı. Bir süre ona baktı.

Ancak sonra devam etti.

Zoe'nin ardından içeri girdi.

8

Kulübenin içinde taş duvardan nehre bakan iki pencere, bir de taştan bir pencere oturağı vardı. Zoe pencereden dışarıyı, yakın mesafedeki yeşil ağaçlığı gösterdi.

"Tara'nın cesedini şuradaki ağaçların arasında, bataklığın kenarında bulmuşlar. Gösteririm." Sonra diz çöktü ve oturağın altına baktı. "İşte bıçağı buraya koymuştu. Şuranın içine..."

Kolunu iki taş dilimi arasındaki boşluğa soktu. Sonra gülümsedi.

"Aha."

Zoe kolunu geri çektiğinde elinde sımsıkı bir bıçak tutuyordu. Hemen hemen yirmi santim uzunluğundaydı. Kırmızı renkli hafif bir pas lekesi vardı – ya da kurumuş kan.

Mariana, Zoe'nin sapını kavrayışını izledi; onu tutuşundan aşina olduğu belliydi. Bunun ardından kız ayağa kalktı, bıçağı Mariana'ya doğrulttu.

Keskin tarafı doğruca ona çevirmişti. Etrafa karanlık saçan mavi gözlerini hiç kırpmadan Mariana'ya dikti.

"Hadi," dedi. "Yürüyüşe çıkıyoruz."

"Ne?"

"Şu taraftan – ağaçların arasından. Gidelim."

"Bekle. Dur." Mariana başını salladı. "Bu sen değilsin."

"Ne?"

"Bu sen değilsin, Zoe. Bu, *o*."

"Sen neden bahsediyorsun?"

"Dinle. *Haberim var*. Mektubu buldum."

"Hangi mektubu?"

Mariana buna karşılık olarak cebinden mektubu çıkardı. Katlarını açıp Zoe'ye gösterdi.

"Bu mektubu."

Zoe bir an konuşmadı. Sadece Mariana'ya baktı. Hiçbir duygusal tepki yoktu. Sadece boş bir bakış.

"Okudun mu?"

"İstemeden elime geçti. Kazara oldu—"

"*Okudun mu?*"

Mariana başını salladı, "Evet," diye fısıldadı.

Zoe'nin gözleri öfkeyle parladı. "Buna hiç hakkın yoktu!"

Mariana ona uzun uzun baktı. "Zoe. Ben anlamıyorum. Bu... bu şey demek olamaz... bu o anlama gelemez..."

"Ne? Hangi anlama gelemez?"

Mariana kelimeleri bulmakta zorlandı. "Cinayetlerle bir ilgin olduğu anlamına... *Senin ve onun*... bir şekilde bir *ilişkiniz* olduğu—"

"O beni sevdi. Biz birbirimizi sevdik..."

"Hayır, Zoe. Bu önemli bak, dinle. Bunu seni sevdiğim için söylüyorum: Burada sen bir kurbansın. Sen ne zannetmiş olursan ol *sevgi değildi bu*...

Zoe araya girmeye çalıştı ama Mariana izin vermedi. Devam etti.

"Bunları duymak istemediğini biliyorum. Bunu derin bir romantizm sanıyorsun, onu da biliyorum ama sana her ne verdiyse sevgi değildi bu. Edward Fosca sevmeye kadir biri değil. O çok zarar görmüş ve çok tehlikeli—"

"Edward Fosca mı?" Zoe şoka uğramış bir ifadeyle ona baktı. "Sen mektubu Edward Fosca mı yazdı sanıyorsun? Onu bu yüzden mi odamda saklayıp güvende tutuyorum sanıyorsun?" Küçümseyerek başını salladı. "Yazan *o* değil."

"Kim o zaman?"

Güneş birden bir bulutun arkasında kaldı ve zaman sanki duracak kadar yavaşladı. Mariana yağmurun kulübedeki taş pencere kenarları üzerine tıpır tıpır dökülen ilk damlalarını, uzakta bir yerde bir baykuşun çığlığını duyabiliyordu. Ve bu zamansız boşlukta Mariana bir şeyin farkına vardı: Zoe'nin ne söyleyeceğini zaten biliyor, hatta belki de zihninde bir yerde en başından beri biliyordu.

Sonra güneş yeniden meydana çıktı, zaman ani bir sarsıntıyla kendine yetişti. Ve Mariana soruyu tekrarladı.

"Mektubu kim yazdı, Zoe?"

Zoe dolu gözlerle ona baktı. Fısıldayarak konuştu.

"Sebastian, tabii ki."

Altıncı Bölüm

Kederin beyni zayıflattığını, onu korkaklaştırıp
Yozlaştırdığını sık sık duyardım;
Bu yüzden bırak ağlamayı, intikam düşün.

–William Shakespeare, *Kral VI. Henry, İkinci Bölüm*[*]

[*] Çev. Özdemir Nutku, *Kral VI. Henry*, Türkiye İş Bankası Kültür Yayınları.

I

Mariana ve Zoe sessizlik içinde birbirlerine uzun uzun baktılar.

Yağmur artık iyiden iyiye yağıyordu ve Mariana dışarıda çamura çarpan damlaları duyabiliyor, kokusunu alabiliyordu. Titreyip sallanan ağaçların nehirdeki yansımalarını bozan yağmur tanelerini görebiliyordu. Nihayet sessizliği bozdu.

"Yalan söylüyorsun," dedi.

"Hayır." Zoe başını salladı. "Söylemiyorum. Mektubu Sebastian yazdı. Bana yazdı."

"Bu doğru değil. O..." Mariana kelimeleri bulmakta zorlandı. "Sebastian... yazmadı bunu."

"Tabii ki o yazdı. Uyan artık. Ne kadar körsün, Mariana."

Mariana elindeki mektuba bir bakış attı. Gözleri çaresizlik içinde ona daldı. "Sen... ve Sebastian..." Cümlesini bitiremedi. Başını kaldırdı ve Zoe'ye bakarak umutsuzluk içinde insafına sığındı.

Ama Zoe'nin kendinden başka hiç kimseye insafı yoktu, yaşlarla dolup taşan gözleri parlıyordu. "Ben onu seviyordum, Mariana. Onu seviyordum—"

"Yo. Yo—"

"Gerçek bu. Kendimi bildim bileli, küçük bir kızken bile Sebastian'a âşıktım. O da *beni* seviyordu."

"Zoe, sus. Lütfen—"

"Bununla yüzleş artık. Aç şu gözlerini. Biz sevgiliydik. Yunanistan gezisinden beri sevgiliydik. On beşinci yaş günüm, Atina, hatırladın mı? Sebastian beni evin yanındaki zeytinliğe götürmüştü – benimle orada, toprağın çamurun içinde sevişti."

"Yo." Mariana gülmek istedi ama gülemeyeceği kadar hasta bir durumdu. Korkunçtu. "Yalan söylüyorsun—"

"Hayır, *sen* yalan söylüyorsun... hem de kendine... bu yüzden bu kadar boktan bir haldesin işte... çünkü derinlerde sen de biliyorsun gerçeği. Yaşadığın her şey boktan bir yalandı. Sebastian *seni* hiç sevmedi. Beni sevdi – baştan beri bendim onun sevdiği. Seninle sadece bana yakın olmak için evlendi... bir de *para* için tabii... bunu biliyorsun, değil mi?"

Mariana başını iki yana salladı. "Ben... ben bunları duymak istemiyorum."

Ardına döndü ve kulübeden çıktı. Yürümeye devam etti.

Sonra koşmaya başladı.

2

"Mariana," diye seslendi Zoe arkasından. "Nereye gidiyorsun? Kaçamazsın. Artık kaçamazsın."

Mariana aldırmayıp devam etti. Zoe peşinden takip etti.

Yukarıda kara bulutlar gürledi ve ansızın büyük bir şimşek çaktı. Gökyüzü neredeyse yeşildi. Sonra gökteki seller taştı. Yağmur şiddetle yağmaya, toprağı dövmeye, nehrin yüzeyini çalkalamaya başladı.

Mariana koruluğa koştu. Ağaçların arası karanlık ve kasvetliydi. Yer ıslak, yapış yapıştı ve nem kokuyordu. Ağaçların birbirine kenetlenen dalları karmakarışık örümcek ağlarıyla kaplıydı ve başının üstündeki ipeksi ipliklerden aşağı mumyalanmış kurt sinekleri ve başka böcekler sarkıyordu.

Zoe ona sözle eziyet etmeyi sürdürerek peşinden geldi; sesi ağaçların arasında yankılandı.

"Bir gün dedem bizi zeytinlikte yakaladı. Sana söylemekle tehdit etti – bu yüzden Sebastian onu gebertmek zorunda kaldı. O koca elleriyle onu oracıkta boğuverdi. Sonra dedem tüm o parayı sana bıraktı... *Öyle çok paraydı ki* Sebastian'ın gözünü kamaştırdı... ona sahip olmak istedi. Bunu benim için, kendi için, *bizim* için istedi. Ama arada sen vardın..."

Mariana'nın ite kaka aralarından geçtiği ağaç dalları ona pençe savurdu, kolunu yırttı, elini çizdi.

Zoe'nin intikam peşindeki bir Erinye misali ardından yaklaştığını, ağaçlara çarpa çarpa aralarından geçtiğini duyabiliyordu. Hiç susmuyor, durmadan anlatıyordu.

"Sebastian sana bir şey olursa ilk şüphelinin kendisini olacağını söylemişti. 'Dikkat dağıtmamız gerek,' dedi, '*sihirbazlık numarası gibi.*' Küçükken bana gösterdiği numaralar vardı ya hani? 'Herkesin yanlış yerde... yanlış şeyi aramasını sağlamalıyız.' Ona Profesör Fosca'yla Genç Kızlar'ı anlattım... işte bu fikir o zaman aklına gelmişti. Zihninde güzelim bir çiçek gibi büyüyüp geliştiğini söylemişti... Ne kadar şairane konuşurdu, hatırlar mısın? Her ayrıntıyı düşünmüştü. Gerçekten güzeldi. Kusursuzdu. Ama sonra... sen onu alıp uzaklara götürdün... ve bir daha asla geri gelmedi. Sebastian, Naksos'a gitmek istemiyordu. Onu sen zorladın. Senin suçun onun ölmesi."

"Yo," diye fısıldadı Mariana. "Bu adil değil—"

"Evet, öyle," diye öfkelendi Zoe. "Onu öldürdün sen. *Beni de öldürdün.*"

Birden önlerindeki ağaçlar seyreldi – ve kendilerini bir açıklıkta buldular. Gözlerinin önünde bataklık uzanıyordu. Azman yaban otları ve böğürtlen çalılarıyla kaplı, saydam yeşile boyanmış büyük bir su birikintisiydi. Yere devrilip ikiye yarılmış ve çevresi benekli mantarlarla, üstüyse sarı-yeşil yosunlarla kaplı usul usul çürüyen bir ağaç vardı.

Bataklık leş gibi kokuyordu. Çürük ve iğrenç bir şeyin berbat kokusu sarmıştı etrafı... Durgun suyun kokusu muydu bu?

Yoksa ölümün kokusu mu?

Zoe elinde bıçakla nefes nefese, bakışlarını Mariana'ya dikti. Gözleri kan çanağı olmuş, yaşlarla doluydu.

"O öldüğünde karnıma bıçak yemiş gibi hissettim. Tüm o öfkeyle – tüm o acıyla ne yapacağımı bilmiyordum... Sonra bir gün gördüm, anladım. Sebastian'ın planını tıpkı onun istediği gibi uygulamak zorundaydım. Bu benim ona son görevimdi. Onu ve hatıralarını onurlandırmak için... öcümü almak için."

Mariana duyduklarına inanamayarak ona bakakaldı. Kendi sesine zor kavuştu. Fısıltıyla konuştu.

"Sen ne yaptın, Zoe?"

"*Ben* değil. O. Hepsi *Sebastian'dan* çıktı... Ben sadece onun bana söylediklerini yaptım. Aşk uğruna yaptım. Seçtiği alıntıları kopyaladım, kartpostalları onun dediği gibi yerleştirdim, Fosca'nın kitaplarındaki pasajların altını çizdim. Ders sırasında tuvalete gidiyormuş gibi yaptım ve Fosca'nın gardırobunun arkasına Tara'nın saç tellerinden yerleştirdim – ayrıca kanının bir kısmını oraya serptim. Polisler henüz bulamadı. Ama bulacaklar."

"Edward Fosca masum mu yani? Sen ona komplo mu kurdun?"

"Hayır." Zoe başını salladı. "Ona *sen* komplo kurdun, Mariana. Sebastian tek yapmam gereken şeyin sana Fosca'dan korktuğumu düşündürmek olduğunu söyledi. Gerisini sen hallettin. Tüm bu gösterinin en komik kısmı da buydu işte: seni dedektifçilik oynarken izlemek." Sırıttı. "Sen bu öyküde dedektif değilsin... *Kurbansın.*"

Mariana tüm parçalar zihninde birleşirken Zoe'nin gözlerinin içine baktı ve sonunda, görmekten kaçtığı o korkunç gerçekle yüzleşti. Yunan tragedyasında bu ânın bir adı vardı: *anagnorisis.* Farkına varma. Kahramanın sonunda gerçeği idrak ettiği, kaderini gördüğü, onun aslında en baştan beri gözünün önünde durduğunu anladığı an. Mariana eskiden o ânın nasıl bir his olduğunu merak ederdi. Artık biliyordu.

"Onları... o kızları sen öldürdün... nasıl yapabildin bunu?"

"Genç Kızlar'ın asla bir önemi olmadı ki Mariana – onlar sadece dikkat dağıtmak içindi. Hedef şaşırtmaca; böyle demişti Sebastian." Omuz silkti. "Tara... zordu. Ama Sebastian onu kurban etmek zorunda olduğumu söylemişti. Haklıydı. Bir bakıma teselli oldu."

"Teselli mi?"

"Kendimi gördüm nihayet. Kim olduğumu biliyorum artık... Ben, Klytaimestra gibiyim, anladın mı? Ya da Medeia. İşte buyum ben."

"Hayır. Hayır, yanılıyorsun." Mariana gözlerini kaçırdı. Artık ona bakmaya dayanamıyordu. Gözyaşları yanaklarından aşağı süzüldü. "Sen bir tanrıça değilsin, Zoe. Sen bir canavarsın."

"Öyleysem," dedi Zoe, "beni bu hale Sebastian getirdi. Ve sen."

Bunun ardından Mariana birden ardında bir kuvvet hissetti.

Sırtında Zoe'yle yere yığıldı. Mariana boğuştu ama Zoe tüm ağırlığını kullanarak onu çamura mıhladı. Yüzünü yasladığı toprak, soğuk ve ıslaktı. Zoe'nin kulağına fısıldadığını duydu.

"Yarın cesedini bulduklarında müfettişe seni durdurmaya çalıştığımı, kulübeyi tek başına araştırma diye sana yalvardığımı – ama senin ısrar ettiğini söyleyeceğim. Clarissa ona Profesör Fosca hakkındaki hikâyemi anlatacak... ve odalarını araştıracaklar... ve oraya koyduğum kanıtları bulacaklar..."

Zoe, Mariana'nın üstünden çekildi ve onu sırtüstü çevirdi. Bıçağını kaldırıp tepesine bir kâbus gibi dikildi. Gözleri vahşi bir canavar gibi bakıyordu.

"Ve Edward Fosca'nın kurbanlarından biri olarak hatırlanacaksın. Dört numaralı kurban. Kimse gerçeği... seni öldürenin *biz* olduğunu asla tahmin edemeyecek... *Sebastian ve ben*."

Bıçağı daha yükseğe kaldırdı... ve tam indirecekken—

Mariana birden gücünü topladı. Yukarı uzandı ve Zoe'nin kolunu tuttu. Bir süre boğuştular, sonra Zoe'nin elini var gücüyle sarstı, bıçağın kontrolünü kaybetmesini sağladı...

Bıçak elinden fırladı, havada uçtu ve yakındaki otların içine küt diye düşüp gözden kayboldu.

Zoe haykırarak ayağa fırlayıp koştu ve onu aramaya gitti.

Zoe bıçağı ararken Mariana ayağa kalktı ve ağaçların arkasından birinin meydana çıktığını fark etti.

Fred'di bu.

Endişeli bir ifade ve telaşlı adımlarla yaklaşıyordu. Zoe'nin çimenlerde diz çöktüğünü görmemişti ve Mariana onu uyarmaya çalıştı. "Fred – dur. Dur—"

Ama Fred durmadı ve çabucak yanına vardı. "İyi misin? Ben seni takip ediyordum – endişelenmiştim de senin için... ve—"

Mariana, Fred'in omzu üzerinden elinde sımsıkı tuttuğu bıçakla Zoe'nin yükseldiğini gördü. Mariana çığlık attı.

"Fred!"

Ama çok geçti... Zoe bıçağı Fred'in sırtına derinden sapladı. Fred'in gözleri büyüdü ve şok içinde Mariana'ya bakakaldı.

Devrilip yere serildi ve hareketsiz, hiç kıpırdamadan orada öylece yattı. Altından bir kan gölü sızdı. Zoe bıçağı çekip çıkardı ve onunla Fred'i dürterek ölüp ölmediğine baktı. İkna olmuş görünmüyordu.

Mariana çamura gömülü sert ve soğuk bir taşı hiç düşünmeden eline geçirdi. Çekip çıkardı.

Fred'in bedeni üzerine eğilmiş Zoe'ye doğru sendeleyerek yaklaştı.

Zoe bıçağı Fred'in göğsüne tam saplamak üzereydi ki... Mariana taşı Zoe'nin başının arkasına indirdi.

Darbe Zoe'yi yana doğru devirdi, çamurda ayağı kaydı ve yüzüstü yere, bıçağına üstüne düştü.

Bir an hiç hareketsiz yattı. Mariana öldüğünü sandı.

Ancak sonra Zoe hayvani bir iniltiyle dönüp sırtını yere verdi. Kocaman, korku dolu gözleriyle yaralı hayvan misali orada öylece uzandı. Göğsüne saplanmış bıçağı gördü...

Ve Zoe çığlık atmaya başladı.

Hiç durmadan çığlık attı: Istırap, korku ve dehşet içinde çığlık atarak histeri krizi geçiriyordu – korkmuş bir çocuğun çığlıklarıydı bunlar.

Mariana hayatında ilk kez Zoe'nin yardımına gitmedi. Onun yerine telefonunu çıkardı. Polisi aradı.

Zoe tüm bu süre boyunca hiç durmadan çığlık attı... ve sesi nihayet yaklaşan sirenlerin feryatlarına karışana kadar devam etti.

3

Zoe, silahlı iki polis memuru eşliğinde ambulansla götürüldü.

Refakatçiye pek gerek kalmamıştı neredeyse çünkü çocuk olmaya geri dönmüştü: Korkmuş, savunmasız, küçük bir kızdı artık. Yine de Zoe cinayete teşebbüsle suçlandı ki daha onu bekleyen başka suçlamalar da vardı. Cinayet değil teşebbüsle suçlanmıştı zira Fred kıl payı sağ kurtulmuştu. Ağır yaralanmış, ayrı bir ambulansla hastaneye kaldırılmıştı.

Mariana şok içindeydi. Nehir kıyısındaki bir bankta oturuyordu. Elinde sımsıkı tuttuğu demli ve tatlı çayı ona Müfettiş Sangha, kendi matarasından koymuştu – hem şok için hem de bir barışma teklifi olarak ona çay ikram etmişti.

Yağmur durmuştu. Gökyüzü artık açıktı; bulutlar kendilerini yağmurla tüketmiş, solgun ışıkta geriye sadece gri renkli birkaç tutam kalmıştı. Güneş ağaçların arkasında yavaş yavaş batıyor, gökyüzünü pembe ve altın rengi çizgilere boğuyordu.

Mariana orada otururken ılık fincanı dudaklarına götürdü ve çayı yudumladı. Bir kadın polis memuru kolunu omzuna koyarak onu teselli etmeye çalıştı – ama Mariana neredeyse farkına bile varmadı. Dizlerinin üstüne bir battaniye örtülmüştü. Bunun da pek farkında değildi. Bomboş bir zihinle gözleri nehrin üstünde süzüldü... ve kuğuyu gördü. Suda koşuyor, hız topluyordu.

Mariana onu izlerken kuğu kanatlarını açtı ve havalandı. Yukarıya uçtu ve Mariana'nın gözleri onu gökyüzüne doğru takip etti.

Müfettiş Sangha yanına katılıp banka oturdu. "Hoşuna gidecek bir haberim var," dedi. "Fosca kovuldu. Meğer kızların hepsiyle yatıyormuş. Morris ona şantaj yaptığını itiraf etti – yani sen haklıydın. Dilerim her ikisi de ettiklerini bulurlar."

Mariana'ya baktığında bunların hiçbirinin ona işlemediğini gördü. Başıyla çaya işaret etti. Nazikçe konuştu.

"Nasılsın? Daha iyi misin?"

Mariana ona bir bakış attı. Başını hafifçe yanlara salladı. Daha iyi falan değildi; bilakis daha beterdi...

Yine de farklı olan bir şey vardı. Neydi o?

Bir şekilde, daha ayıktı... belki de *uyanık* demek daha iyi olacaktı. Sanki ortadan sis kalkmıştı ve her şey daha net gözüküyordu; renkler daha keskin, cisimlerin kenarları daha belirgindi. Dünya artık donuk, gri ve uzakta değildi. Perdenin ötesinde değildi.

Sonbahar yağmurunun ıslaklığı ve sonsuz doğum-ölüm döngüsünün ebedi mırıltısından gelen titreşimlerle dünya yeniden canlı, berrak, rengârenkti.

Sonsöz

Mariana bunun üzerine uzun bir süre şoktan çıkamadı.

Eve döndüğünde geceleri alt kattaki kanepede uyudu. O yatakta –o adamla paylaştığı yatakta– bir daha asla uyuyamayacaktı. Onun kim olduğunu hiç bilmiyordu artık. Onu bir tür yabancı, onca yıl birlikte yaşadığı bir sahtekâr, aynı yatağı paylaşırken onu öldürmek için komplo kurmuş bir aktör olarak görüyordu.

Peki kimdi bu sahte kişi? Onun o güzel maskesinin altında ne yatıyordu? Tüm bunlar gösteriden mi ibaretti? Hepsi mi?

Artık şov bittiğine göre Mariana bunda kendi oynadığı rolü incelemek zorundaydı – ki kolay değildi.

Gözlerini kapatıp onun suratını canlandırmaya çalışırken yüz hatlarını doğru düzgün görmekte zorlandı. Tıpkı bir rüyanın anısı gibi solup gidiyor, Sebastian'ın yüzü yerine babasının yüzünü, Sebastian'ın gözleri yerine babasının gözlerini görüyordu sürekli. Sanki her ikisi de özünde aynı kişiydi.

Hikâyesinin merkezinde babası olduğuyla ilgili ne demişti Ruth? Mariana zamanında anlayamamıştı.

Oysa, belki de şimdi anlamaya başlıyordu.

Ruth'u yeniden ziyaret etmemişti. Henüz olmazdı. Ne ağlamaya hazırdı, ne konuşmaya ne de hissetmeye. Acısı hâlâ çok tazeydi.

Mariana terapi gruplarını yönetmeye de geri dönmemişti. Başka birine yardım edebileceğini veya herhangi bir tavsiyede bulunabileceğini bir daha nasıl düşünebilirdi ki?

Kaybolmuştu.

Zoe'ye gelince – doğrusunu söylemek gerekirse o histerik çığlık krizinden sonra bir daha asla kendine gelememişti. Bıçak yarasından sağ kurtulmuştu ancak bunu ardından ciddi bir psikolojik çöküş takip etmişti. Zoe, tutuklanmasının ardından birkaç kez intihara teşebbüs etmiş, sonra ağır bir psikoza girmişti.

En nihayetinde Zoe'nin mahkemeye çıkmaya uygun olmadığına karar verilmişti. Sonunda onu Kuzey Londra'daki yüksek güvenlikli tedavi birimi olan The Grove'a yatırmışlardı; Mariana'nın Theo'ya başvurmasını önerdiği yerdi burası.

Meğer Theo onun tavsiyesine kulak vermişti. Artık The Grove'da çalışıyordu... ve Zoe onun hastasıydı.

Theo, Zoe adına Mariana'yla birkaç kez temasa geçmeye çalıştı. Fakat Mariana onunla konuşmayı reddetti ve telefonlarına geri dönmedi.

Theo'nun ne istediğini biliyordu. Onu Zoe'yle konuşturmak istiyordu. Mariana onu suçlamıyordu. Onun yerinde olsaydı, o da aynı şeyi yapardı. İki kadın arasındaki her türlü olumlu iletişim, Zoe'nin iyileşmesinde merkezi bir öneme sahipti.

Ancak Mariana kendi iyileşmesine bakıyordu.

Zoe'yle yeniden konuşma düşüncesini midesi kaldırmıyordu. Bu onu hasta gibi hissettiriyordu. Adeta buna dayanamıyordu.

Mesele affetmek değildi. Bu Mariana'nın karar sahibi olduğu bir şey değildi her halükârda. Ruth bağışlamanın zorla olamayacağını söylerdi hep – bu, bir lütuf eylemi olarak kendiliğinden gelirdi ve sadece kişi hazır olduğunda ortaya çıkardı.

Oysa Mariana hazır değildi. Asla olup olmayacağından bile emin değildi.

Öyle bir öfke, öyle bir acı hissediyordu ki. Onu bir daha görürse ne diyeceğini ya da ne yapacağını bilemiyordu; hareketlerinden mesul tutulamayacağı kesindi. İyisi, Zoe'den uzak durup onu kaderine terk etmekti.

Ancak Fred'e gelince, Mariana onu hastanede birkaç kez ziyaret etti. Fred'e karşı bir sorumluluk ve minnet hissediyordu. Ne de olsa hayatını kurtarmıştı; bunu asla unutamazdı. Fred başlarda halsizdi ve konuşamıyordu – ama Mariana orada olduğu süre boyunca yüzünden tebessüm eksilmemişti. Dostça bir sessizlik içinde otururlarken Mariana bunun ne kadar tuhaf olduğunu, onunla –yani zar zor tanıdığı bu adamla– birlikteyken ne kadar rahat ve yakın hissettiğini düşünmüştü. Aralarında günün birinde bir şey olup olmayacağını söylemek için henüz çok erkendi. Ancak bunu artık eskisi kadar uzaklara kovmuyordu.

Bugünlerde her şey hakkında çok farklı hissediyordu.

Sanki Mariana'nın bildiği, inandığı ya da güvendiği her şey dağılmış ve geriye sadece boş, bomboş bir alan bırakmıştı. Boşluktan ibaret bu arafta haftalar, hatta aylar geçirmişti...

Ta ki günün birinde Theo'dan bir mektup alıncaya dek.

Theo mektubunda Mariana'dan Zoe'yi ziyaret etmek konusunu bir kez daha düşünmesini istiyordu. Zoe'ye büyük bir anlayışla yaklaşarak onun hakkındaki içgörülerini anlatmış, ardından hitabını Mariana'ya yöneltmişti.

Bunun ona olduğu kadar sana da yararı olabileceğini –ve olanları bir neticeye vardırman konusunda yardımı dokunabileceğini– düşünmeden edemiyorum. Hoş olmayacak, biliyorum ama bence faydalı olabilir. Yaşadıklarını hayal bile edemiyorum. Zoe gitgide daha fazla açılmaya başladı ve rahmetli kocanla paylaştığı gizli dünya beni derinden rahatsız ediyor. Gerçekten korkunç şeyler duyuyorum. Şunu da söylemeliyim ki

Mariana, hayatta olduğun için çok şanslı olduğunu düşünüyorum.

Theo sözlerini şöyle tamamlıyordu:

Kolay olmadığını biliyorum. Ama senden tek ricam, onun da bir düzeyde kurban olduğunu düşünmen.

Bu söz Mariana'yı çok kızdırdı. Mektubu yırttı ve çöp kutusuna attı.

Ama o gece, yatağına uzanmış gözlerini kapadığı sırada zihninde bir sima belirdi. Sebastian'ın ya da babasının yüzü değil, küçük bir kızın yüzü.

Küçük, korkmuş, altı yaşında bir kızın.

Zoe'nin yüzü.

Ona ne olmuştu? O çocuğa ne yapılmıştı? Gölgelerde, kuliste, perde arkasında, Mariana'nın burnunun dibinde nelere katlanmak zorunda kalmıştı?

Mariana, Zoe'yi başarısızlığa uğratmıştı. Onu korumayı, hatta *anlamayı* bile başaramamıştı ve bunun sorumluluğunu almalıydı.

Nasıl bu kadar kör olabilmişti? Bunu öğrenmesi lazımdı. Anlamak zorundaydı. Yüzleşmek zorundaydı. Göğüs germek zorundaydı...

Yoksa delirecekti.

İşte bu yüzden Mariana, karlı bir şubat sabahı nihayet yola düştü ve Kuzey Londra'da, Edgware Hastanesi'ndeki The Grove'a gitti. Theo onu resepsiyonda bekliyordu. Adam onu sıcak bir şekilde karşıladı.

"Seni burada göreceğimi hiç düşünmemiştim," dedi. "Ne tuhaf, şu hayat."

"Evet, öyle sanırım."

Theo onu önce güvenlikten sonra hastanenin harap olmuş koridorlarından geçirdi. Yürürlerken Zoe'nin son gördüğü

halinden belirgin derecede farklı olduğu konusunda onu uyardı.

"Zoe son derece hasta, Mariana. Onu epey değişmiş bulacaksın. Kendini hazırla bence."

"Anladım."

"Gelmene çok sevindim. Gerçekten faydası olacak. Var ya, sık sık senden bahsediyor. Sık sık seni görmek istediğini söylüyor."

Mariana karşılık vermedi. Theo ona yandan bir bakış attı.

"Bak, kolay olmayacağını biliyorum," dedi. "Ona karşı herhangi bir *şefkat* hissetmeni kesinlikle beklemiyorum senden."

Hissetmiyorum zaten, diye düşündü Mariana.

Theo aklını okumuştu sanki. Başını aşağı yukarı salladı. "Seni anlıyorum. Sana zarar vermeye çalıştı, biliyorum."

"O beni öldürmeye çalıştı, Theo."

"İşin bu kadar basit olduğunu sanmıyorum, Mariana." Theo tereddüt etti. "Seni öldürmeye çalışan *Sebastian'dı*. Zoe sadece onun aracıydı. Kuklasıydı. Tamamen onun kontrolündeydi. Ama içi büsbütün böyle değil, sen de biliyorsun. Aklının bir parçası seni hâlâ seviyor – ve sana ihtiyacı var."

Mariana onu neyin beklediğine dair gitgide daha çok endişeleniyordu. Buraya gelmek bir hataydı. Zoe'yi görmeye hazır değildi; yaşayacağı hisse, söyleyeceklerine ya da yapacaklarına hazır değildi.

Theo, ofisine vardıklarında başını koridorun sonundaki diğer bir kapıya doğru salladı.

"Zoe şu kapının ardındaki dinlenme odasında. Diğerleriyle sosyalleşme eğilimi sergilemiyor ama serbest zamanlarında her zaman onlara katılmasını sağlıyoruz." Saatine bakış attı ve kaşlarını çattı. "Çok özür dilerim – birkaç dakika bekletsem ayıp olur mu? Ofisimde bir dakikalığına görmem gereken başka bir hasta var. Sonra seninle Zoe arasında bir görüşme ayarlayacağım."

Theo, Mariana cevap veremeden ofisinin dışındaki duvara dayalı uzun tahta sırayı işaret etti. "Oturmaz mısın?"

Mariana başını salladı. "Teşekkür ederim."

Theo ofisinin kapısını açtı. Ve Mariana kapı aralığından bir anlığına parmaklıklı pencerenin dışındaki gri gökyüzüne gözleri dalmış kızıl saçlı güzel bir kadının oturup beklediğini gördü. Theo odaya girip kapıyı ardından kapatırken kadın adama dönüp temkinli bakışlar attı.

Mariana sıraya baktı. Ama oturmadı. Onun yerine ilerlemeye devam etti. Koridorun sonundaki kapıya yürüdü.

Kapının dışında durdu. Tereddüt etti.

Sonra uzandı, kolu çevirdi...

Ve içeri girdi.

Teşekkür

Bu kitabın çoğunu COVID-19 salgını sırasında yazdım. Tecrit sırasında Londra'da tek başıma yaşarken o uzun aylarda odaklanacak bir şeye sahip olduğum için şükrediyorum. Apartman dairemden kafamdaki bu dünyaya kaçabildiğim için, yarı gerçek yarı hayali bu nostalji turuna çıkıp gençliğimi ve sevgiyle andığım bir yeri yeniden ziyaret edebildiğim için şükrediyorum.

Bu aynı zamanda ergenlik dönemimde beni büyüleyen kitaplara, belli başlı bir roman türüne duyduğum nostaljiyi de yansıtıyor: dedektif hikâyeleri, gizem öyküleri, polisiye romanlar ya da artık adına ne derseniz. Bu yüzden ilk teşekkürüm yıllar boyunca bana ilham ve neşe veren, hepsi kadın olan klasik polisiye yazarlarına duyduğum sonsuz şükran borcunun bir karşılığıdır. Bu roman onlara duyduğum hürmetin göstergesidir: Agatha Christie, Dorothy L. Sayers, Ngaio Marsh, Margaret Millar, Margery Allingham, Josephine Tey, P. D. James ve Ruth Rendell'a teşekkür ediyorum.

İkinci bir roman yazmanın çıkış romanına kıyasla çok farklı bir zorluk olduğu bir sır değil. *Sessiz Hasta*, kafada hiçbir dinleyici kitlesi, kaybedecek hiçbir şey olmadan, bütünüyle izolasyon halinde yazılmıştı. O kitap hayatımı değiştirip büyük ölçüde genişletti. Öte yandan, *Yitik Kızlar*'ı yazarken çok daha fazla baskı hissettim; ancak bu sefer yalnız değildim –

çevremde bana destek ve tavsiye veren inanılmaz zeki ve yetenekli insanlardan oluşan küçük bir köy vardı. Teşekkür edilecek çok insan var, umarım kimseyi dışarıda bırakmam.

Bilgelik, mizah ve hoşgörü kaynağı olduğu için, sırtımı yasladığım bir kaya olduğu için menajerim ve sevgili arkadaşım Sam Copeland'a teşekkür ederek başlamalıyım. Aynı şekilde Rogers, Coleridge & White'taki parlak zekâlı ve özverili ekibe çok minnettarım: Peter Straus, Stephen Edwards, Tristan Kendrick, Sam Coates, Katharina Volckmer, Honor Spreckley ve diğerleri.

Yaratıcılık bağlamında, bu kitabın düzeltmesi üzerinde çalışmak şimdiye kadar sahip olduğum en keyifli profesyonel deneyimdi. Çok şey öğrendim. Celadon'daki muhteşem ABD editörüm Ryan Doherty'ye; Londra'da, Orion'daki bir o kadar yetenekli Emad Akhtar ve Katie Espiner'a en içten teşekkürlerimi sunarım. Hepinizle çalışırken çok eğlendim ve olağanüstü yardımlarınız için minnettarım. Umarım sonsuza dek birlikte çalışırız.

Hal Jensen; ben bu kanlı kitap hakkında sonsuz takıntılar içindeyken bana katlanmış olmanın ve bana dostluğunu sunmanın yanı sıra inanılmaz derecede ayrıntılı ve faydalı notların için sana teşekkür ederim. Nedie Antoniades; tüm desteğin ve beni uçurumdan atlamamak konusunda defalarca ikna ettiğin için teşekkür ederim; sana çok güveniyorum ve gerçekten minnettarım. Aynı şekilde, Ivan Fernandez Soto; Azize Lucy ve diğer tüm fikirler için, ayrıca son üç yıldır olay örgüsündeki bu beklenmedik sonları senin üstünde test etmeme izin verdiğin için teşekkür ederim. Ayrıca tüm harika notları, önerileri ve New York'taki ev yapımı yemekleri için Uma Thurman'a çok teşekkürler. Her zaman minnettar olacağım. Ve Diane Medak; arkadaşlığın, desteğin ve evinde sonsuza kadar kalmama izin verdiğin için teşekkür ederim. Geri gelmek için sabırsızlanıyorum.

Ömrümde sahip olduğum en iyi öğretmen Profesör Adrian Poole'a son derece faydalı yorumları, Eski Yunanca konusundaki yardımları, ta en başta tragedyalara duyduğum sevgiye ilham verdiği için teşekkür ediyorum. Ayrıca beni bu kadar sıcak bir şekilde karşıladıkları, St. Christopher Koleji'ne ilham kaynağı oldukları için Cambridge Trinity Koleji'ne teşekkür ederim.

Celadon'daki tüm harika dostlarıma teşekkür ediyorum – sizsiz bir yaşamı hayal edemiyorum. Jamie Raab ve Deb Futter; size ebediyen müteşekkirim ve tüm yardımlarınız için sağ olun. Rachel Chou ve Christine Mykityshyn; ikiniz de pırlanta gibisiniz ve son kitabın başarısı büyük ölçüde sizin sayenizde. Teşekkür ederim. Ayrıca Cecily van Buren-Freedman'a; yorumlarınız kitabı gerçek anlamda geliştirdi ve çok minnettarım. Ayrıca Celadon'dan Anne Twomey, Jennifer Jackson, Jaime Noven, Anna Belle Hindenlang, Clay Smith, Randi Kramer, Heather Orlando-Jerabek, Rebecca Ritchey ve Lauren Dooley'e teşekkürlerimi sunuyorum. Ve böylesine muhteşem bir kapak için Will Staehle'ye, her şeyi rekor sürede tamamladığı için Jeremy Pink'e teşekkürler. Ayrıca Macmillan satış ekibine de çok teşekkür ediyorum – kesinlikle sizden iyisi yok!

Orion and Hachette'ten David Shelley'ye tüm yardımları için teşekkür etmek istiyorum. Beni çok cesaretlendirdin ve destekledin; çok müteşekkirim. Ayrıca Sarah Benton, Maura Wilding, Lynsey Sutherland, Jen Wilson, Esther Waters, Victoria Laws'a da teşekkür ederim – müthiş bir iş çıkardığınız için sağ olun! Emma Mitchell ve FMCM'e tanıtım için teşekkürler.

Madrid'den María Fasce'ye; içgörülü ve faydalı notları ve verdiği cesaret için özel teşekkürlerimi sunarım.

Christine Michaelides; betimlemeler konusundaki yardımların için sana teşekkür ederim. Yüzde doksanı kitaba girmedi ama hiç değilse bir şeyler öğrendim! Faydalı notları ve böylesine cesaretlendirici olduğu için Emily Holt'a teşekkürler.

Ayrıca destekleri için Vicky Holt'a ve babam George Michaelides'e teşekkür ediyorum.

Ve muhteşem Katie Haines'e büyük teşekkürlerimi sunuyorum. Bir kez daha seninle çalışmak büyük bir zevkti. Birlikte yeniden tiyatroya gitmeye can atıyorum.

Ben Paris'te yazarken orada beni bu kadar güzel ağırlayan ve bana büyük cesaret veren Tiffany Gassouk'a teşekkür ederim. Ayrıca moral konuşmaları ve desteği için Tony Parsons'a teşekkür ederim. Gerçekten minnettarım. Verdikleri cesaret ve faydalı tavsiyeler için Anita Baumann, Emily Koch ve Hannah Beckerman'a da teşekkür ederim. Ve nazik dostum Katie Marsh; beni hiç durmadan cesaretlendirdiğin için teşekkürler. Ayrıca genç Tennyson'ın tablosunu bana gösterdikleri için National Portrait Gallery'ye teşekkürlerimi sunarım. Kam Sangha, soyadın için sana teşekkür ederim. Son olarak David Fraser'a teşekkürlerimi sunuyorum.

Yazar Hakkında

Alex Michaelides, Cambridge Üniversitesi İngiliz Edebiyatı Bölümü'nü bitirdikten sonra Amerika Film Akademisi'nde senaryo yazarlığı eğitimi aldı. Rosemund Pike'ın başrolünü oynadığı *Devil You Know*'un yanı sıra *The Con is On*'un senaryosunu da filmin yönetmeni olan James Oakley ile birlikte yazdı. Kırk altı ülkede yayımlanan ilk romanı *Sessiz Hasta* sinemaya uyarlanmaktadır. Kıbrıs'ta Kıbrıslı Yunan bir babayla İngiliz bir annenin çocuğu olarak dünyaya gelen Michaelides, Londra'da yaşamaktadır.